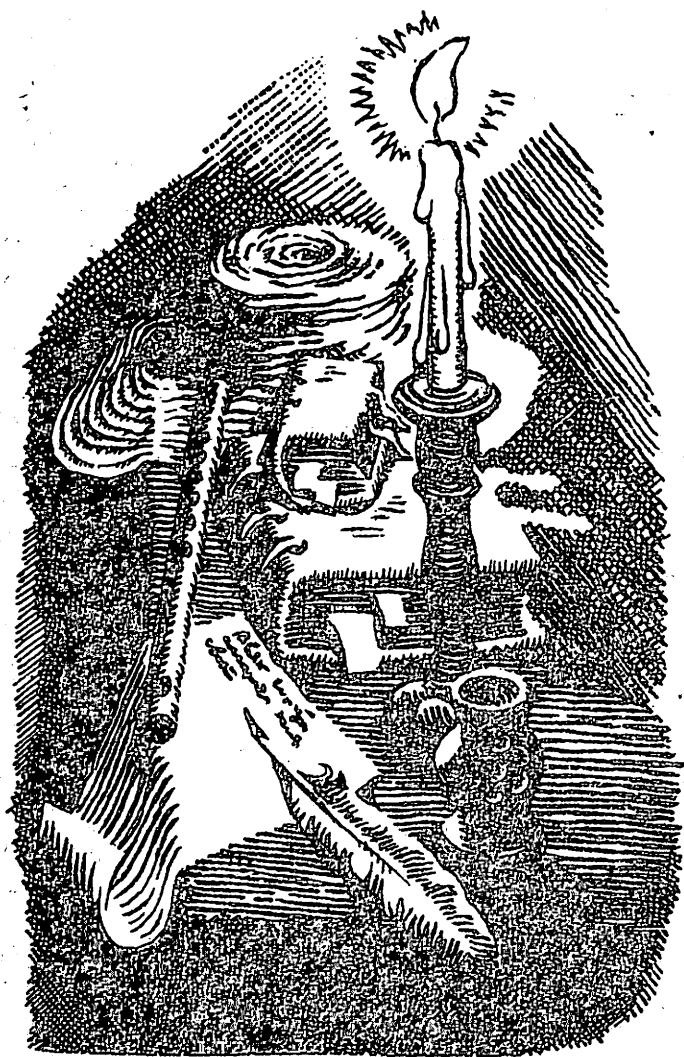

Springpolex

8/11. 1972

Василь
Шевчук
Предтеча
роман

ВАСИЛЬ ШЕВЧУК

ПРЕДТЕЧА

Роман

Видавництво художньої літератури
«ДНІПРО»
Київ — 1972

Роман «Предтеча» це твір про життя відомого філософа, мандрівного учителя і письменника XVIII століття Григорія Савича Сковороди. Перед нами постає образ людини, яка над усе любила свій рідний край, свій народ.

Світ ловив мене, але не спіймав.
Григорій Сковорода

СІТЬ ПЕРША

Десятий день Григорій пив густе повітря й не міг напиться. Там, за Карпатами, воно було ніжніше, лагідніше, але не пахло степом, не освіжало його душі. Десятий день лежав на возі й очей не зводив з тополь, берізок та вишняків, що огортали зелено-білим шумом ясні палати й підсліпуваті хатки. Три довгих роки в садах Токая, Відня він мав рідним вишневим цвітом, низовим вітром, небом, в якому грають веснянку жайворонки, і вечоровим дівочим щебетом. Бувало, садуть хлопці, зітхнуть, пожуряться і заспівають тихо «Ой гай, мати, ой гай, мати...». А він стоїть і плаче. Довкола рай, та й годі, а він летить на крилах пісні в свої Чорнухи, в Київ...

Риплять колеса, біжать неквапно коні, і за возами в'ється рожева курава. Ще не така, яка буває влітку, коли не видно світу, а мов димок із люльки.

— Парить, напевне, дощик буде, — озивається Ничипір, насовує на лоба шапку і підганяє коней, щоб наздогнати валку: — Вйю, вйю, соколики!

Схиляється, підперши рукою голову, і починає мугикати пісню. Без слів, ледь чути. Він — ніби міх з піснями. А голос! Нащо співали в бурсі чи в архієрейському хорі, та поряд з оцим чорнуським дядьком ті славні півчі — козли, сміховисько.

Ой на горі огонь горить,
А в долині козак лежить...

І не збагне Григорій, чи то Ничипір співа, чи у самого в серці зринає пісня.

Накрив очі китаюкою,
Заслугою козацькою...

Де не взялися вершники. Притримали гарячих коней, загарцювали поряд. Вусаті, грізні, всіма вітрами дублені запорожці.

— Куди мандруєте? — підвівся в сідлі найстарший, сивий.

— В Санкт-Петербург з Угорщини! — відказав Ничипір весело. Збив набакир свою облізлу шапку.

— А-а, приймачки! Пани гатьманці, що курам ноги миють! — зареготали вершники.

— А ви не миєте? — заскалив Ничипір око.

— Ми як помиемо, то кури й ніжок не долічаться!

— Орли, орли! — не вгавав Ничипір.

— А як ся має ясновельможний Розум? Ще при спідниці чи вже відлучений?

— Не дуже, хлопці, бо он у кареті в нас Вишневський — полковник її величності.

— Та що ти кажеш! — змахнув руками сивий. — А таярів у нього густо? — презирнувся з хлопцями.

— Ми не лічили... Не удостоїлися.

— А жо', труснемо, дітоньки, цього полковничка? — підкрутив старий козак як молоком облиті вуса.

— Труснемо, батьку! — гукнули «дітки» дружно і підняли на диби коней, готові ринутися до карети.

Отаман підніс угору руку, вгамовуючи своїх гарячих молодиків.

— *Auri sacra fames!*¹ — мовив латиною. А потім поправив шаблю, подивився на панську спальню² й зітхнув печально: — Цей виноград для нас зелений, братчики...

Григорій хотів спитати, коли і де старий отаман учився, але не встиг.

Запорожці звернули в поле і незабаром зникли в глибокій балці, порослій дубами.

Ще не вляглася курява, яку збили копита козацьких коней, як із-за гаю, що бовванів ген за верству попереду, неждано вихопився загін гусарів. Спинивши валку, ляхи спитали щось у Вишневського, і той, по пояс вилізши з карети, вказав рукою туди, де щойно зникли козаки.

— От бусурман! — пробурмотів Ничипір. — Недарма кажуть, що ворон воронові ока не виклює.

¹ Проклята жадоба золота! (Лат.)

² Карета, пристосована для снання.

— Не доженуть, — сказав Григорій, відчувши в серці терпку журбу-тривогу за тими соколами, що десь летіли степом у рідну Січ. — Не доженуть... *Nec deus intersit!*

— Що ти сказав? — наморщив лоба Ничипір.

— Нехай лиш бог не втручається...

— Гай-гай, йому давно вже очі полуда вкрила. Таке на світі коїться, а він і вусом не веде...

— Бог із вами, дядьку! Що ви кажете?!

— Нехай послухає, — подивився у голубе високе небо Ничипір. — Мій дід і батько були ще вільними. А я — кріпак, робоче бидло, яким торгують! Уже три рази мене купували і продавали...

Затих, схилив на груди голову й не поганяв, не квапив коней, хоч їхній віз одстав од валки.

Скворода замислився. Розстебнув камлотний синій камтан, підставив груди вітру, що ледве-ледве дихав. В'їжджали в ліс. Високі сосни тяглися у небо віттям, боролися за кожен промінь сонця. Слабкіші гинули, і навіть із тих, що розправляли плечі як переможці, спадали долу гілки, які лишалися у темнім затінку. Закон природи! І люди теж, як ті дерева...

— Вйо! Вйо! — гукнув Ничипір, махнув на коней дубовим пужалном (батога він загубив навмисне, жаліючи своїх мишастих) і заспівав веселої. Та незабаром затяг такої, що у Григорія аж защемило серце.

Пожурилось миле браття,
Що на ногах кайдани,
Ой тепер же ми, миле браття,
Та й навіки пропали...

— Григорій Савич! — заволав гайдук Вишневського, мов на пожежу. Розвернув коня позаду воза й звелів, недбало граючись канчуком: — Бігом до пана!

— Ідь і скажи їх благородю, що я не пес і за каретами не маю звички бігати, — одрізав Скворода.

Гайдук спяхнув. Сіпнувши повід, притис коня острогами й помчав од воза, немов за ним гонився дідько.

Ничипір заулюлюкав і замахав над головою пужалном. Коні рвонули чвалом.

Замиготіли сосни, і попливали назад гіллясті дикі грудні, покриті білим цвітом.

Ліс стугонів, сміявся, торохкотів колесами.

Опівдні стали. Повипрягали коней, пустили пастися на лісовій галявині, якою кралася вузьенька річечка, поросла

густо лапатим зіллям, вербою, вільхою. Співало птаство. У тулумбаси били строкаті одуди, кричала вивільга, і соловейко тьохкав на всю діброву. Великі чорні ворони, немов злі духи, перелітали через галявину і хрипко каркали.

Напившись із джерела, що витікало з-під кореня старої вільхи, Григорій пішов неквапно до полковника.

— Нарешті зволили...— сердито буркнув той. І мовив, чухаючи хорта за вухами: — Чи не здається тобі, Григорію, що пси і слуги з одного тіста зроблені?

— Як і пани, і свині. Усе — матерія!

Вишневський виричався. Побагровівши, сердито зикнув на гайдука:

— Чого стовбичиш перед очима?! Допоможи обід лагодити!

Зігнавши злість, полковник повеселішав трохи, примружив очі й проказав:

— Надмірна гордість не прикрашає...

— Як і брак гордості.

— Скажімо, кріпакові від неї користі ні на копійку, а тільки зло.

— Гордий не може бути кріпаком.

— Он як! А ким же йому накажеш бути?

— Вільним або ніким.

— А як же бог? Він сотворив раба і пана...

— Бог сотворив — людину.

— І розрізнув.

— Це фарисеї вигадали, щоб догодити панству.

Вишневський крикнув, помацав вуса à la Петро й поправив шпагу. Діставши хустку, громоподібно висякався.

— Такі думки достойні диби або київ...— промовив холодно і осміхнувся: — Проте я добрий і поважаю людей учених...

— Цей виноград зелений, — перебив Григорій.

— До чого тут виноград? — не зрозумів Вишневський.

— Це так сказала одна лисиця, не змігши дістати гроно.

Полковник знизав плечима. Топтав ботфортами жовтогарячі квіти і молодий щавель. Сковорода йшов поруч, спідлоба стежачи за співрозмовником, і слухав ліс. Он десь цівкнула синиця, застукотів об кору дятел... Жебоніла в струмку вода...

— Власне, я тебе покликав не задля диспуту, — сказав Вишневський. — Сьогодні вночі або на ранок будемо в Києві. Що ти робитимеш, які діла вершити маєш далі?

— Не відаю, — признався щиро Сковорода.

— У тебе є земля, худоба?

— Є трохи батьківщини. В Чорнухах, у полку Лубенському. Там старший брат.

— Що ж, хліборобство — діло достойне, чесне...

— І не властиве моїй натурі, — додав Григорій.

— А що ж властиве?

— Я ще не знаю...

— Їдьмо зі мною в Санкт-Петербург. Там до зарізу ніні потрібні учені люди, що знають мови й пройшли науки. Не пожалкуєш. Заслужиш чину, маєтків, грошей!

— Omnia mea mecum porto¹.

— Що ти сказав?

— Що ні до чого мені ті статки.

— Свят, свят. Кому ж завадять багатство, почесні!

— Кому властиво жити в убогості, але багатим бути душевним миром.

— Там академія, славетні вчені, великі люди! — гарякував Вишневський. — А тут же що? Тупоголові смерди, попи й старшини, які матнею чваняться, а борщ їдять із одної миски з хлопами!

— Кожен, пане Вишневський, має пізнати свій народ і в народі пізнати себе, — відповів на те спокійно Сковорода.

— То ти не хочеш?! — не міг повірити.

Сковорода всміхнувся й розвів руками.

— Уперше бачу такого, вибач, кепа, який міняв би жезл полководця на батіг пастуха! — гримів на всю галявину полковник.

— Як на мене, то краще дома бути пастухом, ніж полководцем десь...

Вишневський крикнув. Розбив носком ботфорта піраміду рудих мурах.

— Ваше превосходительство, обідати подано, — підбіг і виструнчився гайдук.

Пан одмахнувся і мовив знову до Григорія:

— А ти подумай. Не випускай фортуни з рук!

— Я це вже чув із уст самої імператриці, — промовив твердо Сковорода. — І ось, нічого... Живу, не каюся.

Вишневський махнув рукою й закрокував до килима, на якому вже ждав обід.

Григорій скинув каптан, прослав у затінку й ліг

¹ Усе моє ношу з собою (лат.).

горілиць. Крізь негусте ще жовто-зелене листячко спіло сонце. Дзвенів комар чи, може, якесь незнане інше створіння боже, що причаїлося, — мале, невидиме, але живе, — десь у гушавині, у краплі світу, хтось для чого, в ім'я чого... Правда, все на світі має сенс і логіку... Але пізнати натуру важко... Як і себе... Проте можливо! Усе підвладне людському розуму...

Засміявся, згадавши свій диспут із німцем, який доводив, що світ непізнаваний: Суть метафізики...

— Григорію, ходи вже їсти! — долинуло здалеку, немовби з якогось іншого життя і світу.

Гукав Ничипір. Ось він закрив собою сонце, розплився в усмішці.

— Ти ж бо не янгол, Грицьку, за святим духом не проживеш...

Як побідали і валка рушила, обсіли душу вагання, сумніви. Хто там, у Києві, його чекає нині? Товариші-студеї розбрелися досі по Україні або й по всій державі, від Запорозжя до моря Білого... Наставники не полюбляли його за різкість суджень і неповагу до букви, догми, перед якими вони схиляли голови... В Санкт-Петербурзі ж... Там Ломоносов. За кілька років туди прийдуть із Лейпцига колишні друзі Грицько Козицький і Миколай Мотоніс — куди ж їм ще податися...

— Вйо, вйо, соколики! — підганяє своїх мишастих старий Ничипір. Літами він не старий, а з виду вже майже дід. По бурій шиї в нього стікає піт. Брудну сорочку ворухить вітер, що підпирає валку і котить куряву кудись до Києва; де на далекому обрії чорніє хмара. Химерний вітер — аме не від хмари, а проти неї...

Поволі думки вертаються до Петербурга й Києва. Спокуса завжди зваблива... Хороми швидше впадають в очі, аніж убога хата... Та не в хоромах — у волі щастя! Козак — як вітер, куди схотів, туди й полинув степом!.. Та і когось він у тій столиці вчитиме? Синків дворянських. Кому відасть свій многотрудний взяток, який збирав, немов бджола, на неозорім полі людської мудрості? Імператриці, панству... А гречкосії, смерди нехай покійно, як ті воли, стромляють в ярма свої чубаті голови, вже й не гадаючи, що є на світі, крім борозни, і степ, і воля, і гостра шабля, і філософія?!

Ой коню мій, коню,
Золотая грива... —

заспівує Ничипір знову, бо він не може без пісні жити, як без повітря.

Сковорода заплющив очі — і напливало дитинство...

...Так пахне грушами, пташками, хмарами. Достиглі дулі, мов золотаві краплі, звисають із віття. Кричать на цілий світ від радості, перепурхують із куща на кущ пухнасті пташенята. А ген високо в небі плывуть кошлаті копиці сіна...

Маленький Гриць бере сопілку в губи, і та співає, сміється, плаче. Співа про батька, що повернувся з походу, в гори. Сміється з брата Степана — учора той заліз на батькового коня і гепнув з нього, гукнувши козацьке «пугу, пугу!». А плаче вона за дідом, який цікаво й страшно розказував про напад шведів, про оборону Чорнух од ворога і смерть у полум'ї останніх мужніх захисників...

Гриць повертається у бік села і ніби бачить, як гототить, палає церква, в якій замкнулися напівживі, в бою порубані, але не скорені козаки. Бачить могилу дідову, і хрест на ній, і квіточки барвінку...

— Дивись, дивись! — гука Степан і пролітає мимо на вороному. Таки навчився! Сорочка в нього напнула од вітру, в очах іскриться щастя.

Провівши очима брата, малий лягає долілиць і починає мріяти.

Трава густа, висока. Коли крізь неї дивишся на степ, на Многу, що де-не-де поблискує між очеретом, то уявити зовсім не важко, що ти дорослий, і на коні, і з шаблею... Або з бандурою... Неквапно їдеш полем і граєш, граєш... А запорожці слухають, а ковила хлюпочеться, неначе річка в повинь... Кінь під тобою не вороний, не сірий, а золотий, той самий кінь, що потонув десь там у річці, коли ще Многа була глибока, чиста й по ній плавали козацькі чайки...

— Грицьку-у! Грицьку-у! — гукає мати з двору. — А йди обідати!

Гриць повертає голову, проте не бачить матері, а тільки дах і бусла в гнізді на хаті. Птах розправляє крила і щось виклацує своїм червоним дзьобом. Немовби теж гукає Гриця їсти. Він мудрий-мудрий, оцей бусько... А йти не хоче. Вже так наївся солодких груш, що може тиждень нічого не брати в рот.

По траві поважно лазять якісь жучки, мурахи; то тут, то там стрибають пружно зелені коники. Рябенькі сонечка вихоплюються аж на вершечки стебел і враз знімаються й летять у безвість. А може, то тільки так здається, що в неокраю безвість...

Кричать на річці гуси. Гриць прислухається і раптом чує, як десь ірже протяжно й дзвінко золотогривий кінь. Це там, на річці, в плавнях!

Заховавши сопілку в пазуху, хлоп'я підхоплюється і навпростець городами збігає вниз, де причаїлася в очеретах і вербах ласкава Многа.

Шалено б'ється серце. Колюче стернище калічить ноги, а він біжить, не чує. В ушах — саме іржання, яке то затихає, то знов розкотисто дзвенить над річкою, неначе туга струна.

Очерет встає стіною, лісом. За хвилину щезають небо, сонце і все на світі, крім колінчастих стебел, вузького листя й пухкої волоті. Довкола спокій, тиша. Навіть комар ніде не писне, не обізветься тонко своїм високим-високим голосом...

Де не візьмись вітрець — і задзвеніли раптом, заграли очерети сопілками, яких би стало на цілий світ!

Хтось вдарив у бубон. І знову тихо. На глибині щось глухо чмокає, зітхає, стогне...

Він, він!

Гриць вибігає з плавнів, знаходить стежку до того плеса, де їхній човен, і мчить щодуху вузькою просікою в очеретах. Підшови приємно пестить холодна й вогка пругка земля. Злітають злякано очеретянки, крижні й, неначе сонечка, щезають миттю у неозорім світі. Дідусь розказував, що тому світу немає краю, як зорям ліку.

Човни стоять, мов на припоні коні...

— Вйо, вйо, соколики! — гукає Ничипір весело, махає пужалом і повертається до Григорія: — Чого задумався?

— Згадав колишне...

— Добре тому, у кого є що згадати! — зітхає Ничипір сумно, насовує на лоба шапку і починає нової пісні:

Стоїть явір над водою,
В воду похилився;
На козака пригоднолька:
Козак зажурився...

Григорій зручніше вмощується на возі і поринає знову в давноминуле.

...Господи, якими довгими були зимові ночі в Санкт-Петербурзі! Тільки смеркалося, з'являвся служба від капельмейстера й передавав наказ іти негайно на репетицію або на хори одного з палаців, де мав відбутися придворний бал. На світанку вертались хлопці (напідпитку, веселі) в свою співацьку бурсу, падали в одежі на жорсткі ліжка і засинали. Прокидалися десь аж надвечір, нашвидкуруч обідали і бігли знову втішати ясновельможних франко-німецьким музичним місивом, в якому так кохались імператриця, фрейліни і капельмейстер — голштинський німець.

Із цим німчаєм була в Григорія справжня баталія. Якось Сковорода захворів і не пішов на репетицію. Капельмейстер прислав йому додому ноти й звелів за вечір вивчити wunderbare kleine Pastorale¹. Григорій пробіг очима аркуші й жбурнув на стіл. От брехуни без сором'я і совісті! Де вони бачили таких пастушок і пастухів, цих херувимчиків, які милуються, мов голуб'ята, на барвистих луках? А дощ, а холод, а по коліна твань! Бувало, гибієш, накрившись старим мішком, як цуценя на прив'язі... А то гасає степом різкий осінній вітер, несе курай, солому, листя...

Знявши з стіни бандуру, провів по струнах і затужив за полем, лісом і за своєю Многою.

Ой не цвіти буйним цвітом,
Зелений катране,
Тяжко-важко на серденьку,
Як вечір настане...

А далі другу, третю... Співав і плакав, і дужокрилим соколом шугав над рідним степом, не міг натішитися його красою-вродою, не міг напитися його цілющих пахощів...

— Оце по-нашому!

Григорій прикрив рукою струни і озирнувся на голос. У порозі, схиливши голови, стояли мовчки лакеї, кухарі та машталіри. Розвівши руки, до нього йшов сусід — чорнуський Ничипір Доля.

— Яким це вітром, дядьку?! — зрадів Григорій гостеві.

— Недобрим, Грицьку, — сказав Ничипір. Поцілувались тричі. — Для нас тепер що не подує, то все не з того боку!

— Ох, правда, правда, — підтримали його ті горопашні, що не наслідувалися зайти в кімнату придворних півчих. У їхніх душах ще тліла іскра волі, слабецька, немічна, як передсмертний крик, і одночасно вічна, немов зоря вечірня...

¹ Чарівну маленьку пастораль (нім.).

— Заходьте, люди добрі! — запросив Григорій. — Чого ж ви стоїте в порозі?

Перезирнувшись, вони зайшли і знову притихли неподалік дверей.

— Ну як там наші? Живі, здорові? — спитав Григорій.

— Я вже три роки не був удома... — похмуро мовив Доля. — До смерті, видно, бурлакуватиму...

— Ви б одружилися.

— Навіщо, Грицьку? Аби плодити кріпаків?!

Похнюпившись, сидів Ничипір, зітхали мовчки лакеї, кухарі та машталіри, яким ніколи не доведеться бачити своїх дітей на вольній волі...

— Заграй нам, Грицьку! — подав бандуру Доля. — Та не сумної, а веселенької!

— Якої ж вам? — спитав неголосно, бо вся душа його була мов рана. Не дочекавшись відповіді, почав тієї, яку любив співати його дідусь:

Дівка в снігах стояла,
На козака моргала...

Ничипір випростався і підхопив:

Ти, козаче, ходи,
Мене вірно люби,
Серце мое,
Серце моє!

У дверях нагло з'явився сам капельмейстер. Двораків нечаче вітром дуло. Тільки Ничипір не рушив з місця.

— Bist du denn krank? ¹ — підніс лорнетку німець. — Замість високий французький музика ти репетируєш deine barbarischen Lieder! ²

Рвонувши з рук бандуру, він розмахнувся і вдарив нею об бильце ліжка. Ничипір кинувся до капельмейстера, але Григорій вмиг заступив йому дорогу.

— Бандуру розбити можна, — промовив стримано, — а пісню — зась.

— Ха-ха! — скривився капельмейстер. — Який то пісня, то примітив!

— Роздайся, море, — жаба лізе! — хмикнув Ничипір.

— Was sagst du? ³ Я — жаба, я? — наїжився пихатий німець. — Гей, хто там! — гукнув, метнувшись до дверей.

¹ Це ти такий хворий? (Нім.)

² Свої дикунські пісні! (Нім.)

³ Що ти кажеш? (Нім.)

Запахло смаленим. Підбігши до капельмейстера, Григорій легенько взяв його під руку.

— Це брат у третьому його сіятельства Розумовського... — прошепотів, кивнувши на Ничипора.

Німчай хапнув повітря ротом, пробурмотів щось злякано і, поклонившись Доля, шмигнув у двері...

— Чого регочешся? — спитав Ничипір, тримаючись за шапку-бирку, яку зривав шалений вітер.

— Згадав, як ми пошили в дурні німця.

— В Санкт-Петербурзі?

— Еге.

— Ну й дременує кудлай напудрений! — гукнув Ничипір. Тим часом вітер зірвав його облізу шапку і покотив у поле. — Держи, держи!

Він кинув віжки, зіскочив із воза й побіг за шапкою.

— Ти гавкай, гавкай!

— Тю-тю!

Сміялися на всіх возах. А довгоногий хорт Вишневського рвонув із карети і, припустивши наперед, схопив злочасну бирку й роздер на клатті.

— Не журися, пан полковник звелить нову пошити, — почав утішати Сковорода, коли Ничипір вмотивився на возі і взяв ремінні віжки.

— Бог дасть, не встигне... — похмуро буркнув Доля і закричав: — Вйю, вйю, соколики!

Григорій не став розпитувати, що означають його слова. Він бачив сам, душею чув, що в земляковім серці визріває якась рішучість, якась нова, незнана сутність-сила. Напередодні великих змін, великих зрушень людина завжди немов оновлюється і розквітає буйно усім найкращим і найвеличнішим. Ничипір Доля не мав ні вроди, ні золотих, ні волі. У нього був лише чарівний голос, який йому дістався в спадщину від батька-матері, від солов'їв чорнуських, що наспівали, нащбетали їм жагу кохання. І він співав. Співав і вчора, і позавчора. Але сьогодні з його грудей лилась ріка мелодій, журби, печалі, радості. Ось і тепер — сидить, заплющив очі й увесь бринить, мов жайворонок:

Ой у полі билинонька колихається...

Казав Вишневський, що той голштинець сам вихваляє нині малоросійські пісні та думи, а з бандуристами сердешний носить, як із порцеляновими. Ще б пак!

Імператриця одного з них за віртуозну гру нагородила не чим-небудь — дворянством.

Вона якась таки химерна, ця вседержителька... Одного робить шляхтичем, а тисячі — рабами, бидлом. Каже, що любить палко Малоросію, її пісні, її культуру, душу, а славній Лаврській друкарні вже стільки років не вільно щось друкувати, крім отих книжок, які вже вийшли в Санкт-Петербурзі або Москві... Слова і вчинки. Яка між ними відстань! І що більше в людини влади, сили, то менше правди, ширості в її словах. Усі грають ролі і часто-густо не ті, що можуть, для яких вони народжені. Спокуса, жадоба багатства, слави й життя привільного заводять нас на манівці, на терен інших, де ми самі страждаємо і мучимо ближніх.

Господи, яке то щастя після блукань вернутися знов на свою дорогу!

...Тоді була золотокаса осінь. У Петербурзі вже йшли дощі, а на Україні сіяло сонце, зеленіли, мов оксамит, розкішні вруна озимини і на левадах та на заплавах луках збиралось птаство на невеселі осінні грища. Вже де-не-де холодним полум'ям горіли клени і на сухій метлиці обабіч шляху порозвішувало свої сріблясті ниті бабине літо...

Візки придворних, неначе шлейф, тяглися за каретою її величності. Імператриця була в захопленні. Вже котрий день сиділа біля вікна і милувалася то краєвидами з гаями й луками, то чепурними хатами й вулицями козацьких сіл, що потопали у вишнях. Щовечора, коли спинались на ніч, вона веліла гукати придворних півчих та бандуристів і довго слухала пісні, народжені на цій землі, цим хоч і гордим, та добродушним, дзвінким народом. А якось, уже під Києвом, місцевий козацький сотник, засперечавшись з царським міністром, замість придворних півчих зібрав дівчат і хлопців із перших-ліпших хат і дав такий концерт, що господариня їх геть усіх забрати зволила в свою капелу. Й лише на просьбу сотника повідпускала, подарувавши кожному по золотому.

У Київ в'їжджали сонячним недільним ранком. Благовістили дзвони. Попи, міщани й підданці стояли юрбами біля мосту і вздовж узвозу. Загін комонників, одягнених у шиті золотом ясно-зелені кунтуші, зустрів високу гостю біля Дніпра і супроводжував урочисто в Лавру, де зупинялася Єлизавета на проживання...

Ще на узвозі Григорій стрибнув з візка для півчих, звер-

нув праворуч і золотистим лісом понад Дніпром пішов у бік Подолу. Старі дуби та клени простирали над ним могутні руки й встеляли стежку жовтогарячим листям. Вони гули, шуміли, щось намагаючись йому повідати, та не давали дзвони, що не вгавали й досі по всьому місту. Він обнімав їх, гładив, розповідав про тугу, яка точила серце; розповідав без слів, душею, і грубокорі велетні все розуміли. І в них були свої жалі, печалі, але вони вросли глибоко в землю і не боялися ні бур, ні зсувів.

Під дичкою набрав грушок-гниличок, понапихав кишені і смакував, втішався ними до академії.

А в академії вміть оточили спудеї та дидаскали¹, що не забули його і досі, оглядали розкішний столичний одяг, питали, як там, що там. Григорій розхвилювався так, що ледь спромігся відповісти на запитання, розказати про свій придворний побит і поскаржитись на власну долю, що на-сміялась із нього і повела чужою дорогою. Ухопивши Сквороду під руки, завзяті братчики метнулись тут же шукати ректора...

— Вйю, вйю, соколики! — співав Ничипір коням і хльоскав віжками по мокрих спинах.

— Щось ви сьогодні дуже веселі, дядьку! — гукнув Григорій.

— Бо в мене празник! Вйю, вйю, вовків на вас немає!

— Ви іменинник?

— Та ні... А може, й так! Новорожденець!! — зареготав Ничипір. І заспівав про степ, про волю, яка, мов та жарптиця, до себе вабить, а не дається в руки...

Святая правда! Скільки було говорено про цю жарптицю в академії... Бувало, в бурсі як розійдуться хлопці — до ранку диспут. Одні кричать, що треба всім, як при Хмельницькому, йти на Січ, у військо, і добувати волю у битвах шаблею, а другі стоять за те, що можна мирно, тихо, через науку і виховання всього шляхетства у душі братства добитись долі для посполитих та козаків. Грицько Козицький кричав найбільше. Блідий, худючий, високочолый, ставав на ліжку і кидав твердо у розпашілу юрбу спудеїв:

— Все зло на світі від темноти! Де владарюють наука, мудрість, там благоденствує уся суспільність, від генеральних до посполитих!

¹ Студенти та викладачі.

- Бредня!
- Неправда!
- Не може бути такого чуда!

— А Ярослав? А Юлій Цезар? — гукнув Мотоніс, розчервонівшись. Ще не було такого, щоб не підтримав дружок Козицького, щоб заперечив йому хоч словом. Поллук і Кастор! Хоч не брати, а діоскури¹, яких не густо на многострадній землі полян.

— Знання, наука — найкраща зброя! — гарячкував Козицький. — І наш обов'язок — служити науці, людині і цим боротися за ліпшу долю краю.

— Он наші братчики від Чернігова аж до Тобольська по-откривали школи, проте від цього не стало кращим панство!

— І козаків позаярпали в ярма!

— Ледве не всіх зробили підданцями!

— Панам дай паляца — одкусять руку!

Гук, памір, аж поки хтось крикне братії, що вже світає. Діоскури лягали першими і засинали швидко, як за командою. Проспати заняття в класі міг із легким серцем кожен, окрім цих одержимих, які вбирали науку в себе, немов пісок атрамент.

...У Лейпціг вчитися їх проводжали, мов на край світу. Заробивши вертелом грошей, філософи² їм влаштували такі веселі проводи, що чудувався увесь Поділ.

Брати Гудовичі, у почті яких збирались хлопці їхати, мали рушати в суботу рано. У п'ятницю, десь після полудня, хор академії у повнім складі зібрався в бурсі і гримнув гімн. А потім пішли по колу барильця з медом та окуви-тою. Невдовзі вже підгуляли братчики юрбою викотилися з монастиря і, ведучи під руки Грицька й Миколу, ввалилися у перший-ліпший шинок, повикидали п'яниць, хильнули меду і заспівали жалібної. Роздобувши в шинкарки скрипку, цимбали й флейту, втяли метелицю, та так, що падали пляшки з шинкасу. А далі другий, третій, четвертий шинок.

Десь аж під ранок, поцілувавшись із кожним, Грицько й Микола вклонились Братському та академії й узвозом Боричевим пішли у Верхнє місто, де ночували графи Гудовичі. І мов у воду канули. Уже шість років... Кажуть, що ніби вчаться в університеті в Лейпцігу...

¹ Міфічні брати-близнята, що стали символом широї дружби.

² Тут студенти академії, що дійшли до класу філософії.

— Тпру, тпру! — кричить Ничипір і натягає віжки: співаючи, він ледь не вперся кінями в передній віз.

Обоз спинився. Попереду все ще чорніла хмара, та вітер стих. Удалині у синю повінь лісу пірнало темно-червоне сонце. Гули хрщі. В рожевуватім небі стрімкими парами літали крижні.

Примчав гайдук і передав наказ ставати на ніч.

Ночували біля корчми за верст п'ятнадцять од Києва. Пустивши коней пастися, повечеряли і полягали спати, хто на возах, хто на траві під липами. Ничипір стриножив коней, узяв попону і свій німецький сірий каптан, зимою куплений для нього паном, і пішов у ніч. Та ще не встиг Григорій влягтись на возі, як він вернувся, — вже без попони і без каптана, — прислухався і запитав неголосно:

— У Петербург поїдеш, а чи залишишся на Україні?

— Ще не надумав, — зіскочив із воза Сковорода.

— Ну думай, думай... — проговорив Ничипір. — Може, в Чорнухах будеш, — додав, помовчавши, — провідай мою сестру в Кизлівці. Вона одна у мене...

— Зайду, провідаю.

— Скажи, що я поїхав шукати діда...

— Ви що, вмирати здумали? — подався вперед Григорій.

— Ще не одна хлібина помре до того часу! — засміявся якимось сердито Доля. — Ну, будь здоровий, — промовив пошепки і відійшов. Вернувся зразу ж, обняв Григорія, привів до себе, поцілував у щоку і зник у темряві.

З завмерлим серцем Сковорода дивився йому вслід: земляк утне цієї ночі якусь добрячу штуку. Було тривожно і трохи сумно, що не одкрив Ничипір душу, не попросив поради чи допомоги. Не довіряє, вважає його, Григорія, своїм лише наполовину, а може, й паном... Хотілося — нестерпно, до болю в грудях — гукнути Ничипора, порозмовляти одверто, щиро, як із братом брат, як із козаком козак. Але чи варто втручатися у плін життя і набиватися з своєю дружною? Може, нехай усе йде своїм природним шляхом і нехай, як казали римляни, бог не втручається...

Ліг горілиць на возі, заклавши руки під голову, і слухав ніч. Цмокали на вогкім лузі коні. Біля ставка у вербах, що клубочились ген за корчмою, звеселяв свою маленьку любовку соловейко, а на селі, по той бік ставу, грали музики то голубця, то горлицю, а то метелицю.

Згадалися знову гучні спудейські проводи Грицька й Миколи. Сказати щиро, він потерпав, що сам не йде в чужі

країни, де, певно, стільки всього цікавого, нового, свіжого. Можливо, саме тому він опинився у місії пана Вишневського, що їхала в сади токайські. Побачив Відень, Офен, по-розмовляв із людьми, що славляться своєю вченістю. Але усі три роки з думок не йшла полита кров'ю, пітом і розшматована своя земля, свої степи, байраки, міста і села і посполитство, яке з неволі рветься й не може вирватися, мов Прометей прикутий. Він марив ними, не міг діждатися, коли побачить знову, вдихне повітря рідне й поспить, як нині, під українським небом — під солов'їну пісню, під шепіт вітру, що пахне цвітом, ріллею, травами... Це треба мати в грудях не серце — камінь, щоб без кайданів жити не між своїм народом, не на своїй землі!

Музики стихли. На неозоре оксамитове поле повибігали вівці, що без числа, без ліку, й лише пастух загаявся: десь підгуляв або заснув у хмарі, що розляглась край неба, як чорне марище...

І ось вже поле полем, а вівці вівцями... Окіп¹, левада і їхній ліс, що зветься Савиним. А Сава, батько, мантачить косу і, поплювавши на шкарубкі м'язисті руки, заходить ручку. Коса жихтить, зітхає, дзвонить, і соковиті, розкішні трави лягають весело на край покосу, ще не підозрюючи, що то кінець, загибель...

Над цим усім у високості неба тріпоче жайворонок. Його не видно, а тільки чути пісню...

— Гей ти, філософе! Та прокидайся швидше! — поторсав хтось сердито.

Григорій сів, розплющив очі. Мов із туману, випливла розлючена червона пика гайдука.

— Де твій земляк Ничипір?! — узяв гайдук за груди і притягнув до себе.

Григорій перехопив нахабну руку і так рвонув, що посіпака панський упав на землю.

— А-а, ти такої!.. — процідив гайдук крізь зуби і, встаючи, дістав пістоля.

Григорій зіскочив з воза на другий бік.

Хто знає, чим це скінчилося б, коли б не збіглись хлопці й не захистили.

— Ви всі розбійники! — кричав лакуза. — Вас перевішати мало!

— Чого це він? — спитав Григорій, коли гайдук, усе ще

¹ Урочище біля Чорнух.

лаючись, попрямував до пана. Полковник уже прокинувся і, затуляючись плащем од вітру, спостерігав з карети цю веремію.

— Утік Ничипір. Забрав коня, сідло та шаблю і дремнув, не залишивши й сліду! — пояснив веснянкуватий кучер, що віз вино. — На Низ подався, мабуть, до запорожців.

— Куди схотів, туди й подався... — пробурмотів похмуро інший.

Встромивши ноги у черевики й накинувши каптан на плечі, Сковорода пішов у поле: хотілося побути трохи на самоті. Уже давно розвиднілося, але було ще сіро, бо чорна хмара, немов зірвалася з свого припону, не йшла — летіла, розкинувши аж на півнеба крила. Все дужчав вітер. Згинав дерева, куйовдив віття, встеляв ставок рожево-білим цвітом.

«Погожий вітер, — згадав Ничипора. — Якщо на Січ, то вже далеко досі...»

Він заздрих Долю. Йому також хотілося летіти зараз на вороному степом, вдихати свіжий передгрозовий вітер і відчувати всім тілом волю.

Ой коню мій, коню,
Золотая грива...

Упали перші краплі. Сяйнула блискавка. Орач, що бовванів неподалік у полі, перехрестився поспіхом, зиркнув на хмару і знову натис на чепіги. Воли ступали повагом услід за хлопчиком, що йшов попереду в надутій вітром білій сорочечці й прилиплих до ніг штанятах. Він не звертав уваги ані на вітер, ані на дощ, що припускав. Дивився спідлоба, важко кудись у далеч і міряв землю — за кроком крок, за сажнем сажень.

— Сократ... — промовив тихо Сковорода і став під липу, бо почалася злива. Усе частіше гіллясті блискавки пороли небо, усе лункіше бабахав грім.

— Григорію, тікай скоріше в корчму! — гукали з шляху. — Григорію!..

Не одзивався. І зустріч із рідним краєм, і милі спогади, і втеча Долю, і плугатар, і гуркіт грому — все поєдналося, злилося у щось єдине ціле, що розпирало груди і наливало силою. Немов жива, від блискавиць та вітру тремтіла дрібно ралата липа. Ще серпанкова, весняна крона промокла наскрізь, не захищала. А дощ стояв стіною, яка закрила і

небокрай, і корчму, і селянина з волами й хлопчиком. Здавалося, крім липи, грому та блискавок, нема нічого в світі. Було і страшно, й солодко. Лякала густа самотність, а в селіда душу та філософська, незрима єдність між ним і світом, яку збагнув допіру. Воістину, пізнай себе, і ти знаєш усе! Не знав, хто перший сказав цю мудрість, але був певен в її правдивості. Тремтіння липи було його тремтінням, удари грому в душі відлунували, як у небесній бані, дощ одзивався якимось лоскітним передчуттям відновлення, немовби він, Григорій, був тим маленьким вершником, у якому сховано майбутнє людство, ліси, птахи і все, що згине і знов відродиться у тому ж образі...

Дощ перестав раптово. Сяйнуло сонце — й земля заграла блискітками, завирувала пахощами, все потяглося вгору. Орач стояв у полі і ждав, коли протряхне нива, воли ремигали, а хлопчик стежив за ластівками, що вже черкали небо, мов чорні блискавки. Над полем, залитим променями, леліла пара. Опам'ятавшись після дощу та грому, загомоніло птаство. Дудукав одуд, вигравала, мов на сопілці, вивільга...

— Григорію! А йди, рушаємо!

Чув і не чув. Дивився, слухав, як розквітає після дощу природа, і далі й далі відходив серцем від суєти, від гонористих помислів і благ, якими його заманивав у Петербург Вишневоцький. Що все це важить у порівнянні з волею, з життям, якого прагнеш, і правом мислити!

Відкинув із чола вологе пасмо чуба, узяв каптан на руку й попрямував до валки.

СІТЬ ДРУГА

Всього три роки не був Григорій дома, а скільки збігло води і сталося лихих та добрих перемін! Не попрощавшись з молодшим сином, померли батько й мати. У братової народилась донька. А хлопці вирости, уже пасуть худобу і виграють на конях не згірш дорослих козаків. І брат змінився. Не торохтить, як млин, а розмовляє статечно, стримано і гладить вуса, підносячи до рота чарку. Правда, коли сказав Григорій, що не збирається хазяйнувати і віддає йому весь ґрунт і все майно, нажите батьком, Степан за-

смяв радістю й гукнув: «Шатнись-но в стебку, жінко, тамдесь ще був кавалок сала!..»

І сумно, й весело стає Григорієві, коли згадає цю зустріч з братом. Сумно, бо вперше бачив свого Степана в цупких руках ґрунтів і статків, а весело, бо й цього разу на роздоріжжі людських шляхів він не пішов за старшим братом найвелелюднішим, який йому вготувала доля, а вибрав свій, нехай важкий, тернистий, але властивий його душі.

Два довгі місяці бродив Гетьманщиною. З книжками в торбі й журбою в серці. Як та билинка в полі, він залишився в світі. Нікому нема до нього діла, ні перед ким йому розкрити душу. У кожного своє життя, свої турботи, печалі, втіхи. От тільки друзі по академії радіють завжди його приходу, неначе молодості, що завітала до них у гості з минулих літ, із Києва. Ой, скільки було за літо обіймів, споминів і навіть сліз! Хоч не легке життя спудейське, та все ж приємніше од суєти, яка панує в світі, од вічних клопотів, хвороб і страху за свій добробут, за долю діток...

Зітхнув, поправив торбу, аби плеча не муляла, й зійшов з дороги, бо торохтів позаду якийсь візок. Втішався з того, що сам, як пташка в небі, на вольній волі, козак-нетяга, якому степ — домівка, трава — постіль, а шабля — жінка. Правда, у нього немає шаблі... Зате є книги, наука, мудрість, яку виковувало людство серцями кращих своїх синів від мудрих еллінів до Прокоповича. А що на світі сильніше од мудрості!

— Тпру! Тпру! — закричав хтось несамовито поруч. — Кого я бачу! Чи не мана це, Грицьку?!

Григорій прикрив од сонця очі і на візку, що порівнявся з ним, побачив велетня в козацькій строї, в смушевій шапці, недбало збитій набакир.

Стрибнувши з воза, козак обняв Григорія й поцілував незграбно у ніс та щоку.

— А я вже думав, що ти пропав десь на чужині...

Лише тепер Сковорода впізнав у велетневі того Микиту, якого в бурсі за худобу та довгі ноги прозвали Гайстром. Зрадів також цій несподіваній приємній зустрічі.

— Куди і звідки? — коротко спитав Микита, не випускаючи Сковороду з обіймів.

— У Переяслав...

— Та що ти кажеш?! — змахнув руками Гайстер.

— Учителем у ваш колегіум...

— Так це ж прекрасно! Там мій небіж гризе науку, і вдома спудей майбутній ще без штанів ганяє! А дидаскали наші не з наймудріших... Чого ж ми стали? Ідмо!

Він обхопив Сковороду за стан і потягнув до воза. Коли вмостилися і коні рушили, впад горілиць, дістав пістоля й, гукнувши «vivat professores!»¹, бабахнув у сине-сине небо.

Злякавшись, коні рвонули чвалом. Замиготіли дерева, копи...

— А як же ти, у війську служиш? — спитав Григорій, коли його палкий кондисципул² трохи притих і заховав пістоля.

— Пан сотник! — ударив себе у груди Гайстер.

— Ого!

— А що ми, ликом шиті?! Чим не козак?

— Не можу звикнути... — сказав Григорій тихо. — Такий худий, цибатий...

— Неначе гайстер! — зареготав Микита, підняв угору палець, наморщив лоба й прорік латиною: — *Tempera mutantur, et nos mutamur in illis!*³ Чи так, учителю? Ти ж серед нас був перший!

— Тебе немовби підмінили...

— Ще б пак! Напився волі! Спасибі імператриці й богові, гуля козацтво знову!

— Гіркий жебрацький кусень...

— Ти бачив гетьмана? — промовив палко Гайстер. — Орел! Філософ! Такий відстоїть волю! А ми поможемо.

— Скажи, Микито, кріпаків уже багато у пана гетьмана?

— Та кілька тисяч буде.

— Полк козаків, а може, й два...

— Ти завжди був якийсь химерний, Грицьку, — помовчавши, озвався сотник.

— Чи може стати на захист волі той, хто сам тримає в неволі інших? — спитав Григорій.

Микита знітився. Одвернувшись, перебирав добротні віжки, кахикав, хльоскав коней. Видать, і в нього рильце було в пушку. По всій Гетьманщині пани та підпанки гребли під себе ґрунти, маєтки та посполитих, серед яких

¹ Хай живуть професори! (Лат.)

² Товариш по навчанню (лат.).

³ Часи змінюються, і ми змінюємося з ними! (Лат.)

траплялися і їхні родичі. А Розумовський — козацький син, а нині граф і гетьман, брат колюбовника імператриці — благословляв той ярмарок, оту старшинську «вольницю», і грався в батька, що захищає Україну-неньку й нещасних сиріт од петербурзьких придворних зміїв...

— А ось і він, наш чудо-город! — вказав Микита в залиту сонцем далеч.

Оперезане синьо-зеленим поясом, на пагорбі стояло місто-замок. У серпанковім небі над ним пливали хрести-та бані храмів, горіли золотом, немов змагалися з сонцем. На Трубежі гойдалися стіха рибальські човники, на луці паслись коні, а біля стін, під вербами, білили струнки жіночі постаті і полотно, розіслане по моріжку на сонці.

— Ти вже бував раніше в Переяславі?

— Не довелося...

Микита приліг на возі, підпер голову рукою й почав розказувати усе, що знав про рідне місто.

Та до Григорія слова доходили через одне, бо він сидів мов зачарований, вбирав красу не тільки зором, а й ніби усім своїм єством, що раптом стало легке, нечутне, немов туман над світанковим лугом. Його душа була наповнена передчуттям чогось нового, радісного. Як і в усіх нетяг, у нього була також у серці комірчина, де причаїлося бажання певності, свого куточка у цім незатишнім, жорстокім світі, свого шматка, нехай черствого, хліба і навіть усмішки дівочих уст...

— Ти що, заснув? Агов, Григорію! — поторсав його Микита.

Ще усміхаючись своїм надіям, Сковорода зиркнув на нього і запитав очима, що той хотів йому повідати.

— Хто запросив тебе в колегіум?

— Переказав єпископ через отця Гервасія.

— Чого ж ти будеш навчати чад?

— Поезії.

— Ого!

— А що? Ми теж не ликом шиті!

На роздоріжжі коні самі звернули в місто й, прогупівши новим мостом, побігли швидше по добре вкоченій дорозі-греблі.

Біля палат преосвященного Микита спинив розгарячених коней, поправив шапку й мовив:

— От і приїхали. Зайдеш у браму, а там ліворуч двері — й узриш єпископа.

У місті Микита став статечним, стриманим. Здавалося, то був не Гайстер, а зовсім інший, поважний сотник.

— Як улаштуєшся, — додав небавом, — заходь до мене. Тут недалеко, біля Михайлівського. Хильнем по келиху, згадаєм Київ та академію!

— Зайду, зайду, Микито... — промовив Григорій поспіхом, узяв торбину на плече і попрощався: — Бувай здоровий!

— У добрий час! — гукнув Микита і помахав рукою.

Переставляючи важкі, заляклі ноги, Григорій рушив під голубе склепіння брами й зайшов у двір. Ліворуч на голубій стіні чорніли ковані дубові двері, а далі вікна, вікна; вгорі високий, залізом критий дах і білі хмари, мов херувими... Праворуч — сад, криниця, стайня і позолочена легка карета...

Чомусь стало страшно. Уявив собі лице єпископа, якого бачив ще в академії, і зупинився на півдорозі. Господи, про що він буде з ним говорити? Як доведе своє вміння навчати отроків премудрощам складання віршів? Напутник молодості — Сковорода Григорій, син хлібороба Сави! Чи не блюзнірство твориш, Григорію? Чи не чужу хочеш зіграти ролю на позорищі¹ життя людського? Не спокушай примхливу долю! Доки не пізно, покинь цей двір, це місце й, благословивши свій шлях бурлаки, іди між люди, грай на сопілці, учи добра і набирайся мудрості. Вона безмежна — мудрість! А ти, вхопивши її мізерну крихту, готовий зухвало зійти на кафедру і виголошувати свої сентенції...

Біля воріт зустрів отця Гервасія. Ігумен обняв Григорія, поцілував, як друга, і запитав:

— Був в Іосафа?

— Ще ні...

— Тоді куди ж ти! Оце і є його храмина!

Округлий, жвавий, отець Гервасій ішов, як жінка, дрібно; розповідав, питав, радів приємній зустрічі і підбадьорював, не даючи сказати й слова. Завів у дім, звелів послухникові доповісти преосвященному і попрощався:

— Піду скажу, щоб готували тобі пристойну келію.

Світлиця, в якій стояв Григорій, висока, вільна. Під стінами тулились лави, на покуті під образами — великий

¹ На театрі.

стіл, застелений розкішним обрусом, і кілька глибоких, зручних крісел. Та ще лампада. Її рухливе багрянувате світло то заливало лик Саваофа, то, заметавшись, перелітало на божу явтір чи на Предтечу, що на краю пустелі настановляє на путь праведний юрбу язичників...

— Це ти, Григорію... — з'явився в дверях єпископ. Благословив і запросив рукою в крісло. Сів сам навпроти й заговорив неголосно, але виразно, немов боявся, що співрозмовник щось не збагне чи не дочує і через те піде від нього, не вгамувавши спраги, як подорожній, що не напився біля криниці без журавля. Він був худий, тендітний, довге волосся спадало йому на плечі. Майже такий, як кілька років тому. Тільки посивів трохи.

— Я чув, ти побував недавно в чужих краях.

Сковорода кивнув.

— І що ж ти бачив? Із ким стрічався? Чим збагатив свій ум і душу?

— Був у Токаї, Відні, Презбурзі, Офені... Сходив доріг чимало і розмовляв зі всяким людом...

— Із православними? Чи з лютеранами та католиками?

— Я не цікавився. Мене також ніхто про віру не питав, — посміхнувся Сковорода. Він розумів, до чого хитить преосвященний: боїться, чи не набрався чужого духу. — Там узагалі не дуже церкву празнують, — додав навмисне, — хоч віру мають у серці і богу моляться...

— Від протестанства до єретицтва лише півкроку, — прорік єпископ і перевів розмову ближче до суті діла: — Тобі казав отець Гервасій, що нам потрібен такий учитель, який би знав поезику і міг навчати спудеїв наших, як слід складати і розуміти вірші. Я чув, ти маєш знання і досвід у цій нелегкій справі, тому згодився на твій приїзд і зберігав для тебе місце. Дивись же, будь достойним! Старайся. Не пошкодує ні сил, ні знань. А щоб було кого наслідувати... — одкрив шухляду, — візьми ось книгу, хоч недруковану, але премудру. Мені її подарував сам автор. Храни, аки зіницю ока, й черпай із неї мудрість!

Іосаф підвівся і сам наблизився до новонаставленого викладача поезики, який також схопився й стояв, притисши книжку до грудей.

— Ти не страшися... — узяв під руку і посміхнувся. — Усі колись були зелені, юні і починали своє благее діло...

— Я вдячний дуже... — почав був Григорій. Але єпископ перебив:

— Зажди, а як же з твоєю хворістю? Ти ж заїкався ніби... Я пам'ятаю, як архіерей у Києві хотів зробити з тебе священика!

Опустивши смиренно очі, Григорій мовив:

— Зцілився, отче...

— Як тільки вийшов із академії, так і зцілився?

— Недовідомі путі господні...

— Ну, бог із тобою! — всміхнувся не зло єпископ. — Іди в колегіум, читай Кониського, молися, думай. Бо завтра ж перша лекція!

Коли Григорій вийшов на розмальований вечірнім сонцем двір, йому назустріч попрямував чернець, який куняв біля воріт на камені. Похмурий, чорний, з такою гривою та бородою, що налякався б, аби зустрів у сутінках.

— Іди за мною, — сказав Григорієві і почвалав до брами.

Сковорода відчув приємну легкість у всьому тілі, в душі — веселість, упевненість. Уже любив своїх майбутніх учнів, цікавих, вдумливих. Горів бажанням віддати їм не тільки те, що знає, а й те, що знатиме, бо розумів, як ще багато є незбагненого, і твердо вірив у неосяжну силу людського розуму. Не шкодував за полем, за нескінченним шляхом, жаркими днями і прохолодними, немов вода джерельна, сумними ночами. Тут теж чудово! Таке ж високе небо, такі ж садки, така ж неквапна річка ген за стіною міста, і верболози, й луки... Он як лягає сонечко — прославшись лісом, накрившись хмаркою...

Наздогнав свого похмурого проводиря, торкнувся його плеча:

— Погляньте, отче, яка краса!

Той і не муркнув. Ступав байдужий, мертвий. Звернувшись у двір монастиря і, поминувши церкву, спинився біля старої з вузькими вікнами кам'яниці. Відчинив трухляві двері. У невеличких сінях виділося відро з водою та дерев'яна кварта. Переступаючи дірки в підлозі, чернець зайшов до однієї з келій, впустив Григорія і мовчки вийшов. Розтанув, як тане дим...

Під образами темнів маленький стіл без скатертини, на ньому свічка у свічнику, майстерно виточеному з якогось дерева. Біля стіни — тапчан чи полик, накритий грубим ліжником. Ослін... і все.

Григорій поклав на стіл «Поетику», на підвіконня — торбу, зняв каптан. Ліг на тапчані й зітхнув полегшено.

Весь день у дорозі! Вже навіть сонце стомилось гріти землю... На підвіконні гаснуть багрянні відблиски... Густішає важка сутемрява...

Хоч цілий день не мав і крихти в роті, не хотілося їти шукати трапези. Дістав каптан, поліз у кишеню і витяг черствий крайчик, який беріг на всяк випадок ще з позавчора. Запахло хлібом, полем, достиглим житом... Відкусив чималий кусень і став жувати, не поспішаючи, не підкоряючись бажанню тіла угамувати якнайскоріше голод. Десь шаруділи миші, здіймали писк: почули їжу. Відламав шматочок хліба і кинув у чорний кут. Він не насититься тією крихтою, а їм — вечеря...

Доївши хліб, лежав і слухав тишу. Вже стало зовсім темно. Лише вікно сіріло та ще місцями лисніла фарба на аскетичних, суворих божих ликах...

Нараз підвівся. Дістав кресало, гніт. Добув вогню і запалив товсту воскову свічку. Сів на ослоні й розкрив «Поетику». Латинь, латина! Усе знайоме, чуте... Та це ж та сама книжка, за якою читав Кониський їм в академії!

З журбою в серці перегортав листки і бачив класи, хлопців, лице професора, високочоле, мудре... з двома бородавками над правим вусом... Господи, усе те саме! Літа ж ідуть, спливають. Життя тече, як річка. Усе міняється, живе, оновлюється — і світ, і люди, і навіть мудрість. Те, що колись здавалося єдиноістинним, міцним, як мури, і непорушним, сьогодні — тлін і порошок.

Закрив, не додивившись, книжку. Так не годиться навчати поезії! Ще в академії вони шукали нових шляхів, вивчали німецькі, польські вірші, Тредіаковського і Ломоносова, дискутували, чому прості пісні народу беруть за душу кожного, живуть віками, а панегірики піїтів мудрствуючих творяться всує — і всує гинуть. Він ще не відав твердо, де, в чому істина, але був певен, що за старим, змертвілим способом навчати сам не буде. Як Геракліт сказав, не можна двічі ступити в одну й ту ж воду в річці!

Дмухнув на свічку, навромацки знайшов своє спартанське ложе, зняв черевики, ліг і заснув одразу, як привчив себе ще в бурсі.

Прокинувся, як почало розвиднюватися. Одягся, вмився біля вікна надворі й пішов блукати містом. Йому найкраще думалося на вольній волі, серед природи, під небесами. Тут відчуваєш, що ти вінець натури, її найліпший витвір. Думки шугають соколами, груди вдихають ранковий

свіжий вітер, душа аж ояє тим первозданим щастям, яке на світі найнезрадливіше.

Переяслав ще додивлявся сні. Стояла мертва тиша. Лише достиглі яблука падали зрідка на пружну землю двору та сонно попискували якісь пташки, що відчували ранок, а не могли прокинутись. Попід тинами вже де-не-де лежало бляке листя, солома, гудина — минало літо. Ще місяць-два — і замете, захукає. Тоді бездомному хоч сядь та й плач: із морозами погані жарти... Ну, слава богу, у нього є тепер над головою дах, є пристановище, робота, учні, друзі. Є все!

Узвозом спустився до міських воріт, що вже були відчинені, і вийшов на берег Альти. Спинився, вражений. Як у воді, в тумані стояли старі ралаті верби. Важкими хмарами вони звисали над нешироким лугом, готові висипати на землю зливу листя. А за долиною і за туманом, на сіро-жовтім пагорбі, неначе в небі, дримали коні...

Вода у річці була прозора, тиха. Текла, ледь-ледь ворущачи порослі зеленим мохом водорості, без водоріїв, закрутів — немов печальна пісня...

Десь із туману, з далечі почулося іржання, цмокання. Небесні коні враз нашорошилися, поїдводили голови...

Сковорода стелюся: в його душі знов стрепенулося те заповітне, давнє, напівлегенда-напівбувальщина, яку він взяв із дому як свій єдиний і найдорожчий скарб. А що, як тут загруз у твані той золотий чарівний кінь, якого втопили предки наші, попавши у невблаганну бурю?!

Він чує знову й знову іржання, форкання. Спустившись валом, біжить нестямно понад вузькою, мілкою річкою і зупиняється аж там, де Альта впадає в швидкий Трубіж. Затиснутий водою й кручею, гамує серце і прислухається. Ніде нічого. Туман і тиша. Та ще калина, що нахилилася над затуманеним свічадом річки й милується своєю вродою. Он ще і ще горять куші калини... Яка краса!.. Червоні кетяги, і сиві верби, і перші промені, що прориваються з-за бані церкви й пронизують туман, і воду, і навіть ягоди, налиті соком, а може, кров'ю воїнів, що полягли в кривавих січах на мрійній Альті...

Коня не чути.

Розпашілий від бігу, Григорій знімає каптан і шапку, стає навколішки і нахилиється, аби умитися водою з річки. Все ще вслухаючись, сніняє погляд на відображенні свого обличчя. Змарнів за літо... Повипинались вилиці, позапада-

ли очі. А ніс ще довший став, лоб вищий... Волосся вигоріло — ходив без шапки довго... Добре, що у Лубнах постригся. Хай під макітерку... Зате не прийде в аудиторію зарослий, як той пустельник! В аудиторію... У клас поетики... Невже це правда, а не химерний сон? Ще вчора він був козак-нетятя, бездомний і не потрібний світові, а нині — вчитель, наставник юності!

Умився швидко, дістав хустинку, витерся. Підняв каптан і шапку. Не одягаючись, пішов назад, до брами. Туман порідшав. Було вже добре видно корів, овечок, що переходили мостом на той бік Альти, і пастушків, ще сонних, млявих. Промчав у місто вершник, сійнув на сонці ефесом шаблі чи то пістолем. Загелготали гуси, зрадівши воді і дню. Загупотіли молоти, ціпи та ступи. Потяглися із коминів у небо неквапні пасма диму...

Світ запрягався в працю, у суєту.

На перехресті вулиць зустрів Микиту та школяра.

— Ну як? — метнувся до нього сотник. — Благословив єпископ?

— Благословив.

— Ну й слава богу. Івасю, а йди сюди! — покликав небожа, що зупинився неподалік. — Це ваш новий учитель — Григорій Савич Сковорода.

Івась уклонився.

— А це мій небіж, — тикнув Микита малого в груди. — Тамущий хлопець! А по-латині чеше — куди мені!

— В якому класі? — спитав Григорій учня.

Але Микита не дав йому й рота розкрити:

— Та вже в поетиці! — Обхопив Григорія за стан, примружив очі й крутнув рудого вуса: — Ходім до мене та перехилимо по келишку медочки чи оковитої! Тут недалеко. Он, бачиш, дім під гонтом і дві тополі? Ото і є мої палати. А жіночка у мене, Грицьку!.. — прицмокнув ласо.

— Спасибі, брате, — подякував йому Григорій. — Зайду й хильнемо, лише не зараз. У мене ж лекції! Тремчу, мов лист осиковий, і потерпаю...

— Тим паче треба випити! — змахнув руками сотник. — Я, коли їду в Глухів, так випиваю кварту, щоб сміливіше було являтися на ясні очі гетьману. Івасю! Івасю!

— Побіг у колегіум, — сказав Григорій м'яко. — Мені також пора.

— Жаль, жаль... — протяг Микита. — Тоді піду і прикладуся сам во ім'я отця, і сина, і святого духа...

— Амінь, — докінчив Сковорода і попрощався з веселим сотником.

Поезія! У чому її зерно, її велика тайна, що відкривається поодиноким обранцям! Є тридцять способів складання віршів, а тридцять перший той, яким напишеш ти. У Києві за десять років його навчання було нашкрябано копії віршів. Писали всі, а де поети? Не народилися, мандрують пішки під столом чи вже десь учаться і дружать із музами?

А може, вони отут, у колегіумі, чекають його поради його напутніх слів... Нові Гомери, нові Вергілії! Є тридцять способів...

Біля колегіуму його зустрів отець Гервасій, благословив на добре діло й провів до класу.

І ось Григорій лишився віч-на-віч з учнями. Вони сиділи припині, чемні і насторожені. Роздивлялися нового вчителя. Він усміхнувся, і клас зітхнув полегшено.

— Панове, друзі! — почав Григорій лекцію. Студенти перезирнулися, захвилювалися. — Латина — хороша мова, — відповів на їхнє німе запитання. — Цією мовою говорять з нами великі римляни і достославні мужі науки нині. Хвала і слава мудрим! Але навіщо нам позичати воду, коли у нас своя криниця, глибока, чиста і невичерпна? Ви всі майбутні пастирі свого народу, поети, воїни, яким стояти на варті волі, мудрості. Народ могутній вами, а ви — народом. Ви не Івани без роду-племіні, а козаки, діди яких трімали шляхту і потрясали Порту. Ви — спадкоємці мужніх, веселих, щедрих, дзвінкоголосих русичів, що переймали славу у печенігів, половців та Візантії.

Поезія — не хитромудра іграшка, а меч духовний; радіючий, гострий в руках умілого і шмат простої криці в руках того, хто не навчився користуватись зброєю.

Ми з вами мусимо цього навчитися. І навчимося!

Є тридцять способів складати вірші, а тридцять перший — ваш. Якщо, звичайно, не розминулися з музами...

Він говорив захоплено, не помічаючи ніплину часу, ані того, що вже небагато в обох дверях стояли й слухали учителі й спудеї сусідніх класів. Розповідав про суть поезії, про визначних поетів усіх народів і всіх часів, від стародавніх греків до Прокоповича та Ломоносова. Ділився своїми сумнівами щодо канонів старих поетик і закликав не ждати від нього готових істин, а мізкувати самим, шукати, порівнювати і прокладати нові шляхи. Закінчив

свою промову-лекцію сліпими бардами, що, як насіння вітер, розносять пісні та думи по Україні і не дають людським серцям позаростати чортополохом спокою.

Спудеї слухали мов зачаровані, та й сам він був не на землі, не під важким склепінням аудиторії, а в царстві духа, у макрокосмі богині мудрості.

Отямився на тапчані у келії. Лежав, радіючи, що вже позаду страшна та перша лекція. Був невдоволений своєю скутістю, своїм жагучим прагненням віддати учням за дві години все, що сам збирав роками на батьківщині і в трьох чужих країнах.

Посеред келії грався у піжмурки веселий зайчик. Він то зникав, що знов з'являвся на брудній старій підлозі, мавив на сонце, в поле, де свіжий вітер, небо та вже прибіляклі, але ще буйні трави.

Схопився з свого твердого ложа й відчув нестримний голод. Шукати трапезу! Ти заробив, Григорію, свій хліб насущний.

У напівтемних сінях зіткнувся з сотниковим небожем.

— Пане учителю, вас кличуть преосвященний.

— От тобі й па! А я ж хотів поспіяти.

— Звеліли прийти негайно.

— Хай буде так... — зітхнув Григорій. — Коли голодне тіло — то півбди, коли ж душа алкає — уся біда... Де він, Івасю?

— В палаці своєму. Отець Гервасій казав, що злющий дуже...

— Тоді біжу! — пожартував Григорій.

— Візьміть «Поетику», яку вам дав преосвященний.

— Навіщо?

Івась знизав плечима.

Відчувши щось недобре, Сковорода вернувся в келію, взяв під пахву книгу Кониського і швидко вийшов.

Іосаф сидів у кріслі під образами. Кивнув у відповідь на привітання і спитав:

— Ти що, забув латинську мову?

— Здається, ні.

— Тоді навіщо перетворив колегіум на ігрище?

— Я не запрошував спудеїв інших класів, — знизав плечима Сковорода.

— А я запрошував тебе навчати поетики, а не смішити нас інтермедіями!

— Ви ж не були, не чули...

— Єпископ, як і господь, усе знає й чує,— промовив Іосаф.

— Не помічав, щоб хтось сміявся,— насумнівся Сковорода.

— У нас спудеї чемні,— сказав єпископ.— Крім того, я нагадати мушу, що тут не ярмарок, а слов'яно-греко-латинська школа, юдоль науки, храм мудрості...

— Ну й що?

— А те, що в нас лунати має солодкозвучна латинська мова.

— Все добре у певній мірі і в певний час...

— Для мудрості не може бути міри.

— Латина не рівнозначна мудрості,— зауважив на те Григорій.— На ній дурниці написано ніяк не менше...

Лице єпископа взялося плямами.

— Ти тямиш, що говориш? Великі римляни...

— Ми ж то не римляни. І не великі,— додав лукаво. Григорія вже починала тішити ця суперечка, цей несподіваний химерний диспут.

Єпископ довго перебирав папери.

— Дай-но сюди Кониського,— звів на Григорія колючі сірі очі.— Мені сказали... Що це таке?! — спитав сердито, розкривши книжку.

— Напевне, миші...— зняковів Григорій.

— Та як ти смів?! — гримнув єпископ.

— Я не вкусив і разу.

— Блюзнірствуєш? Та без цієї книги нам, як без рук, без ніг! По чому ми тепер навчатимемо премудроців віршоскладання? Прокляті миші не пощадили й напису...— скрушавсь єпископ, перегортаючи нещасну книжку.— Тепер хоч їдь до Києва... Можливо, там напишуть... Або дадуть готову...

— Я напишу,— сказав Григорій тихо.— Дозвольте!

— Ти? — перепитав єпископ і посміхнувся.— Ну що ж...— додав, спідлоба дивлячись на зухвальця.— Як кажуть, дай боже нашому теляті... Пиши! За тиждень мені покажеш... А поки що твоїх спудеїв отець Гєрвасій поводить з миром по вертоградах¹ біблій.

Єпископ рішуче встав і вийшов. Де й ділися його привітність, ввічливість, із якою він розмовляв учора і проводжав Григорія аж до дверей.

¹ По садах.

Владики світу люблять, щоб їм корилися беззастережно, мовчки. Увірувавши в свою безмежну зверхність і непогрішимість, вони сіяють величчю й не визнають ніяких істин, окрім своїх. Для них розумний — смирний, друг — раболіпний і недостойний, ворог — хто сумнівається, шукає, думає.

Ніби побитий, Григорій вийшов із палат єпископа й побрів осіннім містом. Обминав опале жовте листя, що, наче скалки сонця, горіло де-не-де на неширокій вулиці. Вдирався дражливі пахощі страв та перестиглих груш і філософствував. Перегортав своє життя, як не дописану, але давно почату книгу. Нонсенс! Він не потрібен світові такий, як є, яким створила його природа, чи бог, чи просто батько з матір'ю. Всі намагаються переліпити його на свій кшталт, припасувати, немов каптан чи не по мірці шиту шапку. Хто нетвердий, податливий, неначе віск, той благоденствує. Сини й онуки борців за волю стають панамі й торгують совістю та посполитими не згірш од шляхти або дворян московських. Гребуть, хапають, рвуть на шматки политу кров'ю многотраждальну землю. Онуки лицарів гендлюють волею, як ті повії, що по шинках тиняються, своїм нещасним тілом!

Зі степу з півночі влетів у місто вітер, підняв бадилля, куряву.

Холодний вітер! Такий за виґрашки пооббиває листя, війне снігами й позатаняє в нори бурлаків, звірів...

Насунув шапку і застібнув каптан. Не так од вітру, що розгасався вулицями, як од прийдешнього, яке чигало на нього хижим, морозним зором Іосафа.

Ще нині вранці таке ласкаве, таке веселе місто тепер здавалося йому чужим, похмурим. Підсліпуваті старі будинки, убогі ятки і занехаяні, облізли храми гнітили душу. А ще старці, каліки, брудні, обідрані — неначе душі з пекла... Їх із кожним роком більше, оцих знедолених... А може, вони щасливі? Задовольняються лиш необхідним, а непотрібним нехтують. Хіба не в цьому щастя? Можна наїстись гускою і марити лебедем, а можна з'їсти черствий окраєць хліба і бути ситим...

Рвучкий, холодний вітер. Пропахлий стернищами, озиминою, листям, грибами, хлібом. Там, у степу, за містом, він ще дошкульніший, проймає наскрізь. На зиму добре б мати кожух та чоботи. А це ж бо гроші, та й не малі! Звичайно, платня учительська...

І враз відчув себе таким самотнім і всім чужим, хоч сядь та й плач. Оглянувся, куди забрів знічев'я, й узяв праворуч, на дві тополі, що височіли ген за майданом. Микита славний хлопець, не погордує. Зрадіє навіть. Він, мабуть, теж страждає без побратимства. Бог обділив нас дружбою. А може, не бог, а люди! Найліпший спосіб зробити вільного рабом, відступником — примусити його боятись друзів. Самотній — це дикий звір чи бог. Богів негусто родить. А людей-звірів — без думки й гонору, сліпих безбатченків — розплодилось на Україні, мов бур'яну на незасіяній, забутій людсьми низі. По прутіку ламають віник, що вимітав непотріб із хати. Ми ж стоїмо й очима лупаємо, як барани на бойні. Гордим господь противиться, смиренним же дає благодать... До біса смиренність йолопа і благодать їуди!

Микита чистив огира. Водив шкреблом по вороній лискучій шкірі і примовляв:

— Стій, коню, конику... Ось ми тебе гарненько вичистимо, і будеш ти блищати, братику, немов нова копійка... Кінь козакові, що брат рідненький...

Огир позиркував великим чорним оком і, ніби згоджуючися з думками сотника, тихенько іржав й перебирав ногами.

— Добрячий коник! — сказав Григорій, вже примостившись на перелазі.

Микита рвучко обернувся, засяяв радістю й, поклавши шкребло на спину огиреві, гукнув на все обійстя:

— Онисю, серденько, а йди стрічати гостя!

Обняв Григорія, неначе вік не бачив, поцілував і, взявши за стан ручищем, повів до хати.

На ганку їх зустріла гарненька жвава молодичка, вклонилася і піднесла Григорієві на дерев'яній таці високий білий хліб.

— Ласкаво просимо... — проказала, вся зашарівшись і опустивши очі долу.

Вже у світлиці, коли Онися вибігла за тим, що бог послав, Микита стягнув каптан із Григорія і, потираючи блаженно руки, прошепотів:

— Ну, бачив, бачив мою дружиноньку?! Я ледве вкоськав і вирвав із Лохвиці! Там парубки круг неї вилися, як коло меду бджоли! — Він підкрутив рудого вуса, примружив очі. — Ми з переяславцями порозганяли всіх і появи Онисю під самим носом у лохвичан! Уже два роки, а й до-

сі сердяться... А ось і жіночка, а з нею мед-горілочка! — гукнув, побачивши, що повернулася жінка. — Став, став, Онисю, бо гість наш, певне, вже зголоднів, як пес...

— Микито, — звела благально очі, — ти б посоромився чужих людей...

— Хто, він чужий?! — обняв дружину сотник. — Та ми два літа ходили разом на епітиції! Як заведемо «Мир Христов да водворяється в домах ваших...», так добросерді тітоньки пооддають останні гроші, ще й почастують медом чи оковитою. Було, було... — зітхнув і спохмурнів. Ожив небагом знову, поцілував дружину в рожеве вушко й схопив гранчасту пляшку. — Сідай, Григорію, та перекинемо по чарці-другій, щоб наша доля нас не цуралася!

Григорій сів, не здаючись на просьби. Йому одразу тут стало добре, весело. Усю гіркоту немов зняло рукою.

Господиня принесла борщ, паркий, духмяний, неначе луг у червні.

— Ну, будьмо!

— Будьмо!

— Ух, добре зілля! До дна, до дна, Онисю!

Та замахала білими, як лебедині крила, гнучкими ручками, вміхнулася крізь сльози-іскорки і почала припрошувати:

— Беріть закушуйте. Ось холодець, ось сало.

Сковорода закушував. Горілка пішла по тілу хвилею, відбилася у голові, в ногах і розлилася мlostю. Звичайно, таким сальцем та борщиком у монастирській трапезі не почастують...

Микита налив по другій, накраяв більше хліба і, зачekaвши, поки Григорій доїсть шматок, підніс угору чарку:

— По другій, братчики, щоб не скучала перша!

— Прощай, розум, завтра зустрінемося! — додав Григорій.

— Воістину! — гукнув Микита, перехилив горілку й поцілував дружину. — Ти, кажуть, збував пекло? — спитав Григорія. — Івась заходив і розповідав, що й досі гуде колегіум...

— А що, й спудеї не задоволені? — насторожився Сковорода.

— Вони захоплені! От дидаסקали — зляться, бо їх приперли до стіни і вимагають, щоб усі науки велися рідною мовою! Ох і встругнув ти штуку! — зареготав Микита.

— Вже пробирив єпископ.

— Та плюнь на нього!

— Микито... — промовила Ониса з докором. — Це ж батюшка...

— Не буду, серденько, ей же богу, — заспокоїв дружину сотник.

Ониса знову взялась припрошувати Сковороду:

— Ви їкте, їкте, бо прохолоне борщ. У цій господі такий хазяїн, що забалакає кого завгодно. Торік привів якогось старця, посадовив обідати та як почав розпитувати, де був, що бачив, так той зомлів, бідаха. Або весною...

— Онисю, серденько... — перебив її лукаво сотник. — Холоне ж борщ...

Григорій їв гарячу страву й п'янів од неї більше, як од горілки. Було приємно слухати цю щебетливу пару, дивитися на їхнє щастя і навіть трошечки по-людськи заздрити. В них уже є своя затишна гавань, свій камінь, твердь. Його ж ганяють вітри життя, мов корабель, що прагне далечей і берегів, яких ще не досяг ніхто.

По третій чарці, вже за печенею, Григорій став жалітися на світ, на долю та на єпископа, який уперся, мов віз у пень.

— Не сокрушайся, Грицьку! — підсунувся до нього сотник. — Язик попівський — що день петрівський... Не буду, серденько, їй-бо, не буду, — пробачився перед дружиною. І до Григорія: — Перетреться, перемелеться... А ні — прихось до мене. З Микитою не пропадеш! — ударив себе у груди. — Я чув, Томара шукає вчителя для свого хлопця. Ну, та й у нас росте Богданко... — обняв дружину сотник.

— Скільки ж йому?

— На тому тижні рік! — гукнув Микита. — Десь козакує в баби.

— О! Вже спудей.

— Хоч в академію! Слухай, не розучився грати?

— Та ніби ні.

— Тоді ушкваримо якоїсь нашої!

— «Мир Христов да водворяється...»?

— Нехай їй грець! — махнув рукою сотник, зняв скрипку з килями й подав Григорієві. Собі взяв кобзу. Пробіг по струнах пальцями, насунив брови і заспівав:

Ой Богдане, Богдане, запорозький гетьмане,
Да чому ж в чорнім ходиш, да в чорнім оксамиті?..

Сковорода повів смичком — і затужила, заголосила скрипка, немов козацька мати на полі бою...

— Не можу, Грицьку! — рвонув сорочку сотник. — Душа стикає кров'ю...

Схилив на груди голову, помовчав трохи і враз, тріпнувши чубом, заграв веселої:

Очерет тріщить,
І вода плющить,
Що кум до куми
Судака тащить!..

При місяці вертався Сковорода у Вознесенський монастир. На вулицях було безлюдно, тихо. Правда, за валами, на Трубежі, співали хлопці. Подекуди світилося в прикритих віттях вікнах. Прококотів і розтанув у вечоровім морозі якийсь квапливий вершник. Озвалася біля воріт сторожа. Десь скрикнула й зареготала дівчина...

Господи, який величний спокій! Залите місяцем, відпочиває місто. Поклавши діток спати, завершують свої труди жінки. Чоловіки читають книги, п'ють мед-горілку або бесідувать, понабивавши люльки і припаливши від каганця. Шукають хлопці пари, дівчата, що розцвіли за літо, неначе пишні рожі, чекають суджених. Ченці вже сплять, чи моляться, чи подалися — котрі молодші — шукати дурнички. Сплять бурсаки, розбурхані його словами, його непослухом...

Господи, він полюбив це місто і цих людей. Йому так хочеться тут залишитися хоч до тепла, до літа, розкрити свою бентежну душу до правди жадібній, ще непорочній юності, збагнути їхні помисли і їхні мрії!

Що ж, залишайся. Тебе не гонять. Зречися тільки своєї правди, віри й себе самого. Не розумуй, не мисли. Виконуй волю інших і їж свій хліб...

Було до болю тяжко. Думки металася, як наполохані грозою коні.

Зайшов у келію. Добув вогню і запалив недогарок. Роздався, сів до столу. Упершись поглядом у напівтемний покуть, закам'янів.

Стомився думати, зважувати, шукати способу зробити так, аби були і кози ситі, і сіно ціле.

Невдовзі встав, дістав із торби свій каламар, перо й папір. Підсунув свічку ближче, вмочив перо й, зітхнувши важко, старанно вивів на першій аркуші: «Praeserta de arte poetica». Як у Кониського. Перечитав, скривився. Він поважав професора, але не міг лишитись тінню його душі, його думок, уподобань та поглядів. Вода стояча тхне.

Лише нікчемні учні усе життя плетуться слідом за вчителями й не намагаються їх обігнати... Він теж нікчема, вісюк, що проміняв свій розум на тепле стійло та обережок сіна!

Жбурнув перо й схопив у руки голову.

...Рівно за тиждень поклав на стіл перед єпископом свою «Поетику». На українській писемній мові. Не схожу ні на чию.

Іосаф указав на крісло й почав гортати книгу, читаючи лише окремі сторінки. Все дужче й дужче докупи зводив брови й стискав тонкі безкровні губи. Нарешті випростався, заплющив очі й заціпенів.

— Ти що ж, не хочеш у нас труждатися? — спитав неводзі, не ворухнувшись.

— Коли б не хотів, то не прийшов би, — спокійно мовив Сковорода.

— Чому ж ти пишеш такі дурниці?

— Це не дурниці.

— А що?

— Думки про вірші та настанови, як їх писати. Я виклав просто, аби було все зрозуміле кожному.

— Просто — це ще не мудро.

— Я покладаюся на суд знавців, що все, написане в моїй поетиці, суть вірне, точне і побудоване не на пустих химерах, а на природі цього мистецтва, — підвівся з крісла Сковорода.

— Високомудрствуєш! — вколов єпископ поглядом. — Забув, що гордим господь противиться... На суд знавців... — пробурмотів. — От я й суджу, — примружив очі. — Усе змінити треба й учити так, як то велить нам звичай.

— *Alia res sceptrum, alia plectrum!*¹ — усміхнувся Сковорода.

Відкинувши на спинку крісла голову, єпископ заплющив очі і так просидів хвилину-другу. А потім звівся, жбурнув Григорієві його рукопис і кинув гнівно:

— Не живучи в моєму домі, твори гординю!

Не попрощавшись, вийшов.

Сковорода поклав за пазуху свою злочасну книгу, обвів світлицю туманним, журним поглядом і тихо рушив до дверей.

¹ Одне діло пастирський жезл, а зовсім інше пастуша сопілка! (Лат.)

Ну от і все! Кінець тривогам, сумнівам та сподіванням. Сильце закрилося, хоч не спіймало пташки. І знову ти на вольній волі, Грицьку! Козак-нетяга, якому степ — домівка, трава — постіль, а книга — жінка... Жаль бурсаків, але не жаль неволі. Без права мислити, шукати істини і говорити правду не варто жити на світі!

Минув колегіум, де саме йшло навчання й отець Гервасій його спудеям замість поетики тлумачив біблію, і повернув праворуч, до кам'яниці, де залишив свою сопілку й торбу.

Біля дверей, які були вже замкнені, стояв той самий страшний чернець і ждав на нього. Тицьнув байдуже торбу й не рушив із місця, немов боявся, що екс-учитель почне ламати двері і займе силою свою убогу келію.

Сковорода закинув торбу за плече і, знявши шапку, вклонився сторожеві:

— Будьте здорові, дядьку!

Чернець і не повів бровою. Стояв, мов ідол, без почуттів, без мови. Німий слуга господній. Чи то живий, чи то вже мертвий...

Григорій одвернувся й пішов до брами, усе ще відчуваючи на спині в себе його тупий, важучий погляд.

За ворітьми, на вулиці, востаннє глянув на кам'яний колегіум, вмотив зручніше торбу й подався в осінь, що вже гуляла по місту, у невідоме, ім'я якому — будучина.

СІТЬ ТРЕТЯ

Кінець — початок. Зерно згниває, коли виходить із нього нова, здорова зелень. Смерть і народження, буття і вічність... В житті людини такий же плин, така ж безмежна зміна одного іншим: веселості — смутком, здоров'я — хворістю, надії — відчаєм. І навпаки. Ось так, як версти; там, де одна кінчається, бере початок друга...

У Переяславі, коли єпископ вигнав його з колегіуму, Сковорода пішов до сотника і пережив у нього зиму, як у раю. Правда, ні козушка, ані чобіт не прикупив. Ну, то пусте! Каптан ще цілий, а черевики... Не до зими, до літа йдеться. Та й грошенята будуть! Не хоче ж пан Томара, аби учитель його синка ходив, як бусол, голоніж. Дасть наперед платню... А як не дасть, то не підемо кланятись. Чи ж не ходив він босий! Бувало, тільки розтане сніг, скидали

чоботи і одягали знову аж на мороз... Уже весна! Нехай і рання та ненадійна, проте весна. Сліпуче сяє сонце, по крутоярах та улоговинах ховається останній сніг; мов козаки на чорній раді, вирують ріки; поприлітало птаство...

А молодець Микита! Таки вламав Томару. Тому колов у ніс непослух учителя і пря з єпископом. Він, батче, ситий донесхочу вандрівним людом та гайдамаками...

Сковорода всміхається. На серці легко, весело. Ще під Гельмязевим у його душі народився початок пісні — і не вгаває й досі. Сюрчить, мов жайворонок. То затихає, то знов щебече, тьохкає.

Весна люба, ах, пришла!
Зима люта, ах, пройшла!..

Самому смішно: так ніби хтось сидить у нього в грудях і не нарадується ясному сонцю, жайворонкам, розливам рік й озимині, що забуяла зеленим вруном по степових роздоллях!

Дорога — чорне тісто, замішане на талих водах, сонці, прихоплене весняним теплим вітром. Рятую стежка, що в'ється биндою по сухому узбіччю.

Подекуди на сірих пагорбах видніються поодинокі плугатарі. Над чорним клином кружляють жайворони. А над дорогою і над пониклим стернищем тріпочуться, голівками супроти вітру, невтомні жайворонки, виводять нитку пісні, безмежно довгу, ніжну. Про що, кому виспівують ці кобзарі небесні? Про сине небо, землю чи про весняну радість, що клекотить у їхніх маленьких грудях, немов вода у вирі? Хто їх збагне, хто відгукнеться на їхні щирі думи?

А може, вони щасливі співом, польотом, вітром, хмарами й не потребують ні слів захоплення, ні розуміння, ні слухачів! Зависли в променях і дзвонять, дзвонять осанну сонцю, небу, зеленим врунам, плугатарям, могилам і... по дорожньому. Вони не чують, що він також співає, що в нього теж у грудях квітневий вир, буяння, але напевне знають, що навесні у полі не розів'ється піснею хіба що мертвий!

У неглибокій балці понад дорогою гуде од вітру ще сиротливий прозорий ліс. Гуде, як море чи як Дніпро, коли борвій здіймає хвилі горами.

Спинився, вслухався. Було щось тоскне, грізне у тому шумі-гулі, в розвихренім безлистім вітті. Здавалося, дерева, стогнучи, здіймають руки горі і молять небо послати їм благословенний спокій, зелену брость, і листя, і стого-

лосий пташиний гомін, і коماشок, і звіра — все, чим багате літо.

Виходив із балки важко. Переставляв наліті втому, набряклі ноги і марив хутором, спочинком, квартою води чи пива.

В степу на пагорбі з'явився вершник. Постояв трохи, мов роздивляючись, куди б полинати, змахнув нагайкою і, розпластавши коня на вітрі, помчав униз. Наблизившись, зняв сиву шапку і привітався.

— Козаче, до Коврая далеко? — спитав Григорій.

Молодик спинив коня, всміхнувся:

— Ні, недалечко. Верства чи дві — це як хто ходить!

Збив набакир шапку і взяв коня в остроги. Щось крикнув, свиснув і полетів як вихор.

Сковорода наддавав ходи. Коли відома відстань, йти ніби легше.

Невдовзі з пагорба побачив церкву, великий панський дім і по обидва боки в'юнкої річечки — хати, стодоли. За річкою, на взгір'ї, — ліс; і вітряки над ним, у небі, неподалік могил. Махають крилами, мов полетіти хочуть, та все не можуть...

Григорій примружив очі — й настало літо. Село втопає у вишняках, у вербах. По коліна в зелених травах стоять кристалі старі дуби. В покритих цвітом липах гудуть могутнім хором бджоли. Кує зозуля. І солов'ї...

Зітхнувши, прогнав те марево. Поправив шапку, позастібав ретельно гудзики й почав спускатися до Коврая.

Томарин двір був огорожений, немов фортеця. За часоколом гарчали пси. Коли ж Григорій зайшов у двір, вони зняли шалений гавкіт, рвонулися до незнайомця.

З будинку вибігла гінка білява дівчина, схопила прут і замахнулася ним на собак:

— Кудлаю! Марсе! Замовкніть зараз же!

Сердито тупнула малою ніжкою, озуютою в доладні жовті черевички, і пси затихли. Підібгавши хвости і винувато зиркаючи, вони бочком позадикували геть од воріт і полягали, поклавши голови на величезні лапи. Ну справжні сфінкси!

— Чорнява, пан Стефан дома? — спитав Григорій.

Білявка хмикнула і, хлюпнувши блакитним поглядом, заговорила, немов сипнула сухим горохом:

— Я білява. Пан удома. Що сказати? Хто ви? Звідки?

— Мар'яно, хто там собак дратує? — почувся грудний

протяжний голос, і на порозі стала ще молода, та вже огрядна жінка.

— Питають пана! — озвалась дівчина і відійшла, прикривши очі густим серпанком вій.

— Біжи ладнай обідати, — звеліла жінка й взялася в боки, немов збиралася іти до танцю. Пропускаючи Мар'яну в двері, вона ступила два владні кроки і зупинилася. — Навіщо вам знадобився пан? — спитала з притиском, чи то кепкуючи, чи то дивуючись.

— Я з Переяслава. Мене покликав Стефан Васильович учити сина... — промовив тихо Сковорода. Він розгубився, знітився.

— Ти — вчитель? — перепитала і засміялася. — Чому ж ти вчитимеш? Як старцювати? Чи як ходити взутим, а залишати сліди від пальців?

Сковорода окинув поглядом розкішно вбрану жінку і відповів:

— Не все, що сяє, золото... Або, як кажуть у нас у Чорнухах, вихвалявся гриб гарною шапкою, та що з того, коли під нею голови нема...

Пані заціпило. Крутнулася й пішла в покої. Коли б потому з будинку вибіг гайдук із трійчаткою, Григорій не здивувався б. Проте небавом на ганок вийшов сам Томара. Він був стрункий, високий, з красивим грецьким носом і голубими, як льон, очима. Змірявши небалим, зверхнім поглядом бурлаку в драних черевиках і каптані, який давно просив заміни, спитав суворо:

— Ти хто?

— Сковорода. Григорій Савич.

— Ну і часи настали! — скривився пан. — Не втямиш, де дидакал, де старець...

— Зате старшин далеко видно, — вколов Григорій та кож. — Високо пнуться. Щоб не вламалась, бува, драбина...

— А ти дотепний, — всміхнувся Стефан. — Які ж ти мови знаєш?

— Латинську, еллінську, староеврейську, німецьку, польську...

— Sehr gut, sehr gut, — підніс Томара руку й закозирився. — Meine Mutter ist eine kurländische Adlige aus dem Familie von Brinken ¹.

¹ Дуже добре, дуже добре. Моя мати курляндська шляхтянка із дому фон Брінкенів (нім.)

— О, то ви вже справжній пан! — не міг спинитися Сковорода. — Не який-небудь, а голубої крові, породистий. Томара звів чорні, аж синюваті, брови і вп'явся поглядом у вид зухвальця.

Тим часом на ганок вийшов згорблений, давно не голе-ний козак. Мнуци облізлу шапку, спитав несміливо:

— То як же, пане Стефане? У мене ж діти, жінка... Як не зарадите, то доведеться іти з торбами...

— Приходь з неділі, Брусе, — сердито кинув напівшляхтич курляндський і, не сказавши Сковороді ні слова, зник у будинку.

— Ох горе, горе! — зітхнув козак-бідаха, натяг шапчину і почвалав із двору.

— А чи не можу я допомогти вам, дядьку? — спитав Григорій.

Лише махнув рукою.

Григорій провів очима його пониклу постать і сів на лаву, не відаючи, чи зачекати, чи йти, спіймавши, як кажуть, облизня.

На серці було до болю тоскно: ніхто ще досі не гордував так ним. Перевелось козацтво! Хіба це лицарі, борці за волю, за долю скривджених...

— Пане учителю! — покликкала його Мар'яна, що, наче ласочка, нечутно вибігла з панських хоромів. — Ходіть обідати!

З малим Томарою Сковорода зустрівся десь аж за місяць, коли дерева вкрились бростю і позліталось птаство. — Здоров, Василю, — подав Григорій руку, неначе другові.

— Це твій учитель, синку, — втрутилася мерщій пань-матка. — Григорій Савич.

Панич зиркнув спідлоба і враз притих, згорнувся, мовби їжак, клубочком.

— Чи ти не хворий, Васю? — захвилювалась мати, стурбована такою наглою переміною.

Малий низав плечима, а потім журно-журно оглянув двір, садок, і річку, і ліс, і гору. Він ледь не всеньку зиму дпрожив у баби і, мабуть, скучив за Ковраєм, де народився й виріс. Панич уже був чималий, десь років дев'яти-десяти.

В очах світився розум, а на високім лобі збиралися зморшки, мов у дорослого. Він трохи вчився й зберіг, напевне, згадку про це навчання, як про турецьку каторгу.

— Василю, чи ти не зміг би піти зі мною у ліс за річку? — спитав Григорій.

— Він же голодний, стомлений! — пригорнула пані до себе сина. — Хай пообідає, поспить, а вже тоді.

— Я не голодний, мамо, — ожив малий Томара. — І спав на возі...

Сковорода рішуче узяв за руку хлопця.

Біля воріт панич звільнився, звернув ліворуч, поза льодовнею, побіг у сад. Григорій вийшов із двору і понад валом попрямував до греблі. Був певен — хлопець наздожене. В такому віці уже не терплять примусу, до всього хочуть дійти своєю головою, без понукань та няньок. І це не примха — людська природа, закон збереження себе самого як особистості, як неповторного. Зламати волю, зробити з людини німе знаряддя, не здатне думати, — найбільший злочин!

Ще здалеку побачив панича. Він уже дістався греблі, сховався в затінок жовто-зелених верб і ждав учителя.

— А ти моторний хлопець, — похвалив його Григорій.

Васько й не глянув. Він то зривався бігти, то зупинявся і йшов статечно, немов дорослий. На узліссі, по той бік річки, де повгрузали ногами в землю й підперли небо головами багатирі дуби, на мить застиг у захваті, а потім метнувся вгору, в заліті сонцем хаші, і щез, розтанув у тій зеленій повені.

Григорій сів під величезним нелинем, дістав сопілку й загравав про весну, про першу травку, що на осоннях пробіла мертве сміття і потяглася в небо тонкими вістрями, про золотаві верби і про блакитну воду, що так нагадувала йому веселі очі Мар'яни. А над ставком, над лісом, над ще холодним, байдужим дубом пливли поважні, сліпучо-білі хмари і пролітав поривчастий, але ласкавий вітер...

Відчувши чийсь уважний погляд, Сковорода оглянувся й помітив хлопця, що причаївся неподалік за липою.

— А йди сюди, Василю! — гукнув до нього й загравав до танцю. Він міг з природи грати, неначе з нотних аркушів, лише віч-на-віч із нею.

Васько наблизився і став під дубом, біля якого сидів учитель. Григорій чув, як шарудить хлопчина листям і час-

то дихає. Не озираючись, грав козачка, а потім горлицю. І враз почав такої журної, що сам розчулився і мало не зронив сльози.

Коли закінчив грати, запала в лісі тиша. Не ворухився хлопець. Навіть пташки не подавали голосу, немов соромилися співати своєї після такої музики.

— Де ви навчилися? — спитав панич несміливо.

— Як був малим, у діда.

Васько притих, замислився. Відтак зітхнув:

— А в нас немає діда... Ходив у Крим походом і там загинув...

Григорієві стало шкода хлопця. Він простягнув йому сопілку і запропонував:

— Якщо бажаєш учитись, допоможу. За рік не згірше гратимеш.

— Ой, справді? — спанхнув малий. — Ви не жартуєте?

— Docendo discitur!

— Що ви сказали?

— Навчаючи, самі вчимося. Це латиною... А знаєш, як буде «ліс»? Не знаєш? *Silva. Magna silva* — великий ліс... Латина — це ключ до мудрості. Нею написані чудові твори великих римлян, усі медичні книги і філософські...

Розказуючи, Григорій звівся й пішов поволі лісом. Васько уважно слухав, не випускаючи із рук сопілку. Іноді випереджав Григорія і зазиравав у вічі, немов не вірив, що є на світі такі розумні, такі ласкаві люди, яким йому тепер здавався вчитель.

Коли вже вийшли з лісу й ледь не осилили Кравцеву гору, почули знизу дзвінкий жіночий голос, що кликав їх додому.

— Мар'яна нас шукає... — промовив із жалем хлопець.

— Ну що ж, ходімо, — сказав Григорій. — Вже, певно, час обідати... — Й приклавши до рота долоні човником, що-си крикнув: — О-го-го-го!

Мар'яну стріли в густій ліщині.

Вона була одягнена, немов у свято. Сорочка на ній горіла червоно-чорним маком, на голові — блакитна стрічка та голуба фіалка, а на ногах — маленькі ловкі чобітки. Ну справжня пісня!

Васько підбіг до неї, обняв, пригорнувся і став хвалитися, що буде вчитись грати на сопілці і розмовляти латиною.

Мар'яна гладила його жорсткого чуба й, ледь усміхаючись, дивилася на пана вчителя. Той раптом стишувався і йшов, схиливши голову, немов згубив карбованця.

— Григоре Савичу, чого це ви так зажурилися? — спитала не без лукавства в голосі.

— Я не журюся, серденько, — усміхнувся Сковорода. — Чого б я мав журитися?

— То, може, ви на мене гніваєтесь?

— Вгадала.

— За віщо? — аж зупинилась дівчина.

— За те, що ти... така, як сонечко...

— От тобі й на! — задзенькотіла щасливим сміхом. — Хіба ж я винна...

Поволі стихла, опустила блакитні очі. Васько тим часом побіг провідати якесь кубельце, й вони спустилися до греблі вдвох.

— Ось як побачить пані тебе у лісі з парубком, то на горіхи матимеш, — пожартував Григорій, аби порушити тяжке мовчання.

— Ой-ой, як страшно! — стрепенулася Мар'яна пташкою і засміялась знову. — Вона ж мене сама послала, ще й пов'язала стрічку.

— У тебе добра пані і пан нівроку... — сказав Григорій, розчулений такою ніжністю взаємин пані та покоївки.

Дівча мовчало довго, а потім, скривившись гірко, немов дитина, нараз спитало:

— Хіба бувають добрі пані?

Григорій почервонів од сорому...

— Григоре Савичу! Григоре Савичу! — наздоганяючи, кричав малий Томара. — А там уже одне рябе яєчко!

Хоч не велике село Коврай, та якось вийшло, що той козак-бідаха, з яким зустрівся Сковорода в дворі Томарин, не потрапляв йому на очі аж до зелених свят. Григорій уже й забув про нього. І раптом здибав Бруса в очеретах на Старосельщині. Козак стояв, обпершись спиною на ду́плувату стару вербу, махав руками і розмовляв із самим собою.

— Добридень, дядьку! Прийшли по клечання?

— А-а-а, пан учитель... — звів важко очі. — Яке там клечання... Гуляю з радості! — І заспівав:

Гей, хто п'є, тому наливайте,
А хто не п'є, тому не давайте!

Він підсмикнув штани, що не держалися на животі, підтягнутому до спини, і, витерши брудні патьоки на щоках незграбним чорним кулаком, почав хвалити пана:

— От пан так пан! Таки зарадив моїй біді... Не залишив у горі ближнього! — Зареготавши, повів своєю далі: — Бач, недарма мій дід Овсій прикрив грудьми його старого діда від шаблі пана гетьмана... Лежав би наш полковник десь під Бендерами... В чужій землі, всіма забутий зайд... — Він тихо схлипнув. — А так вернувся зі славою, привів полон, гармати... Ще й був допущений поцілувати руку його величності!

Ой дівчина-горлиця
До козака горнеться...

Пішов у танок веселий правнук Овсія Бруса. Під чобітьми тріщав сухий торішній очерет, розліталось масне багно, а він завзято, люто садив ногами в груди німій землі, немов хотів дістати серця і розказати, вилити йому свою тривогу, свою печаль, своє бездонне горе.

Григорій бачив, не на radoшах упився Брус. І справді, небавом той притих, осунувся у буйний кущ калини й заплакав гірко.

— За мною будеш, каже, як за стіною... О господи, за тридцять два карбованці! Кінь — п'ятдесят...

Сковорода сів поруч і заговорив, хвилюючись:

— Що з вами, дядьку? Яке спіткало горе? Що б не було, а козакові не личить плакати.

— А кріпакові? — спитав похмуро Брус.

— Ну...

— Та я ж кріпак, кріпак віднині! — забарабанив себе у груди дядько. — І жінка, й діти, і внуки, й правнуки!

Сковорода схопив за плечі Бруса, труснув нестямно і крикнув йому у саме вухо:

— Перепилися чи з глузду з'їхали?!

— Ой, коб-то, коб-то, пане учителю, — обхопив руками голову. — Так при своєму ж розумі... Забрали землю, хату... А так хоч діти не порозлазяться попід чужими вікнами...

— Ви продалися за борг Томарі?!

Не обізвався. Сидів, хитаючись.

— Ну що я мав робити? — промовив згодом. — Колись позичив на реманент, на хату... А панська ласка — як вовча дружба. От він і гамкнув!

— Що ж козаки — товариші, сусіди? — гарячкував Григорій. Від обурення у нього все клекотіло в грудях. — Мов барани, спокійно дивляться, як б'ють обухом ближнього?

— Було козацтво, та загуло, — махнув рукою Брус. — Одні в ярмі, на других ще одягають ярма, а треті зі шкури пнуться, аби на мажу вилізли, вхопити налигача і поганяти братчиків. Гей! Цоб! Цабел!

Він важко звівся на рівні ноги, дістав із кишені пляшку, одкоркував і, глянувши на вже багрове передвечірнє сонце, припав до шийки. Допивши, хекнув, рукою витер губи й пожбури в пляшку в річку.

— От пан так пан, — зареготав. — Біді зарадив, ще й дав на квартиру грошей!

Він захитався, недобре глянув на Григорія й рвонув на грудях стару брудну сорочку:

— Піду порадою дружини, діток... Господь послав нам щастя! Ха-ха-ха-ха!

Регочучи, пішов бідаха лугом на величезне, немов криваве, сонце, яке він, вільним, бачив останній раз.

Григорій звів до неба руки:

— Боже, куди ти дивишся?! За що послав на цю страждальну землю, на цей народ нещасний таку покуту тяжку? Чи в тебе в грудях камінь, чи ти в сльозах купаєшся, що сльози ллються ріками! Якщо ти мудрий і всемогутній, господи, не дай згубити волю цим фарисеям, що медоточать словом і розпинають ділом! Раби не красять землю, і тільки той, кому байдужа її прийдешня доля, стоїть на сторожі рабства. Не будь Пілатом, що умиває руки в тяжку годину, коли козацьке плем'я несе свій хрест на висоту Голгофи!..

Мовчало небо. Сіяли весело великі чисті зорі, що, мов дівчата, повибігали на голубу долину неба. На золотих туманах сплив гостроносий човен молодика, і солов'ї зацьохкали, защебетали.

Десь на Коврай-Леваді перегукувалися піснями-жартами дівчата й хлопці. Там козаки, там воля...

Заходила ласкава, тепла червнева ніч...

І не вдарив грім, і не розкололось небо, і не розверзлася земная твердь!

На другий день, опісля служби божої, Григорій зібрав на

паперті мало не всіх чоловіків-коврайців і розповів про Бруса. Стояли мовчки, поопускавши голови, немов дівки на сватанні.

— Ви що, панове, понабирали у рот води? — гарячкував, обурений таким байдужжям. — Пропадає ваш брат, товариші!

— За паном Стефаном не пропаде, — озвався нарешті староста, хоч із козаків, але отих, що дивляться у рот Томарі, як вірні пси. — Ба навіть краще житиме!

— І-і! — присвіснув той молодик, з яким Григорій зустрівся в балці, коли йшов на службу до Коврая. — Панська ласка на бистрому коні їздить!

— А ти не лізь, Іванцю, поперед батька в пекло, — спинив його козак статечний з Коврай-Левади. — Нехай перш вуса виростуть.

— Не в вусах розум, а в голові, — одрізав хлопець.

— То воля божа, що Брус став підданим, — погладивши розкішну бороду, промовив піп. — І не пристає смертним втручатися в господні помисли.

— А як же бути, батюшко, з «не пожелай»? — спитав Григорій.

Піп розгубився спершу, а потім зміряв поглядом Сковороду і відповів:

— Біблія, пане учителю, є камінь мудрості, вгризти який дано не кожному...

— Віднині, отче, оце послуховавши ваших повчань, я буду сам такої ж думки, — не залишився в боргу Григорій.

Підібгавши рясу, як вовк хвоста, піп припустив чимдуж до пана.

— Розходьмось, братці, поки не бачив пан Стефан! — заметушився староста.

— Еге ж, еге ж... — підтримали його заможні.

— Он батюшка і так докаже!

— А як же з Брусом?! — заступив дорогу Сковорода. — Побійтесь бога, люди!

— Ну що ми можемо...

— Вже і самі ледь зводимо кінці з кінцями.

— В боргах, як хвіст собачий у реп'яхах!

— Усі там будемо...

— Живуть же люди у кріпаках, і Бруса не вхопить біс!

Сковорода відчув, як похололо у нього в грудях; обличчя, церква, хмари вміть розпливалися, перемішалися.

— І ви — нащадки лицарів, що боронили волю й своє братерство в жорстоких січах?! — спитав гнівно. — Вас топлять, нищать, мов цуценят, а ви не смієте не те що вирватися, а навіть писнути! Знімайте шаблі — ви не достойні носити зброю дідів і прадітів! На ваших душах ярма!

— Ну, ти не дуже, бо полічимо ребра!

— Розкудкудакався...

— Він правду каже!

— Дурниці!

— Наклеп!

— Подумаєш, цабе велике — пан!

— Захочемо, так дулю з маком матиме замісто Бруса!

Загомоніли, засперечалися, немов на чорній раді. Як почало доходити до кулаків, Григорій вийняв гроші, підняв угору й крикнув:

— Даю карбованця!

Запала тиша. Чоловіки сопли, відхекувались, переглядалися. Проте не квапилися видобувати гамани.

— І я! — підбіг Іванко. — Хто походив у шкурі підданця — не побажає й ворогові...

Лід рушив. Покректуючи, один за одним дядьки давали гроші, ба позичали навіть і кидали у поруділий бриль, з яким стояв Григорій.

— Томара сказиться.

— Хапатиме себе за литки!

— Нас за чуби...

— Короткі руки!

— Послати по Бруса треба.

— Ой правда, правда. Нехай йому розвидниться!

— Підемо всі до Стефана. Проти громади він не посміє...

— Всі, всі!

— Аякже. На миру, як кажуть, і смерть...

— Об вас ще й довбня вломиться!

— Пане вчителю, може, досить буде?

— Дайте-но я! — підбіг Іванко, узяв бриля і, по-козацьки сівши на спориші, почав лічити талари, шаги, гривни та золоті.

Громада мовчки слухала його лічбу. Брунатні лица напружилися, мов перед боєм, у декого повиступав росою на лобі піт. Із кожним карбованцем, що додавався до вже полічених, дядьки зітхали легше і веселішали.

Сковорода простив їм і страх за власну долю, й тупу байдужість до чужого горя, і неземну, якусь пустельницьку, сумну терпимість до поневолення. Він милувався ними, радів з їхньої єдності, що спалахнула, неначе порох, у темній ночі гіркого розладу. Господи, такий народ — ласкавий, мудрий і героїчний, — коли б тримався купи, переборов би всі напасті і возвеличився, як стародавні елліни!..

— Тридцять чотири! — проголосив коврайський Архімед.

— Оце так штука — і борг заплатимо, й на всіх горілки купимо! — промовив староста. — Давайте лишок, я побіжу до шинку.

Доки отямилися уже минав четверту хату. От тобі й на! Один злякався й чкурнув, закинувши на плечі ноги. Казан громадський тріснув...

— До пана Стефана! — гукнув Іванко, піднявши бриль із грішми. — За волю Бруса!

Гуртом посунули у нешироку браму. Рішучі, стихлі, сповнені чуття братерства, гідності й самоповаги.

Томара вийшов похмурий, грізний. Поклав на шаблю руку, оглянув натовп і запитав:

— З чим бог послав? — Скривився посмішкою: — Такі поважні гості...

— Принесли борг за Бруса, — сказав Іванко і простягнув Томарі гроші.

Той склав на грудях руки.

— Він розплатився вчора.

— Чим розплатився? Волею!

— А те нехай вас не обходить.

— Ви скоро всіх затягнете в свої тенета!

— Багатієте на наших злиднях!

— У шляхту лізете по наших спинах!

Томара рвонув із піхов шаблю. Все ж не піддався такій спокусі. Дістав папір з кишені і показав громаді.

— Ось тут написано рукою Бруса, що він віднині підданець, мое майно...

— Іуда! За тридцять срібників завдав у рабство брата!

— Повісити!

— Спалити з кодром!

Юрба кипіла. Подекуди вже заблищали шаблі. Запахло кров'ю.

І тут Григорій ступив рішуче до пана Стефана, мало не силою забрав папір, проглянув, чи це розписка Бруса, й

пішов неквапно до воріт. Лишивши бриля з грошима в ногах Томари, громада, все ще гудучи, рушила услід за ним.

— До Бруса!

— В шинок!

— А є ще порох у порохівницях!

Раділи, немовби діти. Відчули силу, перед якою й срібляник-дука їхній — ніщо, облуда моці, в шовки та сукна вбраний курляндський вилупок.

Русальний тиждень був теплий, лагідний. Щоранку ясно вставало сонце, а по обіді над Ковраєм збиралися важкі водою хмари і поливали землю громами, зливами та блискавками. Хліба росли високі, буйні; тужавили червоним соком вишні, а зеленаві, ще невеличкі яблука все більше хилили віття долу і так пахтіли після грози, надвечір, що голова йшла обертом. А ночі... Які стояли ночі! Ласкаві, мрійні, завітчані рожевим цвітом зір, пропахлі зіллям, наповнені п'янким повітрям і солов'їним щебетом!

У житті Григорія ще не було ніколи такого чуда-літа, таких ночей, такого щастя, що розпирало груди і забивало подих. Навіть образливе мовчання пана Стефана й погорда пані після невдачі з Брусом не зачіпали його нітрохи, були байдужі, як погрозові хмари, що затуляли сонце на мить чи дві. Йому світила його зоря, його Мар'яна! Блакитноока панська покоївка, неначе теплий весняний вітер, зламала кригу в його душі, розворушила, збурила і розлила нестримну синю повінь. Де б не ходив, що б не робив — перед очима стояли мреюм її сорочка в червоно-чорних маках, веселий, ніжний погляд і льон коси. З тривогою і одночасно з радістю він прислухався до того дива, яке творилося у нього в серці, і все частіше марив людським звичайним щастям.

На брикси¹ ввечері, коли дівчата й хлопці зійшлися за річкою навпроти греблі, щоб попрощатися на цілий рік із русалками, Сковорода знайшов Мар'яну біля одного з вогнищ, узяв за руку й повів у ніч.

Іванко глянув услід їм журно-журно, а потім крикнув весело в густу петрівську темінь:

— Мар'яно, гляди учителя, бо ще русалки вкрадуть!

¹ Старовинне жіноче свято.

— Остерігайся, аби тебе не вкрали!

— Кому я треба... — зітхнув сердешний парубок.

Ой біжить, біжить мала дівчина,
А за нею русалочка... —

знялася в небо пісня і попливла, полинула над сонним лісом, степом, над туманами річки...

Зіщулившись, Мар'яна лячно притулилася до Григорія й прошепотіла:

— Як ви гадаєте, русалки вже поховалися чи ще докола бродять?

Григорій не відповів. Натомість обняв за плечі дівчину і пригорнув до себе. Вона притихла, мов пташеня в долоні, затамувала подих.

Ледве не з кожним кроком півтяма світлішала, а небо вищало. Палахкотили позаду вогнища, і невиразні тіні то виростали, то раптом зменшувалися.

Над головами шугали зрідка кажани чи то якісь нічні незнані птиці. А солов'ї перекидалися через ставок і річку піснями, трелями, немов сільські, садові змагалися з тими, що прижилися в лісі.

— В Піщаній, кажуть, залоскотали одного хлопця... — озвалась знову дівчина.

— Хто?

— Водяні дівчата...

— Чи можуть залоскотати ті, яких нема на світі? — спитав Григорій і засміявся.

— Але ж русалки є... Вони весь тиждень ходять...

Біля вогнів співали іншої.

Проводили русалочок, проводили,
Щоб вони до нас не ходили,
Та нашого житечка не ломили,
Та наших дівочок не ловили...

І солов'ї, і пісня, і стукіт серця зливалися в одну хвилюючу казкову музику, яка підносила і душу, й тіло, немов на дужих крилах.

В якомусь захваті, не знаним досі, Сковорода спинився на лісовій галявині, залитій зорями та луговими квітами, повернувшись лицем до себе дівчину й, не випускаючи її з обіймів, зашепотів схвильовано:

— Мар'яно, серденько... Чи ти пішла б за мене?

— Пішла б, — сказала просто дівчина.

Григорій ледь не заплакав од радості. Взяв у долоні ясну голівку дівчини і запитав:

— А чи ти відаєш, що я не маю нічого в світі, окрім душі й сопілки?

Вона кивнула.

— Що я, мов птах небесний, не жну, не сію?

— Хто жне і сіє, не завжди з хлібом, Грицю.

Він зацікавився, здивований її земною мудрістю. Вдивляючись в її глибокі очі, де відбивалися зорі, спитав небавом:

— Й тобі не лачно віддатися за козака, що голий, не наче гіль?

— Ти — багатир. Ти маєш добрий розум... Ну, а крім того — волю...

Нараз Григорія неначе громом ударило. Мар'яна ж підданка, кріпачка, панська власність!

Він пригорнув у відчаї до себе дівчину і, задихаючись від сліз, що стали йому в горлі, промовив:

— А як же пан і пані? Ти ж... ти ж...

— Мене відпустять, змилюються, — сказала глухо дівчина.

— Зайду до пана вранці і попрошу.

В грудях у нього щось обірвалося й лягло холодним каменем. Не мав надії й крихти. Ще не було такого пана...

— Ні, я сама, — озвалась тихо дівчина. Легенько вивільнилася з його обіймів. — Благатиму саму паньматку. Вона ж моя землячка і навіть трохи родичка... Невже не зглянетесь на нашу долю...

Мовчазні, скорбні, мов із хреста познімані, прийшли назад, до греблі, де ще горіли вогнища й дівчата з хлопцями справляли проводи казковим духам літа.

Прилетіла зозуленька
З темного лісочку;
Сіла, впала, закувала
В зеленім садочку...

Гнаний думками й сумнівами, другого дня Григорій проснувся затемна й пішов за річку, на Платковщину, в степ. Бажалося простору, далеких обріїв, стрімкого вітру, волі. В години гірких вагань, тривожних роздумів і невідкладних рішень він не любив тісноти хат і лісу, а виривався в поле, де легко дихалося й думки ширяли соколами.

Холодні роси приємно пестили теплі з постелі ноги, ранкова свіжість уливала силу в груди і проганяла сон. Скрізь панував величний спокій. Дрімали трави, квіти. Зелено-си-

зі густі жита стояли рівно й тихо, немов полки козацькі перед кривавим боем...

І раптом писнула, проснувшись, перша пташка. За нею друга, третя. А за хвилину — все ожило, прокинулося, загомоніло, сповнилося піснями, звуками. Земля раділа новому дню, ясному сонцю, що повернулося, як батько з ярмарку, з нічних далеких мандрів...

Батько привозив завжди родзинки, бублики; ділив між дітьми порівну, не залишаючи собі ні крихти. Стежив, як хлопці вминали ласощі, й всміхався в вуса. Дружині теж привозив що-небудь: то шерстяну барвисту хустку, то чобітки, то плахту. Роздасть, бувало, гостинці дітям і гука до матері:

— А глянь, Палажко, що я знайшов у терні!

Позапахавши свої скарби у пазаху, хлоп'ята брали в руки хустку й, милуючись нею напроти свігла, навперебій допитувались, як він знайшов, чи не було там ще чогось. В очах у батька грали веселі бісики, а мати не зло бурчала:

— Вже сніг на скронях, а от статечності як не було, так і немає...

Вже сніг на скронях... Його зима ще на далекому, на каліновім мості, але і молодість давно розвіяна по всіх усюдах — що в академії, що за Карпатами, що на шляхах вандрівних. Ганяє вітер долі, мов кураїну... Один на всьому світі! Порою стане моторошно: ні друга щирого, ні жінки й діток, ні пристановища... Умри сьогодні — і не згадають ні злим, ні добрим словом.

Крутим узвозом вийшов нагору, в степ. У вічі бризнуло велике чисте сонце. Земля засяяла, замерехтіла іскрами. Примружившись, набрав повітря в груди і з шумом видихнув. Господи, яка краса, яке привілля. Що в порівнянні з оцим звичайним чудом міська щоденна суєта, яка не приносить спокою, а роз'їдає душу, мов іржа сталь.

Відчув, як весь наповнюється терпким чуттям своєї єдності з травою, з сонцем, з орлом, що знявся в небо неподалік із могили, з ранковим свіжим вітром... Аж захлинувся. І заспівав:

Ах поля, поля зелені,
Поля, цвітами распещренні!..

Замок, збагнувши якусь нескладність, невідповідність між тим, що думав, бачив, і словами пісні, яка народжу-

валася в душі. На мить здалося навіть, що то співав хтось інший. Оглянувся — і посміхнувся: навкруг безлюддя, тиша. То він двоїться. Якесь безглуздя — одними словами думати, а віршувати іншими!..

Дістав сопілку й заграв цю саму пісню, все уточнюючи і вдосконалюючи її мелодію. Грав, ідучи цілиним степом, по сивих хвилях тирси. Весь був суцільною музикою, брилила кожна часточка його душі і тіла.

Ах ви, вод потоки чисті!
Ах ви, берега трависти...

Отямився лише тоді, коли побачив перед собою дівчину. Ледве впізнав у ній Мар'яну. Проте ще довго не чув ні слова, хоч ясно бачив, що та говорить, сміється, плаче.

— Пан дасть нам землю й хату...— вловив нарешті її швидко веселу мову.

— Кому? Навіщо? — знизав плечима.

— Та нам же, нам! — заторсала його Мар'яна. — І коні, й воза, та ще й корову тільну! Паньматка так зраділа, немовби ненька рідна. Ну, а пан Стефан пообіцяв весілля справити... Ти не радий, Грицьку?

— Я радий, радий, серденько...— обняв Григорій дівчину, збагнувши, що це про нього йдеться і про Мар'яну. Ну й наречений! І сміх і гріх. За піснею забув, що жєнїться.

— Я побіжу, бо там роботи! — нахмурила крилата брївок дівчина. Знялась навшпиньки, поцілувала судженого і, зашарівшись, побігла геть.

— Мар'яно! — метнувся Григорій слідом. — А як же з волею?!

— Казали, й воля буде! — помахала йому хустиною й побігла вниз узгір'ям.

Провівши милу ласкавим довгим поглядом, Сковорода побрів помалу далі. Ну от і все. Скінчилися його-бурлячі мандри, колючі терни стежин до істини і домагання правди там, де давно її загнали в землю, та ще й накрили каменем, щоб не воскресла часом. Скрізь суєта, хаос і тління, лише в природі, в травинці, в сонці, у вічній зміні новим старого є дух Мінерви¹, закон, гармонія. Та пропадіть ви пропадом, усі лицеміри і фарисеї, що словоблудством в оману вводять ближніх, самі ж за срібники прода-

¹ Богиня мудрості у стародавніх римлян.

ти готові не тільки друга, вчителя, а й рідну землю! Він буде сіяти, збирати хліб, ростити діток й черпати спокій, мудрість із джерел любові, злагоди й краси природи. O fortunatos nimium bona si sua norit agricolas²; як казав Вергілій.

Пологим схилом, минаючи кущі катрану, зійшов на верх могили, дихнув пахучим вітром й окинув зором далеч. Віднині він знайде жаданий спокій своїй душі! Як і в людей, у нього буде над головою дах, буде родюча нивка, вишняк, криниця і два ласкавих сонця — одне у небі, а друге — в хаті. Він уявив Мар'яну в своїй господі і геть розчулився. У вільний час з дружиною читатимуть розумні книги, гратимуть — він на сопілці, вона на кобзі, або співатимуть. А там відкриють школу і безкоштовно навчатимуть усіх дітей...

Тим часом у серці знов забриніла новонароджена ласкава пісня про золотавий ранок, про ліс і поле, про солов'їв і жайворонків, що вранці будять землю.

Григорієві душа набухла бростю. Він повернувся лицем до сонця і заспівав:

Пропадайте, думи трудні,
Города премноголюдні!
А я с хліба куском
Умру на місті таком...

Не поспішай радіти — порою щастя так вилітає з рук, як птиця із сільця.

Ще не пробігло тричі високим літнім небом ясне вселюдське сонце, а вже зайшло блакитнооке сонечко, яке Григорієві світити мало усе життя.

Напередодні ввечері вони сиділи в садку над річкою і марили своїм майбутнім щастям. Було так любо, тихо. На синім полі неба неквапно паслися малі й великі зорі; немов пастух, над Платковщиною стояв рогатий місяць. Ніде ніщо не віщувало бурі. А вже наступного дня...

Загадавши Васькові вивчити шматок промови Цицерона, Григорій вийшов, щоб привітати з новим веселим ранком свою кохану. Не став шукати її в покоях панських, а сів на лаві під молодою яблунею неподалік од стежки, що до льодовні. По пиво йтиме або по рибу...

² О незвичайно щасливі хлібороби, якби вони тільки знали про свої блага (лат.).

Пошипуючи зелений спориш, двором ходили китайські гуси, заведені ще Василем Степановичем, Васьковим дідом. Біля конюшні греблися персидські карли, яких також привіз колись полковник із Сулака чи з Дербента. Молодики складали воза. Між ними був Іванко. Від брикс він уникав учителя. А зараз чомусь зиркав у бік Григорія і посміхався стиха в короткі чорні вуса. Мабуть, прочумався, змирився з долею, що не йому дісталась...

— Мар'яно! — схопився з лави, уздрівши дівчину, яка, схиливши голову, чимчикувала стежкою.

Вона стенулася, на мить засяяла знайомим милим усміхом і спохмурніла, згасла, немовби світ перед грозою зливаю.

— Мар'яно, серденько...

— Добридень, пане вчителю, — прошепотіла, не звівши погляду. Зійшла на спориш і, оминувши судженого, побігла до льоху.

Чуючи, як терпне серце, груди, спостерігав її покvapні рухи біля дверей льодовні, а потім стежив за чорною ямою, яка ковтнула дівчину й не випускала нестерпно довго. Не міг збагнути милої, не міг повірити, що це вона пройшла, мов хмара, мимо...

Тим часом Мар'яна вийшла з льоху. Навісила важкий замок, утерла нишком очі й, піднявши глек, побігла споришем, де паслись гуси.

— Зажди, Мар'яно! — кинувся наперед Григорій.

Не одізналася, немов не чула. Майнула косами, як біла чайка крилами, і впала в нетрі дому. Була — й нема. Мов демон, збурила його душевний спокій і залишила в обіймах розпачу.

Вже відчував, був майже певен, що це новий кінець-початок долі, й страждав найбільш від того, що не знаходив, не розумів тому вини, причини. Його гнітили явища, події, вчинки, що випливали з хаосу. Найгірше зло незбагнене, незрозуміле, без будь-якої логіки.

Весь день терзався гадками, перебирав у пам'яті вчорашній вечір, свої слова та вчинки й підстерігав Мар'яну, аби дізнатися, чим прогнівив її. Вона ж тікала від нього, мов од чуми. Була чужа, незнана, не схожа зовсім на ту білявку-ласочку, яка за весну стала його найліпшим другом, його надією на кращу спільну долю.

Вже сутеніло, коли нарешті він запопав Мар'яну біля

криниці в березі. Вона зірвалась бігти, але Григорій схопив за відра і не пустив.

— Так не годиться, серденько, — промовив докірливо. — Я ж не прокажений, що ти мене боїшся...

Не сміла глянути, бодай підвести очі. Її худі вузькі плечі, мов у бабусі, згорбилися й ледь-ледь тремтіли. Здавалося, вона ось-ось упаде на землю під тягарем якогось горя і вже повік не встане, не подарує світові свою блакитну усмішку.

— Прости, якщо я завинив перед тобою чимось... — прошепотів Григорій. — Але не муч, не мучся... Скажи у вічі правду... Я розумію, що я тобі не пара... Негарний, впертий, непосидючий, бідний...

— Мовчи, мовчи! — впустила відра дівчина і затулила лице долонями. — Іди, іди від мене!.. — благала плачучи. — Бо накладу на себе руки, чуєш!

Ошелешений її нестямним криком, Григорій відсахнувся.

— Тікай із села, світ за очі! — ридала дівчина.

— Яке палке кохання! — промовив гірко. — А я дурний розвісив губи... Господи, невже весь світ — облуда, а люди — тіні, які течуть крізь пальці?! Скрізь лицемірство, зрада...

— Ні, ні! — Мар'яна випросталася й ступила крок до нього. В її очах були і сльози, і відчай, і невимовна туга. — Не говори так... — мовила. — Не зневіряйся в людях...

— Скажи, що сталося?

— Я... я не зрадниця... — утерла сльози дівчина. — Я — та пташина, яку прив'язують за ніжку в сіті, щоб заманити інших... Тікай, тікай, Григорію!

Він підійшов до неї, обняв і поцілував у голову. Вона підставила до крові скусані, припухлі губи, налиті сльозами очі й прошепотіла:

— Прощай, мій Грицю, мій сизокрилий голубе, мій ясnochолодий місяцю...

— Я не прощаюся! Я не піду нікуди! — гукнув Григорій. Душа спливала сльозами, кричала криком від горя.

— І станеш підданцем?

— Бог не допустить!

— Бог нами нехтує. Для кріпака є тільки панська воля... Тікаймо разом! На Запорожжя. Або на польський берег.

— Гетьманці схоплять і закатують.

— Тоді вінчаймося. На зло гетьманцям, богові!
— Ти з глузду з'їхав,— відтрутила його Мар'яна.— Ор-
лам неволя — смерть.

— Так то ж орлам...

— Прощай,— сказала тихо, але суворо дівчина. Понаби-
рала води у відра й понесла в ніч, що насувалася, немов
орда.— Прощай, Григорію!..

Сковорода присів на зруб криниці. Ковтав пекучі сльо-
зи. Не плакав, ні. Закам'янів, огорнутий густою темрявою,
журбою, болем. Упирі, виродки! Засіяли кістками землю
і пожинають рабство! Смердючі змії, які глитають волю,
а вивергають пута! Христопродавці, що розп'яли на роздо-
ріжжі матір!..

Відтоді світ померк. Буяло літо в розпалі — цвіли греч-
ки, дзвеніли кося в травах і наливався хліб, а для Гри-
горія настала сіра осінь. Усе, що колись вражало, будило
думку, пісню, нараз поблякло, вицвіло. Ліс, що нагадував
йому розкішні кучері, став просто панським лісом, ста-
вок — водою, що крутить панські кола, а степ — ґрунтами,
які умножують Томарі статки і можновладність дідича.
Навіть Васько, його спокійний, талановитий учень, тепер
здавався не хлопчаком з цікавим поглядом і добрим, ши-
рим серцем, а недозрілим паном, майбутнім власником йо-
го Мар'яни і сотень інших душ. Ось підросте, відчує силу,
владу і теж заходиться під себе гребти усе, що бачить око.
Тернина, звісно, грушок не родить...

Григорій кинув би цей остогидлий хутір, та підписав
угоду на цілий рік і не хотілося ламати першим слова.

Зламав пан Стефан.

За кілька днів селом пробігла чутка: Іванко жениться,
бере Мар'яну, яка віддатись мала за пана вчителя. Доче-
менно ніхто не відав, але балакали, що буцімто Сковоро-
да відмовився через мізерний посаг. Кумасі ж прискакали
і запевняли пошепки, що вчитель не захотів одмолювати
чужі гріхи...

Паньматка стала цапа. Переїняла Григорія, як той ішов
пояснювати новий урок Васькові, взялася в боки і заши-
піла:

— За що ж ти, сучий сину, ганьбиш мою Мар'яну?!

— Я не ганьблю.

— Даю вам землю, хату, корову, коней — і це ще мало?

— Ви краще дайте волю.

— Ах ти ж, лайдаку! — скрутилась пані. — Візьмеш за
руку жінку й підеш із торбами дражнити псів?!

— Паньматко, волю!

— Даю ще дві телиці... і кабанця!

— Мар'яні волю.

— Не буде волі! — заверещала пані.

— Вона ж своя вам...

— Нехай хоч мати рідна — не відпущу! А ти, бла-
женний бовдуре, — знов зашипіла люто, — під тином
задохнешся...

— Добридень у вашу хату, пані, — з'явився вчасно ста-
роста. — Пан Стефан дома?

Паньматку мов облили водою.

— Немає, — буркнула. — У Підставки подався.

— То я зайду пізніше.

— Зажди, він має бути скоро! — сердито гиркнула й
пішла в пекарню переганяти на гречку кухарів.

Васько уже сидів за книжкою. Підвівся і привітався
першим.

Насторожено зиркнув на вчителя (напевно, чув «ба-
талію»), дістав перо з шухляди й почав загострювати
позолоченим кривим кинджалом.

«Я міг би вчити сотню... — зітхнув Григорій тяжко. —
А тут тупцюй біля одного пущьверінка...»

— Ну як, Василю, вже прочитав про гладіаторів? —
спитав, гамуючи свою неприязнь.

— Еге. І навіть переказав, — промовив радо хлопець.

— І все второпав?

Панич кивнув.

— Скажи мені, як переказати «гладіус»?

— Меч.

— А «пугнус»?

— Кулак.

— Ну й паненя! — прошепотів хтось третій. — Таке
мале...

Біля дверей стояв ковайський староста.

— Що ви хотіли, дядьку? — спитав Григорій різко.

— Та я нічого... Взяла цікавість глянути... Я ж тільки
зиму вчився, та й то в дяка-п'янички...

Сковорода махнув рукою і обернувся до панича.

— Гладіатори — що це за люди?

— Бійці, що билися на арені. Перед початком бою вони кричали: «Здрастуй, імператоре, готові вмерти вітають тебе!»

— А думали? Те, що й кричали?

— Звичайно. Вони ж були рабами,— знизав плечима хлопець.

— Ти мислиш, як свиняча голова! — сказав Григорій. — По-твоему, раби вмирають із високим?

Васько насумрився. Довбав кинджалом тендітний польський столик і, мов іжак, сопів.

— Не руш стола! — забрав кинджал Григорій.

Не спостеріг, як третій лишній зслиз. Зітхнув полегшено: страх не любив, коли у класі були сторонні люди.

— Ну, добре,— проказав примирливо. — Підемо далі. Сьогодні ми познайомимося з пасивним станом...

Немов борвій, влетіла пані і закричала:

— Хам, хам! Шарпак нещасний! Ти, ти — свиняча голова! Мій син — шляхтич вродзюний, і ти не вартий його мізинця, хаме!

Вона припала до панича, поцілувала в голову й завуркотіла:

— Розумник мій, моя ти крихітка... Не бійся, пташечко, я не дозволю тебе замучити! Ходім, дитинко, я нагодую тебе вареничками...

Сокорячи отак, вона взяла під пахви хлопця (мов гладіатора, який конав од рани) і повела в покої.

— Я ще не хочу їсти, я буду тут!.. — волав Васько. Даремно.

Григорій сів на лаву, вхопив у руки голову і застогнав: — О господи! За віщо ти покарав так тяжко свою людину, своє створіння кривне, віднявши розум?!

Вже по обіді молодики знайшли в саду Григорія і повели до пана.

Томара сидів, мов Юлій Цезар. Засмаглий, схудлий у безперервних мандрах по хуторах та різних інших маєтках, що порозкидані ледь не по всій Гетьманщині, він був величний, грізний. Насупив чорні, густі, мов щітка, брови й проказав:

— Пробач, Григорію, ти добрий вчитель, але я мушу тобі відмовити... Візьми ось талар на дорогу. Мені, звичайно, жаль...

— Пожаліли вовки кобилу... — сказав Григорій.

Томара рвучко звівся, жбурнув на стіл потертий срібний талар і швидко вийшов.

Vale! Кінець-початок знову... Щось умирає і щось нове народжується. Ні, не вмирає, а переходить у нетлінний спогад і залишається навіки в серці. Минувшина — найбільший скарб наш, духовний щит, високопробний досвід. Людина з самим лише сьогоднішнім — мов деревце без кореня...

І не помітив, як опинився в своїй кімнаті. Поклав каптан у торбу, зверху книжки, сопілку. Вийшов. Біля ганку постояв трохи — не міг піти, не подивившись ще раз у потьмянілі очі свого кохання, свого земного сонечка, що закотилося, не насіявшись. Воно зійде, напевне, і знов світитиме, та не для нього, а для Іванка, чи, мо', для когось іншого. Недовідомі путі господні і... панські примхи.

— Мар'яну кудись послала пані,— сказав хтось тихо поруч.

Обернувшись, зустрівся поглядом із молодиком.

— Ну, будь здоров, Іване,— подав хлопчині руку.

— Не гнівайтесь на мене, пане вчителю... — промовив той, похнюпившись. — Я теж люблю... люблю без пам'яті! Григорій ковтнув клубок, що підступив до горла.

— Шануй її, не зобиджай і не давай в наругу... Така одна на світі...

— Та я умру за неї! — аж стрепенувся парубок.

— Прощай.

— Прощайте... З богом!

Над Ковраєм на захід летіли сірі хмари. Обабіч шляху, як море, грали безкраї панські пшениці, шуміли стиха вже золотавим колосом. Десь підпадьомкав перепел. Гули ажмелі. І ластівки крильми черкали небо...

— Григоре Савичу! Пане учителю! — почулось нагло. Хтось біг слідом, махав руками й просив заждати.

Сковорода зняв шапку, щоб освіжило голову. Нараз усміхнувся: тримаючи матню в руках, біг навздогінці Брус.

— Таки прогнав... триклятий дука... — промовив зло, віддихуючись. — Мені сказав Іванко... а я не міг повірити... Куди ж ви?

— Світ великий.

— Мо', поживіть у мене? За побратима, за батька рідного...

і Прощай! (Лат.)

— Ні, я піду. Спасибі, брате!
— Коли сутужно буде — прошу ласкаво, останній кусень — ваш.

Сковорода розчулився. Почав прощатися поспіхом.

— Нехай щастить вам доля!

Брус ухопив кістляву вчителеву руку й поцілував.

— Ну що ви, дядьку?! — стенувсь Григорій. — Як вам не соромно? Я ж не священик.

— Я цілуватиму ваші сліди... — промовив Брус схвилювано. — Я знову став людиною...

Григорій обняв його, тицьнув губами в пропахлі димом вуса і, наче п'яний, пішов у степ, на сонце.

Не оглядався, а ніби бачив село, і ліс, і річку, і вітраки, і навіть Бруса, який стояв і плакав... Прощай, минушино! Добридень тобі, прийдешне! Яке ти — хто зна. Які шляхи ведуть до тебе...

Спинився. Справді, куди йти? Земля лежить на всі чотири боки, над головою небо... І ти один-однісінький!

Ти, і земля, і небо...

Зате свобода, вольність! Що захотів, те й робиш. Іти — ідеш, лягти — лягаєш, писати вірші — дістав папір і пишеш!.. Краса, гармонія! Щасливий, ти маєш те, до чого прагнуть люди, за що воюють, ідуть на смерть, на муки!

Поправив торбу, сховав за пазуху пропахлу вітром бирку й пішов розмашисто, неначе знав, куди йти, яку дорогу вибрати.

Над голубим Супоем, удалині, під сонцем, кудись летіли вихором золотогриві баскі козацькі коні, і їхнє тоскне іржання пливло над мідним передвечірнім степом, як благовіст, як музика...

O vita nova!¹

СІТЬ ЧЕТВЕРТА

Напевне, така вже доля в нього. Мов круговерть, його все тягне й тягне у білий світ, у невгамовний шарварок життя й науки. Пів-академії вже перенаджено до Петербурга та Москви, де Ломоносов збурих гниле болото не-

¹ О новое життя! (Лат.)

уцтва й заткнув горлянки німцям, що стільки років квакали про безпросвітну теміню нащадків диких скіфів. Лишили альма-матер і подалися вчитись, навчати інших, хапати чини і підпирати своїми головами важке склепіння трону. Неначе буря пройшла над сивим Києвом. Нужденна братія, що за душею мала саму дзвінку латину, за щі та квас зреклася рідних, степу, своїх козацьких, хоча вже й куцих, вольностей.

Григорій вмоستився краще, простяг заляккі ноги. В чужому оці і порошину видно... Ще тільки рік минув, як розмовляв із Вишневським про жезл і пугу, а натинаявшись, і він повівся шукати щастя-долі. Ні, не про щастя дбає, а прагне бути корисним! Він бачить світ, минувшину і загляда в прийдешнє; у нього скарб у серці, який повинен віддати людям, зробити їх душею, мозком зрячими, навчити думати і пізнавати себе, природу, всесвіт. Ганьба, трагедія — ми розучились мислити! Спимо і лаємося, коли нас будять, кличуть протерти очі... О господи, воістину, нема пророка в рідному краю!

Як там не є, а мчить візок на північ.

Ямщик, у Тулі найнятий, відлюдкуватий, замкнутий, і лише вечорами співа неголосно сумних, одна на одну схожих, пісень.

Хати похмурі, чорні. Як тіні, ходять люди.

Григорієві стає нестерпно журно. Він озирається на Каліграфа, який дрімає мало не всю дорогу, й пересідає ближче до ямщика.

— Чие село це, дядьку?

— Чаво? Нарышкихних...

— А вільні є у ньому?

— Чаво?

— Весь люд під паном ходить?

— А как же, знамо дело... Но, но, залетные! — змахнув над кінсьми батоном.

— Ти ж сам кріпак чи вільний? — не вгавав Григорій.

— Холоп, — озвався дядько байдуже. — Холоп Демидовых...

— І як же пан, хороший?

— Хороший, знамо дело... — протяг, зиркнувши скося на співрозмовника.

— Як спить, не просить їсти, — додав Григорій.

— Чаво?

— А ти б хотів на волю?

Ямщик знизав плечима і хльоснув коней віжками.

— Щоб на коні та з шаблею!

— Чого ти в'язнеш, Грицьку? — нараз промовив Каліграф. Він уже прокинувся, цей біс-спокусник у попівській рясі, що потягнув його з собою в мандри. — Хіба він знає, що це...

— Но, но, залетные! — гукнув ямщик. Рвонули коні чвалом, знялася за возом курява.

Сковорода пересідає до Каліграфа, щоб побесідувати про кріпаків та волю, але супутник знову заплющив очі. Спить чи прикидається?

— Свобода вічна. *Vita sine libertate, nihil!*¹ — промовив Григорій пристрасно.

Каліграф і вусом не повів. А хоч би рисочка здригнулася на його смаглявому обличчі, облямованому густими кучерями бороди. Він зараз був на диво схожий на Ісуса Христа... Володимир... А як же звали його до хрещення? В академії дражнили іноді Іцьком чи Шмуликом... Покинув свою рідню і плем'я, став православним, вивчився і нині їде в Москву, в слов'яно-греко-латинську школу навчати братію філософії... Цікаво, що на душі у нього... Чи є там мир і спокій? Чи зміг він глибоко переорати душу і засіяти новим зерном без куколю минулого?

У Переяславі його появ Микита, три дні напував горілкою, а на четвертий вирядив, і не самого, а вже з Григорієм. От бісів Гайстер! Ще й ткнув барильце меду, аби було чим похмелитись...

— Чи не пора нам причаститись, отроче? — нараз озвався Каліграф, немов підслухавши думки Григорія. — Щось у горлянці дряпає й перед очима в ефірі плаває іскристий келих меду...

Сковорода дістав барильце з сіна, повільно витяг на бряклий чіп.

— Во ім'я отця, і сина, і святого духа, — перехрестився попик і, піднявши барильце вгору, припав до нього, немов тела до вим'я. — Нектар, амброзія!

Григорій забрав у нього уже легку посудину й хотів та кож напитися, але дарунок сотників, на жаль, не був бездонним.

— Хто забува про ближнього, того забудуть збудити на страшний суд, — жбурнув барильце в сіно.

¹ Життя без свободи — ніщо! (Лат.)

— Що, вже немає амброзії?! — розплющив очі Каліграф, немов не він допіру допив останню краплю.

— Нема, іще зла...

— Яко іще заєст дим! — зітхнув побожно й штовхнув ногою у ямщикову спину. — Агей, шановний, чи тут немає корчми?

— За две версты, под Липицями, — не озирнувшись, сказав ямщик.

— Так ти жени своїх зальотних, голубе! — проснувся зовсім Каліграф і замахав руками: — Вйо! Вйо!

Корчма стояла в березняку під невеликим пагорбом. Дощами бита, вітрами люто шарпана, вона світила ребрами, немов гультей-п'яничка, що догулявся до ручки.

— Оце вона? — засумнівався Каліграф, що вже і ноги звисив, готовий бігти до джерела бадьорості.

Ямщик кивнув, натяг струною віжки і, зупинивши коней, мовив:

— Хозяин сбег весною, а барин корчму недавно сдал жиловину.

Завагавшись лише на мить, Каліграф стрибнув на землю, поправив рясу й, закозирившись, попрямував поважно до дверей. За ним Григорій. Ямщик загаявся, даючи коням сіно.

У підсліпуватих вікнах з'явилися цікаві пильні очі. На зустріч гостям вибіг старий корчмар у ярмулці та лапсердаці, вклонився низько й забелькотів:

— Ласкаво, бардзо просимо! Чи добре їхалося? Панам горілки, меду чи, може, вин угорських?

— Свиначе вухо, меду! — обірвав його сердито Каліграф. Він пхнув ногою двері й пірнув у темні сіни. Корчмар проскочив слідом, змахнув зі столу крихти й поставив мідані келихи, уже наповнені пахучим трунком.

— Хіба це мед — помиї! — покуштувавши, гаркнув Каліграф. Жбурнув на землю келих і розкричався: — Ти чим нас поїш, жиде?! Викочуй нову бочку!

— Вейс мір, я зараз, зараз... — заметушився старий корчмар. — Ревекка! Мотеле!

— Ти що, сказився? — пригубивши, спитав Григорій Каліграфа. — Мед же як мед... Не гірший Гайстрового.

— Для пиворізів — чудо, — сказав, лукаво мружачись. — А ми ж поважні люди, мужі, філософи!

Мед став гіркий Григорієві. У бісиках, що засвітилися

на мить в очах товариша, вловив зневагу, посміх, натяк на мандрівне його життя...

Тим часом корчмар налив із нової бочки келихи й підніс на срібній таці вельми сердитим гостям.

— Ну, це нічого...— вже охолов трохи Каліграф.— У кого брали?

— В Ромнах, у самого пана Марковича.

— Там, на візку, барильце,— розщедрився пан Каліграф.— Налий в дорогу повне. Та із цієї бочки!

— Ну що ви, що ви,— сховавсь корчмар за тацю.— Щоб я дунив такого пана!

Допивши мед, Сковорода дістав з кишені талара, якого беріг, як кажуть, про чорний день, віддав господареві і швидко вийшов із корчми.

Село минули мовчки.

Ямщик, що причастився також, почав співати, та збився з тону, покашляв, вилаявся і замугикав собі під ніс.

— Ока!— промовив згодом, коли внизу між кручами засяяла навпроти сонця річка.— А вона Серпухов,— ткнув батоном за річку.— Э-эх, залетные!

Злякавшись, коні рвонули крутим узвозом, віз затрясло, закидало з боку в бік.

— Держи, держи!— схопився за мотузани віжки Каліграф.— Держи, розіб'ємось!

— Э-эх!...— збив набакир хутряну шапку хурман.

Уже внизу коні метнулися ліворуч, віз нахилився, тріснув і, прооравши широку борозну, загальмував біля води на луці.

Ямщик умить протверезився. Зіскочив спритно і поцібав за колесом, що, обігнавши коней, упало в річку. На щастя, берег тут був пологий, вода мілка, спокійна.

— Дурило, олух царя небесного!...— злостився, бігаючи довкола воза, Каліграф.— Куди ти мостиш, телепню? Хіба не бачиш, що вісь зламалася!

Ямщик облишив колесо, пошкрібся в рідкій чуприні й зиркнув на сонце, що, опустивши ноги в рожево-сіру річку, уже мостилося спати.

— Н-д-а-а... Ось придеться...

— І це надовго?

— К утру починим, знамо...

— Тьху! Хай ти скажишся!— промовив скрушено Каліграф і повернувся до Григорія:— Ходім у Серпухов, переночуємо, а він заїде завтра.

Узявши торбу з саким-таким припасом, пішли праворуч берегом до того місця, де на пором чекали два вози з сіном і гурт дівчат та хлопців.

— Агей, шановний!— гукнув візниця Каліграф.— Ми ночуватимемо в монастирі за річкою біля ямського двору!

— В мужском аль женском?

Піп тільки плюнув.

— Конешно, в женском!— додав Григорій і засміявся.— Дотепний у нас візниця.

— Як козелецький прац,— сердито буркнув Каліграф.

Благословивши дівчат та хлопців, він гордо, першим ступив на ветхий, старий пором, що підійшов якраз до пристані, став біля поручнів, тріпнув волоссям і занімів, немов пророк під час розмови з богом.

Сковорода зійшов останнім. На душі було тривожно, сумно. Згадав Коврай, Мар'яну... Чи то ж зустрінуться вони на цьому світі? А мо', на тому... Цікаво, а де той світ? Тут, на землі, чи десь отам, у небі? Копернік про це мовчить, і Галілей, і Бруно...

Пором поволі рушив. Густа вода пішла тугими хвилями, заблискотіла золотом. Поплив назустріч берег, фортечні мурі, храми... Десь обізвались дзвони, а потім удруге, втретє— і над вечірнім світом розлився журний, врочистий дзвін...

Душа була до краю сповнена благоговінням, німим захопленням красою світу, чарами води, і сонця, й неба...

Спих благовіст, і з тиші, чи то з води, чи з неба вродилась диво-пісня і піднялась, полинула над голубими плесками, над берегами, луками.

Вы не дуйте-ка, да ветрочки буйные,
Эх, не шумите вы, мои леса зеленые.
Не шумите вы, мои леса зеленые,
Эх, дайте девице в садочке нагуляться...

— Ну й завели,— всміхнувся криво Каліграф.— Немов жиди на кучки.

Сковорода наблизився і запитав неголосно, аби не чули їх мушкетери, що примостилися неподалік під возом:

— Чого ти нудиш світом?

— Хто, я?— удав здивованого Каліграф.

— Та вже ж не я.

— Тобі здалося, Грицьку. В душі у мене співають труби архангельські. Мир, благодать...

— Тоді чому ж ти на всіх ричиш, немовби лев голодний?

Каліграф нахмурился.

— На кого ж я ричав сьогодні?

— На корчмаря...

— О господи! То ж іудей!

— Людина.

— Прокляте плем'я, здири!

— А ти ж хіба не з цього роду-племіні?

Каліграф, побагровівши, вигукнув:

— Я — православний, чуєш! І не тули мене до цих катів Ісуса!

— Я не тулю. Цікавлюся, — спинив його Григорій.

— Чим ти цікавишся?

— Мені не віриться, що може мати душевний мир людина, яка зневажила народ свій, віру, мову...

— Ну, це вже ересь. Ти умовляєш мене вернутися в іудаїзм?

— Ні, я кажу, що все прекрасне лиш на своєму місці, тоді, коли воно природне, чисте і непідроблене.

— Тоді чому ж ти у своїх облізлих шатах і дірявій шапці схожий на шолудивого кота? — зареготав злобливо Каліграф.

— Це недостойний спосіб провадити диспут, — спокійно мовив Сковорода. — У нас про душу йдеться, а не про одяг.

— У кого гроші, статки, у того й мир душевний! — тягнув своєї піп.

— Бредня. В народі цьому кажуть: не красна изба углами, красна пирогами. Багатство у нас самих, а не в грошах, маєтках або чинах.

— Ти мов дитина, Грицьку, — промовив зверхньо Каліграф. — Такий собі дурненький котик, який не хоче визнавати вищість лева...

— А як на мене, — не залишився в боргу Григорій, — то краще бути справжнім котом, аніж з осялячою душею левом.

Пором уткнувся в берег. Неподалік на кручі горіли бані й хрести численних храмів. Там ще світило сонце. А на долину, на тиху-тиху річку лягали сірі сутінки.

Москва зустріла вітром, низьким похмурим небом. За-московоріччя, відгородившись із півдня новим широким валом, тяглося дружно вгору. То тут, то там поміж садків та вигонів росли будинки з каменю. Удалині Іван Великий черкав об хмари ясним хрестом, а навкруги побіля нього пишалися величні царські храми і, мов сторожа, стояли гострі списи кремлівських веж.

— Яка краса, яка могутність, господи! — став на коліна в сіно Каліграф. — Я й не гадав, що є таке на світі...

Тринадцять років тому Григорій теж був цим немало вражений, а нині сприймав спокійно і неприступність мурів, і величавість храмів, і пишність виїздів князів та інших «санкт-петербурзьких дуків, що полюбляли пустити «пыль в глаза» старій Москві-столиці.

— Невже я буду тут працювати й жити! — немов дитина, радів майбутній пан дидакал. Куди й поділися його поважність, гонор і та нещадна грізність, якою він лякав звичайних смертних від Переяслава до підмосковних сіл. — За віщо ти отак сподобив, господи, раба свого, Іцька з Подолу, що, розірвавши пута тисячоліть, талмуду, знайшов святу, єдино вірну істину?! Благодарю тя, господи...

— Володимире, кінчай цю драму, бо люди дивляться, — шепнув йому Григорій.

Каліграф сердито блиснув оком, але послухався. На каменю мості, яким вони переїздили Москву-ріку, стояло густо кумась, ярижок і навіть шляхетніших з вигляду роззявлік. Майстерно лускаючи горіхи, вони знічев'я вивчали пильно всіх, хто рухався в Москву чи з неї, перекидаючи між собою чи з проїжджими словами, лайками і навіть досить-таки міцними жартами.

Не проминули і Каліграфа.

— Глядите, братцы, чудо! — гукнув якийсь дстепник.

— Гда, где, Петруха?

— Господь услышал молитвы наши слезные — послал попа!

— А что, Петруха, в Москве попов-то нету?

— Ни одного!..

— От лихомовці, таке верзуть... — сердито буркнув Каліграф, втягнув у плечі голову і заховався за Григорія. Колегіум, або Слов'яно-греко-латинська школа, був у Китай-городі, у Заіконно-Спаським монастирі.

Минувши Красну площу, ямщик узяв праворуч, у вир торговлиці. Чого тут тільки не продавали! Оливки, книги, цукор, лимони, ліжка, рибу, вино, ікру, панчохи, сідла, хутра, китайські таці, пряники, каптани, чоботи... Стояв гармидер, стугін, сміх, лайки, крики... Присягалися, тягли за поли, бігли слідом за возом і віддавали «почти что даром» такий товар, якому немає в світі рівного.

Каліграф не міг на місці всидіти. Розгрібаючи ногами сіно, нахилився, брав то одне, то друге, питав ціну, прицокував, давав удвічі менше. Його великі, трохи булькаті очі світилися вогнем захоплення, блаженством, щастям. Здавалося, святий отець от-от зіскочить із воза, підтиче поли рясни і щезне в ярмарку, неначе риба в морі.

— Що, Володимире, натура рветься з клітки? — спитав Григорій. Спитав без злого умислу, пожартував, та Каліграф згорнувся, притих, сховався за іпостась пророка. Сидів, як сич, надувшись, не озивався й словом і не звертав уваги на ярмарковий люд.

— Тпру, тпру, залетные! — гукнув ямщик, як порівнявся з новою брамою. — Вот вам и Спас, что за иконой.

Перехрестившись тричі, Каліграф підвівся, обтрусив із рясни сіно, пригладив бороду й звелів Григорієві, немовби той у нього був послушником:

— Бери саки, барило й занось у двір. А я піду до ректора.

Колегіум тут мав убогий вигляд. На темно-сірих стінах — сліди пожежі. Брудні маленькі вікна дивилися на світ з німою тугою. Із глибини тісного двору тягло старими щами, несвіжим м'ясом та перекислим хлібом. Лише церкви стояли горді, пишні, немов царівни серед юрби прислужниць. Попи й монахи були також доглянуті. А бурсаки — о господи! — ледве тягали ноги. Худі, нечесані, у каптанах із чужих плечей, вони снували тінями, мов грішні душі в пеклі.

Григорій озирнувся на вже зачинену міцну дубову браму і взяв на плечі торбу. Земля пекла підшви, давили мур, стискалося серце в передчутті чогось важкого, похмурого...

З архімандритських келій бадьоро вийшов Каліграф. Він ледве стримував свою велику радість. Проте чим менша ставала віддаль між ним і приятелем, тим більше смуток перемагав веселість.

— Ну, як?

— Зі мною все гаразд, а от із тобою... — промовив скрушно Каліграф. — Владика каже...

— І слава богу! — зрадів Григорій.

— Звичайно, на все є воля божа, — протяг смиренно Каліграф. — Проте... Я розмовляв із префектом... — примружив ліве око, немов прицілюючись, — і він сказав... коли б гостинець добрий.

— Ой, не бери гріха на душу! — пожартував Григорій. — Чи ти забув, що швидше верблюд пролізе у вушко голки, ніж грішники в царство небесне?

— А ми покаємося...

— Ну, я пішов, — промовив твердо Сковорода. — Бувай здоровий! Vale!

— Лишайся, Грицьку! — простяг благальної руки Каліграф.

— Noli me tangere. Alea jacta est! ¹ — спинив його Григорій. Поправив торбу, шапку й подався до брами. — Прощай, щастя тобі!

Каліграф підніс угору руку і так застиг. У сумі, а може, в роздумах, чи слід манити в клітку цю вільну, дивну душу, яка безстрашно летіла знову у безвість.

Лише на Красній площі Сковорода притишився. Ху, аж упрів! Так біг, немов за ним гналася принаймні вовча зграя. Чого, від кого? Не міг збагнути й сам. Але як тільки вирвався із штовханини тісних торгових вулиць на цей широкий, майже безлюдний простір, то й одлягло від серця. Мугикаючи якусь веселу пісеньку, а мо', й таку мелодію, що народилася разом із добрим настроєм у його душі, пішов неквапно площею. Праворуч трохи не до хмар здіймалися кремлівські стіни й вежі, а попереду, побіля спуску на Москворецький міст, немов ватага велетнів у різнобарвних чалмах, стояв чарівний красень — храм Василія Блаженного. На тлі собору, ніби бородавка на рівнім тілі площі, темніло всіма забуте нині жахливе Лобне місце. Віками тут царі й бояри четвертували волю.

Григорій узяв праворуч, щоб обійти цей пострах, і запитав у пана, що прямував назустріч:

— Скажіть, добродію, а де тут університет?

Пан зміряв грізним поглядом від голови до ніг цього нахабу в старім каптані і відповів, збиткуючись:

¹ Не руш мене. Жереб кинуто! (Лат.)

— Был раньше здесь.— Кивнув на Лобне місце.— А нынче — уж двадцать лет как на Болотной площади. Так что беги, поучат!

Дотепний, бісів дука!

Спитав іще у трьох, уже простіших, але не взнав нічого. Вони були б і раді допомогти йому, але й самі не відали.

Нарешті біля собору вгледів двох модно вбраних джигитів. Позадиравши голови, вони дивилися на мальовничі бані й перемовлялися. Наблизившись, Сковорода почув німецьку мову і запитав:

— Sagen Sie bitte, wo ist hier die neue Universität?

Ті обернулися й закам'яніли з подиву.

— Сковородо! Григорію! — гукнули разом і, розпростерши руки, пішли на нього.

О господи, це ж діоскури, Грицько Козицький та Миколай Мотоніс!

Поцілувавшись із хлопцями, Сковорода пригорнув їх міцно, немов боявся, що то мана, яка ось-ось розтане.

— Ну, як ти, де ти? — спитав Козицький. Він не змінився зовсім — худий, високий, з гарячим блиском у голубих очах.

— Я — тут, — сказав Григорій.

— А де живеш, де трудишся?

— Ніде.

— Ти не жартуєш? — спитав Козицький і посмутнів, замислився.

— Як перед богом.

— А нам казали, що ти в колегіумі у Переяславі... — протяг Мотоніс журно.

— Був, та загув. Прогнав єпископ за незнання поезици.

— Поезици? — перепитав Мотоніс і засміявся. — Та хто ж її від тебе краще знає!

— А як же ви? — обняв їх знову Сковорода. — Вже тут чи й досі в Лейпцигу?

— Ще там. Вчимося коштом академії, — сказав Козицький.

— Німецької?

— Санкт-петербурзької. Ось приїздили по грошенята й одяг...

¹ Скажіть, будь ласка, де тут новий університет? (Нім.)

— За що служити вічно їй присягалися, — додав Мотоніс, простягнувши руку, мов кладучи на біблію. Він був кременезний, жилавий і, мабуть, тому поруч із гінким товаришем здавався дужим дубом.

— Ну ви й везучі, хлопці! — позаздрив щиро Сковорода. — Вчитеся стільки років...

— Послухай, — спинив його Козицький. — Чому б тобі та не поїхати до Петербурга? Там зараз голод на вчителів, на учнів і взагалі на всякий учений люд. Нарешті двір зрозумів, що опиратись треба на мудрі голови, а не на либу й каторгу.

— Ой хлопці, хлопці, — зітхнув Григорій. — Ще не було таких володарів, які б дружили з мудрістю! Мінерва горда, а споконвіку цесарі шанують тих, хто вміє гарно повзати й лизати царські ноги.

Озирнувшись, чи хто не слухає, Козицький мовив гарче:

— Ні, ні. На щастя, зараз не ті часи й не ті володарі! Один розумний і добродішній радник десь при особі цесаря може принести народу більше користі, ніж полк борців за волю.

— Сковородо, не можна ставити усіх царів на одну дошку з Іродом, — устряв Мотоніс.

— А, не багато варті не тільки такі царі, як Ірод, а й навіть добрі.

Козицький знітився. Мотоніс витер піт і запропонував:

— Ходімо в шинок, братчики, та відамо належну шану Бахусу за цю неждану зустріч!

Вони пішли, обнявшись, і москвичі, здивовані таким чудним видовиськом, спинялися і проводжали поглядами. Ну де ж це чувано, аби пани й холопи отак ходили містом!

Знайшли пристойний шинок, а по-тутешньому «кабак», або «питейный дом».

Ім подали горілки у кумгані та пирогів із капустою на дерев'яній тарілі.

Мотоніс крякнув, налив чарки й проголосив:

— За альма-матер!

Випили. Козицький хекав довго, потому взяв пиріг так обережно й ніжно, немов метелика, і став закушувати.

— Ну як там Київ, як академія? — спитав небавом.

Григорій лише махнув рукою.

— А як друкарня лаврська? Знову друкує книги?

- Куди там. Мертве діло...
- Так обіцяли ж дозвіл!
- Казав пан — кожух дам, та слово його тепле.

Козицький насупився.

— Пора по другій, хлопці, — узяв кумган Мотоніс. — Когось стрічав із наших?

— Як не стрічати! Кинь у собаку палицю, а влучиш у братчика, — всміхнувся Сковорода. — Горленка бачив, Сербина...

— А де Микита Гайстер? Такий худий та довгий...

— Микита сотником у Переяславі...

— Та що ти кажеш!

— Я в нього зимував. І зараз теж від нього.

Принесли смажену рибу, яка пахтіла на весь шинок цибулячим та часниковим духом.

Мотоніс втягнув повітря носом і розплився у ласій усмішці.

— Оце заку-усія!..

— Скажи, Григорію, — узяв Козицький чарку, — що на Вкраїні діється. Як там козацтво, воля?

— Конає воля, хлопці. Пани людьми торгують, стягують маєтки, статки і за дворянський титул віддати готові не те що край та волю, а навіть рідну матір.

— Така пора, Григорію, — сказав Козицький. — Як не свої, так зайти...

— Своє ярмо не легше.

— Горілка в горло проситься! — гукнув Мотоніс. — За нашу зустріч, щоб не була остання!

— Що ж ти робити думаєш? — спитав Козицький, коли вже випили і закусили рибою.

— Не знаю. Мо', прихилюся десь до колегіуму... — знизав плечима Сковорода.

— Григорію, їдь у столицю! — сказав Козицький палко. — Потрібно вчити тих, хто стоїть при владі або стоятиме за рік чи два, високих помислів, чеснот, гуманності й смаку до вольностей, до рівноправності усіх суспільних станів. Ми всі повинні вчити! І не цуратися, не уникати служби, чинів, посад, бо як не ми, то інші візьмуть усе те в руки й повернуть силу й владу проти добра та істини, яким служити нам наказали бог і совість!

— Вчити треба. Але кого?.. — не погодився на те Григорій. — Ну а чини, посади та добродішні наміри — це фарисейство, бажання виправдати свою жадоху слави, до-

статку, затишку, бо хто дав праву руку, подасть і ліву. Не можна служити двом богам, не осквернивши одного з них.

— Ти неправий, Григорію. Якщо нас кличуть, просять — треба йти назустріч.

— Людина мусить мислити...

— Пора по третій! — сказав Мотоніс твердо й кивнув у бік кабачника, що прислухався до їхньої палкої бесіди. — А ми сьогодні зустріли тут Ляшевецького, — сказав невдовзі.

— Кирила?

— Еге, Кирила. Такий величний, мудрий. Не жарт — намісник Троїце-Сергієвої лаври!

— Ми з ним про тебе згадували, — додав Козицький. — Він пам'ятає... А може б, ти пішов до нього в школу?

— Еврика! — гукнув Мотоніс. — Кирило прийме з радістю.

— Він ще в Москві, напевне, — сказав Козицький. — Ходімо швидше в палац єпископа!

Як не спішили хлопці, Ляшевецького вже не застали. Він нещодавно виїхав. Але, на щастя, валка намісника чомусь затрималася, й Сковорода, як друг отця Кирила, був урочисто взятий на найзручніший віз.

Прощалися, немов навіки. Не обіцяли листів, побачень, зустрічей. Були свідомі того, що їхні дороги, перехрестившись отак негадано, знов розійдуться на цілі роки, а може, й на все життя. Не подавали виду, але було їм боляче йти манівцями, мудрствувати, як гендлярі з Подолу, тоді як їхні прадіди виймали шаблі з піхов і брали щастя з бою. Сини блукають світом, шукають честі й прокорму, а мати сходять потом і нікому подати їй напитися й сказати добре слово.

Поцілувалися, утерли нишком сльози.

Тим часом валка рушила.

Отець Кирило не дуже зрадів пришельцеві. Встав із-за столу, де щось писав, благословив, тицьнув похмуро руку для поцілунку. Коли ж побачив, що той не квапиться припасти до чудодійних його перстів, сердито скинув брови і запитав:

— С чем бог послал?

Він був високий, грізний, густе руде волосся облямовувало, неначе німб, його різке обличчя.

— Я з України, отче, Сковорода, — сказав Григорій. Намісник глянув гостро й, почервонівши, розплився в щедрій усмішці.

— Оце так чудо! А я гадав, якийсь прочанин... Вибач. Я не впізнав, їй-богу!

Він підійшов, обняв Григорія і, посадивши в крісло, вказав на стіл рукою:

— Ось komponую проповідь. Узавтра в нас великий хресний хід. Народу сила буде. З Москви навмисне їдуть мої казання слухати! Ридма ридують люди, прості і знатні — всі. Сам Сумароков плакав...

Зайшов послушник і запросив до трапези.

— Ходімо, Грицьку, та черв'ячка заморимо! — сказав намісник весело, коли послушник щез. — А пам'ятаєш наші бурсацькі трапези? О, тут не те! Коли б сюди пустити наших братчиків... — потер він ласо руки й зареготав: — Ото була б потіха!

Столи і справді вгиналися. На величезних тарілях лежали гори хліба, та пирогів, та м'яса, та різної риби... Капуста, груші, яблука...

Благословивши братію, намісник поспіхом пробурмотів молитву, перехрестив наїдки й поважно сів на покуті. Кивнув Григорієві на вільне місце поруч.

— Яке сьогодні свято? — спитав Григорій пошепки, коли обід почався.

Ляшевецький знизав плечима й зиркнув на келаря¹, який сидів праворуч.

— Звичайний день. А що таке?

— Нічого. Ви любите, як видно, поститись...

Намісник окинув гордим поглядом своєю паству і мовив:

— У нас сто тисяч кріпаків.

Сковороді шматок застряв у горлі. Ледве ковтнувши, спитав украй здивований:

— Пожартував? Чи правда?

— Га-га-га-га! — зареготав намісник і пояснив ченцям, що перестали чвакати: — Наш гість не вірить, що в нас сто тисяч хлопів!

¹ Чернець, що відає всіма монастирськими мастками.

Лункою трапезою пробіг легенький гомін. Сопіння, посмішки, масні обличчя, жарти.

— І двісті з гаком тисяч десятин орної землі, — додав спокійно келар.

— Так що лишайся в нас, не пропадеш! — сказав намісник і підморгнув.

— Го-го-го-го! — зареготала братія.

Григорій весь напружився і вже ледь-ледь не кинув їм просто в очі слова картання, гніву, але на вістрі втримався і мовив тихо, з притиском:

— Я не достойний такої честі... Дякую.

Ченці наїжилися, але поволі згасли і знову заходилися біля смачних наїдків.

Після обіду отець намісник повів Сковороду на горішній поверх, як тут казали, «в купол», де розміщалася славетна лаврська бібліотека.

Григорій жадібно вбирав очима цю неймовірну розкіш. Куди не глянеш — книги! На почорнілих старих полицях, і на столах, і в скринях, і на підлозі купами. Малі, великі, старі, нові, друковані і рукописні, у дорогих оправах і без оправ, пошарпані...

— Ось джерело, жива криниця мудрості, — повів рукою Ляшевецький. — Приходьте, спраглі духом, і пийте, пийте, аж доки стане сили!

Сковорода взяв із полиці книгу й, змахнувши порох, почав гортати. Була то збірка коротких грецьких віршів. Він зачепився за мудрий зміст одного з них і переклав уголос:

Ловити треба час, бо швидко все старіє:
За літо козеня стає кошлатим цапом...

— Ти добре знаєш грецьку, — зазирнувши через плече у книгу, сказав намісник. — А в нас немає вчителя...

Григорій змовчав. Немов лихвар у скрині з грішми, порпався у книжковім золоті, не помічаючи ніплину часу, ні нетерплячки, яка трясла Ляшевецького і не давала йому на місці встояти.

Нарешті намісник узяв Сковороду за руку й сказав рішуче:

— Ходімо, я покажу тобі наш монастир. А фоліанти ці ніде не дінуться. Після шкільного дзвону хоч і щодня приходь сюди й читай до вечора. А не вгамуєш спраги, бери свічки й лишайся на ніч! Тут навіть є де виспатися.

Хоч хресний хід мав відбутися завтра, уже сьогодні було у Лаврі людно, мов у Лубнах на ярмарку.

Притихлі, боязкі і невимовно вражені громадам мурів, храмів, прочани вешталися по монастирю, молились богу, кланялися, благословлялися ледве не в кожного ченця, купували свічі, хрестики й всілякий інший дріб'язок, який мав захистити їх од хвороб і недругів, бо він з такого місця, яке угодне богові й до неба ближче, ніж їхні грішні села.

Не звертаючи на цю юрбу уваги, Ляшевецький розповідав Григорієві про заснування Лаври, про оборону її в часи Ажедмитрія. А як минули ставок, зарослий вербами, і підійшли до храму, узяв під руку гостя й благоговійно мовив:

— Собор Успенія. Каплицю бачиш? Під нею лежать останки царя Бориса Годунова, його дружини, дочки та сина...

Невдовзі віз зупинився перед новою церквою.

— А цю воздвиг наш землячок Олекса Розум, граф Розумовський. Позаторік її освячували. Була сама імператриця... Ти б на Олексу глянув! Аристократ, вельможка. Весь у шовках та золоті. Імператрицю водив під ручку, ганяв міністрів, немов зайців солоних...

Він говорив неголосно, але з такою заздрістю, що аж спітнів, захекався.

— Тобі давно, напевне, єпископія сниться? — пожартував Григорій.

Але намісник не засміявся, не відповів так само жартом, а набундючився і мовив мрійно:

— На все є воля божя... Якщо він схоче, пошле й таку велику милість...

— А як синод?

— У синоді люблять мене за проповіді... й за подарунки... — Перехрестився і перевів розмову на інше: — У цьому храмі Смоленська божя мати. До неї йдуть із усіх кінців Росії. Бо чудодійна. Торік зіцїлила двох біснуватих і трьом жінкам безплідним послала чад, лицем на неї схожих...

— Кириле, ти, бачу, знову не впізнаєш мене, — сказав Григорій весело. — Я ж не прочанин...

— Ти що, не віриш?!

— Ні, вірю, вірю, — засміявся Сковорода. — Такі ченці зіцїлити можуть не те що жінку, а й смоківницю!

Кирило звів до купи брови, тріпнув сердито «німбом» і... осміхнувся.

— А ти йоржистий, як і колись.

— Та й ти нівроку був на язик.

— За десять років обчоргав, стер. Вже як стара мантачка, — зітхнув намісник скрушно. — Гадаєш, легко годити богу й людям?

— То не годи.

— А сан? А звичка жити в постійній шані, славі? А недалеко старість?

— Од всього найдорожчий душевний мир і спокій.

— Душевним миром не будеш ситий, Грицьку.

— Не в ситості, Кириле, щастя, а в сродній праці, в певності, що ти живеш по правді, не робиш шкоди іншим і не даєш нікому й свою мервити душу.

— Та ж світ — не рай, — не приставав на те намісник. — Тут кожен рве собі. Кричать про совість, душу і про любов до ближнього, самі ж, що можуть, тягнуть. А я, по-твоему, стояти мушу збоку, дивитися й ковтати мовчки слину? Ні, красно дякую! Нема дурних... От як усі так житимуть, тоді і я, будь ласка.

— Ти ж проповідник, пастир!

— Я й проповідую, картаю жадібність, нечесність, підлість і всі гріхи на світі.

— А сам?

— А сам живу, як можу!

— І люди вірять твоїм словам-облуді?

— Не знаю. Плачуть...

— З горя?

— Підси спитай...

Почувся шум, квапливі кроки, гомін. Прочани кинулися, неначе вівці, до головної брами, стовпилися між трьох церков. Поволі стихли, дали комусь дорогу.

— Що там таке?

— Ідуть молитись схимники, — сказав намісник глухо.

Невдовзі з натовпу, що розступивсь побожно, з'явилася юрба ченців, одягнених у широченні чорні опанчі, що на п'ять ліктів волочилися по землі. На головах високі чорні каптури. В руках не жезли, а кілки. На шиї в кожного по азову, та ще й з вірвовкою. Сумами, іконами, книжками усі обвішані...

— Дорогу, дорогу святим отцям! — лунало грізно в на- товпі.

Григорій плюнув. Серед «святих» він упізнав кількох ченців, що обжиралися недавно в лаврській трапезі і реготали, раді, що мають з кого дерти.

— Це лицеміри, мавпи! — промовив гнівно.

— Мені пора до церкви, — сказав намісник поспіхом.

Зайди до келаря, нехай тобі дасть келію.

— Якщо дозволиш, я заночую в бібліотеці, в куполі.

— Ночуй, будь ласка! Там є тапчан і ковдри...

Ляшевецький хотів сказати ще щось, але махнув рукою і поспішив до храму, в який вливалася ріка прочан та схимників.

Дзвонили дзвони, кликали молити бога, каятися. Слу- скалися вже прохолодні, передосінні сутінки... Вповзала в душу темінь...

Він повернувся до трапезної.

Худий хлопчак-послушник, що готував вечерю, покірно вислухав бажання гостя, узяв дві свічки і, запаливши біль- шу, подав обидві Сковороді.

— Вечерю вам принести? — спитав байдужим, мов по- тойбічним, голосом.

— Не треба, дякую.

У книгозбірні було вже зовсім темно. Подибавши ста- рий свічник, Григорій поставив свічку й пішов розшукува- ти тапчан. Той причаївся в ніші, за невеликим столиком, заваленим сувоями паперу, книгами. Були тут навіть і ка- ламар, і пера. У каламарі, правда, давно вже висохло, як у пісках пустелі...

Григорій скинув торбу, каптан і чоботи, які йому пода- рував Микита у Переяславі, ліг на тапчан і взяв зі столу найближчу книгу. То був Еразм, великий світоч істини, свободи духу, братства. Григорій почав гортати його блис- кучу «Похвалу глупоті», яку читав ще в академії. Та з го- лови не йшли ченці, намісник, прочанські юрби і все, що чув та бачив за ці півдня, прожиті в Лаврі. О господи, Ісу- се, сину божий, якими стали нині твої апостоли, твої про- роки й слуги! Денно і нічно вони у храмах моляться і без- перервно барабанять у псалтир. Церви будують, монастирі — каплиці. Бредуть поклонниками в Єрусалим... З обличчя — святі, а в серці — найбеззаконніші! Честолюбці, звідники немилосердні і нетерпимі... О, лицеміри!

Поклав Еразма. Тремтливий вогник свічки замиготів, за-

блимав. Підмостив каптан під голови, зручніше влігся і взяв одразу кілька книжок. Плутарх... Сенека... Ціцерон... Воістину жива криниця мудрості!

Заснув під ранок, уже після других півнів.

Й одразу вийшов на тополину вулицю свого села.

Було якесь велике літнє свято. Люди ходили з пляшка- ми й скляницями в руках, сміялися, співали, плакали і при- танцьовували. Йому дали великий келих меду й черво- ногобоке яблуко. Музики тнули горлицю, здіймався вихром танець...

І раптом він опинився в палаці, де веселилися напудре- ні та кучеряві пани і панії. Манірні, хитрі, жадібні, вони всміхалися лагідно одне до одного, знімали маски і милу- валися своєю випещеністю перед великим дзеркалом... Зда- валось, Григорій був для них невидимим, безплотним ду- хом...

Нарешті якась незнана сила ввела його у величезний прекрасний храм. І він удвох з дияконом почав служити лі- тургію. На хорах півчі вели протяжно: «Святий боже, святий кріпкий, святий безсмертний, помилуй нас...» Тим часом батюшка ходив по церкві з тацею і викидав із рук прочанок гроші, а дяк витрушував кишені й гамани чоло- віків.

Нараз запахло паленим. Григорій зайшов в олтар і зу- пинився вражений. Попи й ченці тут жерли м'ясо звірів та різних птахів. А ті, кому було замало цього, над величез- ним вогнищем пекли людину в чорному. Григорій з жаху крикнув...

Прокинувся. Лежав, облитий липким холодним потом, і намагався згадати, де він.

Бібліотекою вже походжав світанок. В одному з вікон горів рожевий відблиск...

Згадав — і стало лячно. За світ, за себе, за рідний край, який покинув так нерозважно в тяжку, недобру по- ру. Минуло літо волі, спадало з дерева останнє листя прав... Порозбігалися, неначе миші з корабля! Мерщій у нори, в нори. Сини народу, великомудрі голови! А хто ж заступиться за бідолаху смерда, хто стане щитом червле- ним між ним і паном, научить правди, істини, яку ховають дуки за сімома замками?

Схопився з ложа, оглянувшись із жалем книжкове царство й почав збиратися. Одразу стало на серці легко, вільно. І так завжди. Коли доходив якогось рішення, робився сам

спокійним, на думку й слово гострим, готовим знести, витримати безкраї версти, злигодні, самотність, спрагу, голод.

Спустився вниз, у трапезу. Хтів попросити окраєць хліба, але роздумав. Послушник спав на лаві, самому ж брати ніяково. Щоб не збудити хлопця, зняв обережно заціпку і, прочинивши важкі окуті двері, вийшов на критий ганок.

Між верб над сонним ставом сірів туман. На моріжках довкола, прославши свити, спала прочанська чернь. Подекуди уже блукали люди. Хтось умивався біля криниці з кадуба. Дідок з цапиною борідкою стояв навколішки й молився, дивлячись на золоті хрести, що вже горіли у скісних перших променях...

Надівши шапку, Григорій збіг по вогких сходах ганку й попрямував до брами.

Похмурий страж у рясі, але при шаблі та двох пістолях, одсунув мовчки засув і пхнув ногою двері. Григорій вийшов. Примруживши від сонця очі, дихнув на повні груди. В дорогу, в ірію!

Благословен великий шлях додому! А там і вмерти легше, як на чужині жити.

СІТЬ П'ЯТА

Хто б міг подумати, що Іосаф не забув про нього. Минуло стільки років, а він згадав, переступив через усі незгоди й послав отця Гервасія знайти нетягу-вчителя і запросити в Харків. Ще й передав через ігумена, що дозволяє вчити спудеїв так, як він вважає за краще. Ну й чудасія! Чи то за цих шість років змінився світ, чи то владика здружився більше з мудрістю, як сів єпископом у місті Белгороді... А може, те і се. День проживеш і то стаєш немовби зовсім інший. Людина вічно вчиться, й життя одного мало, щоб осягнути все, пізнати світ до краю...

В колегіумі його уже чекали.

— Григорій Савич? — спитав префект, підводячись, як тільки Сковорода переступив поріг заваленої книжками келії. — Кордет Лаврентій, — подав він руку і посміхнувся болячо: — Смиренний інок, любитель муз та вчитель філософії.

У нього був дзвінкий, приємний голос, блискучі карі очі й різкі хлопчачі рухи.

— Тут нам про вас розповідав Гервасій. Сідайте, прошу...

Він прогорнув на лаві трохи місця, розвів руками, мов вибачаючись за цих настирників у шкіряних оправах, і повернувся за свій незграбний дубовий стіл.

— Ви чули? Росіяни при Кунерсдорфі ущент розбили Фрідріха!

— То й що?

— Та це й для нас вікторія, бо там же б'ються полків чотири козаків!

— А скільки вдів та сиріт лишила нам ця перемога в Пруссії?

Кордет замислився. Він виглядав на років тридцять п'ять, хоч, певно, був молодший. Чернеча ряса не молодить нікого.

— Вам залишили клас поетики, — промовив невдовзі і посміхнувся: — Порфирій Крайський, протоієрей¹, хотів забрати цей клас собі, то я мав честь йому довести, що віршування й творіння тайних суплік не wszystko jedno².

— Ну, він тепер вас проковтне, колего.

— Подавиться! — саянув Кордет очима. Закрив рішуче книжку, яку читав, коли зайшов Григорій, і запропонував: — Ходімо, я покажу вам келію. Правда, воно не зовсім келія, а так собі, спокійний закуток у музеумі, сіреч у книгозбірні нашої...

— Чудово, отче! — зраділо мовив Сковорода. — Чотири роки тому я ледь не плакав, кидаючи таке кубельце.

Лаврентій спохмурнів.

— Я дуже прошу, не звіть мене отцем і прочая... Мене аратує...

— Пробачте. Я ж не відав...

— Оце колегіум, — кивнув Кордет на кам'яний триповерховий дім. — А далі — бурса, чи, як тут каже дехто, сіропитательний будинок. Ген монастирська трапеза... До речі, ви обідали?

— Я не обідаю.

¹ Старший над духовенством міста, краю.
² Все одно (польськ.).

— І я, коли немає чого на зуб покласти! — сказав Кордет. — Ходімо спершу та перекусимо, чим бог послав, чи то пак ректор, а вже тоді і в келію.

— Спасибі. Я не обідаю уже чотири роки, — зніяковів Григорій. Він не любив хвалитися своїм життям, розповідати, який він скромний, витриманий, ледь не святий.

— В ім'я чого? Щоб умертвляти плоть? — спитав Кордет зчудовано.

— Ні, навпаки. Людині зайве приносить більше шкоди, аніж мала нестача.

Кордет щось буркнув. Оглянув скоса нового вчителя і повернув до виходу з монастиря. Перед ворітьми узав праворуч, завів Григорія у кам'яний приземкуватий будинок і, відчинивши двері в маленьку келію, сказав не зовсім чемно:

— Ось тут викохуйте свої прийдешні моці, а я підую обідати.

— Бог вам у поміч! — гукнув Григорій.

— Я пожую і сам, ще зуби добрі маю! — озвався вже від дверей Кордет і швидко вийшов із бібліотеки.

Сковорода всміхнувся. Либонь, хороший хлопець оцеї префект-філософ. Різкий, одвертий, ширий... Ого! Тут справжнє ліжко. І навіть миска вмиватися, рушник, відро з водою й кварта. А на столі нова велика свічка у гарно виточеному свічнику...

Григорій поклав на ліжко торбу і, розв'язавши комір, умився з дороги. Вода джерельна, чиста. Рушник м'який, пахучий, як у селянській хаті... По всьому тілу пішла солодка хвиля блаженства, спокою. Душа жадала простору. Вона була, немов жива криниця, ущерть налита музикою. Словами вдячності до тих людей, які подбали загодя про незнайомця-вчителя, ще й ненароком, а мо', й навмисне дали йому в такому місці жити, яким він снів, яке для нього зручніше й ліпше від усіх хоромів панських.

Дістав сопілку з торби, ліг горілиць на ліжко, запламутив очі й заграв, заграв...

Ой по горах сніги лежать,
По долинах води стоять,
А по шляхах маки цвітуть;
То ж не маки червоненькі,
То чумаки молоденькі...

Коли підняв повіки — на порозі стояв Кордет. Він був схвилюваний, в очах блищали сльози.

— Григорію, у тебе божий дар! — промовив весело, по-панібратськи просто і, зачинивши двері, підбіг до ліжка. Узав сопілку, крутнув сюди, туди і запитав: — Де ти купив таку чарівну музику?

— Ніде. Зробив.

— Та що ти кажеш?

— Справді...

— І ноти знаєш?

— Знаю.

— Григорію, ти суцільний скарб. У нас же нікому навчати хлопців співу! — змахнув Кордет руками. Й розшедрився: — Ходімо, я покажу тобі наш предостойний город!

Окрім церков, у Харкові ще не було на що дивитися. Та й то найкращу — Покровську — церкву Григорій встиг оглянути, бо стояла в монастирі, неподалік колегіуму. Тому, заждавши трохи, щоб не образити патріотичних чуттів префекта, Сковорода пробачився і запропонував:

— Ходімо краще в поле.

Кордет замовк, не доказавши, як будувався храм Миколая.

— У нас за Лопанню є невелика миза, тобто підварок, — промовив згодом стримано. — Там ліс, гора, жива криниця...

— А це далеко?

— Ні.

— Тоді гайда за Лопань!

Вони зішли вузьким Бурсацьким узвозом, минули венту браму й напівзасипаний широкий рів.

— Фортеця рушиться, — сказав Григорій. — А що, татари вже не сягають Харкова?

— Коли сягали, то й з козаками царі московські цяцкалися, — зітхнув Кордет. — А нині нас уже ні за що мають. Полковників, немов гусарам, ставлять!

Він збіг униз, до річки, стрибнув у човен і взяв весло.

— Татар не чути, — сказав, коли вже впливли на середину плеса, — а гайдамаки, буває, дуків шарпають. Не у самому Харкові... Ось на святки зелені як налетіли на осавульський хутір, так тільки пір'я! — змахнув веслом, як шаблею, і замалим не перекинув човен.

— Веслуй спокійніше, а то потонемо, як цуценята в сажалці, — пожартував Григорій.

— Я вмію плавати!

— Я теж.

Кордет підвівся з лави і став гребти навстоячки. Весло аж гнулося, а човен мчав стрілою.

— О-го-го-го! — гукнув Кордет високим диким голосом.

Із очерету злякано знялися крижні. А вдалині на луці якийсь косар самотній підняв бриля і помахав, вітаючись.

Вже біля берега Кордет звернув ліворуч і спрямував човна в притоку чи то рукав, зарослий густо очеретами й вербами. Пливали поволі, ледь продираючись крізь лугову гушавину. Але невдовзі Кордет не витримав такої муки, жбурнув весло на дно човна і спритно вистрибнув на жовтуватий піщаний клаптик берега.

— Плигай сюди! — гукнув Григорієві і миттю зник, немов пішов у землю. Але не встиг Григорій ступити кілька кроків, як попереду почувся голос його супутника: — Оця левада наша. Ми тут корів пасемо й на зиму сіно косимо.

Небавом вийшли на ту широку луку, яку аж з річки видно. Лежала свіжоскошена немолода трава, гули джмелі над потривоженими косою гніздами... А косаря не стало. Був — і нема.

Григорій пішов шпаркіше і наздогнав Кордета, що розкидав ногами сіно, аби посухло швидше.

— А де косар?

— Вже накосився, мабуть, і почвалав додому, — не озирнувшись, сказав Кордет. — Трава густа і перестояна — тут за півдня вмахався... Он там криниця й хата, — вказав на захід сонця, де під горюю (як у Ковраї!) стояла стінка лісу. — Ми тут ночуємо іноді, коли набридне міський тарнидер і суєта...

Сковорода примружив очі й побачив річку, греблю, почув Мар'янин голос...

— Григорію! — враз пролунало поруч. — Григорію!

Він озирнувся — накульгуючи, до нього біг земляк Ничипір Доля!

Поцілувавшись тричі, схвильовані, вони стояли мовчки, а потім знов обнялись і, сміючись крізь сльози, заговорили. Власне, це не була розмова, а град запитань, нестримний вихор радості.

— Ви що, брати? — устряв Кордет нарешті, й вони притихли.

— Це мій земляк, чорнуський! — щасливо мовив Сковорода. — Ну а крім того, ми з ним три роки разом були в

Угорщині... А я гадав, що ви втекли на Запорожжя, — повернувся він до Ничипора.

— Ти ясновидець! — розплився Доля в усмішці.

Він мав якийсь кумедний вигляд — чи то у ньому було щось зайве, чи бракувало йому чогось... О, замість чуба на голові стерня!

— А де ж ваш, дядьку, оселедець?

Ничипір глянув на Кордета.

— Голець згодив, Григорію... — І посміхнувся: — Зате ще маю голову!.. А як же ти, яким це вітром тебе принесли на Слобожанщину?

— Він буде в нас учителем, — сказав Кордет поспішно і запропонував: — Ходімо в хату, братці. Там десь у нас була вода життя... Дядьку Ничипоре, ви ще не випили ту айву віту?

— Жива й здорова, — прогук Ничипір. — Ти до сестри заходив? — спитав Григорія. — Як там вона, підстрибує?

Сковорода спіткнувся. Хотів кивнути ствердно, але не зміг.

— Її немає... За борг взяли в хурдигу, а був мороз...

Ничипір зціпив зуби.

— Прокляті дуки... — промовив згодом тихо, зібгав брід, якого ніс у руці, і простогнав: — За гріш готові здерти і з батька шкуру... О господи, невже не буде карі?! Невже минуться їм наші сльози й кров! Та хто ж ми, люди добрі?

— Лозові прутики, яких зв'язати нікому, — сказав Григорій.

— Бездумні вівці, яких стриже хто хоче, — додав Кордет.

— Куди ж ви дивитеся, розумні, вчені голови?! — стис кулаки Ничипір.

Поопускавши очі, вони брели левадою, перевертали мовчки важуче груддя докорів і не могли, не сміли сказати слова собі на виправдання. Вони, звичайно, назвали б безліч причин, обставин, сумнівів, але від цього не стало б легше ні їм, ні Долю, ні їхньому народові. Петля затягувалася все дужче й дужче, і не було вже сили її зірвати з шиї. Ще кілька літ — і по козаччині закричав чорний ворон...

Коли зайшли до хати й пробігла кругом чарка, Сковорода спитав Ничипора:

— Як Запорожжя, дядьку? Хоч там гуляє воля?

Козак махнув рукою.

— Хіба вночі, з сіромою... Як посідаємо розкішних панських коників та як гайнемо чи до татар, чи то до шлахти в гості!..

— А до своїх?

— Буває...— пригладив вуса Доля.— Як шаровари скинемо та як розпишемо те панське місце, що обростає салом, так де й візьметься розум і побратимська щедрість— віддасть усе!

Він засміявся.

— А часом кулю вбухає,— промовив згодом і покругував ногою.— Он щоб не він,— кивнув у бік Кордета,— я вже давно в раю горілку пив би і заїдав варениками.

— Ет, що там я...— зніяковів Лаврентій.— Вас не знайшли б і так...

— То сам у лісі здох би,— сказав Ничипір і подав Кордету чарку.— Спасибі, брате, вік не забуду! Господи, як появлюсь на Січі— порозбігаються! Вони ж гадають, що я на тому світі...

Нараз умовк, похнюпився, зітхнув печально і заспівав:

Гей, колись була розкіш-воля,
А теперенька — недоленька,
А теперенька — недоленька;
Болить серце й головонька...

Поверталися уже надвечір. Кордет притих, знітився. Здавалося, тривожно ждав, що скаже новий учитель про гайдамаку з Січі. Хоч і земляк, а хтозна, які думки у нього...

— За Ничипора тобі велика дяка,— заспокоїв його Григорій.— Коли б усі...

Кордет не дав домовити.

— Я сам палив би й різав би! Прокляті здирці, зрадники! За шмат сукна гнилого царицю лижуть... Тьху!— Ударив люто веслом об тиху рожеву воду і запитав:— Ти от скажи, скажи на милість божу, де наша гордість, гонор? Ми ж — козаки, безстрашні русичі, що не далися татарам, шляхті, туркам. А приїздить якийсь панок із Московщини, і вже хвостом виляємо, і біжимо, аж падаємо, щоб донести на брата й покласти в гаман оті нещасні срібники. А як відхрещуємося від посполитих, немов вони не люди, немов у них немає серця, мислі й вони давно приречені на гній, з якого розквітне наше панство!

Григорій слухав і дивувався схожості його думок зі своїми. Він говорив, немов палав, іскрився. Отак горять старі дуби, розбиті блискавкою...

В монастирі на них чекав архимандрит, він же і ректор, Костянтин Бродський.

Напередодні занять в училищі Сковороду покликали до ректора. Костянтин був у клобуці й скуфії, забрезклий, сивий.

— Сідай, Григорію,— промовив байдуже, без будь-якого відтинку. Дочитав цупкий великий аркуш, узав перо й поставив довгий витіватий підпис. Потому дістав із шухляди Сковородин рукопис лекцій і простягнув йому.— Я ознайомився...— сказав непевно.— Ну що ж... Благословляю. З богом!

Сковорода підвівся.

— Зажди хвилину,— підніс суху старечу руку Бродський.— Скажи мені, Григорію, хто і за віщо наклав на тебе епітимію?¹

— Ви помилились, отче,— одмовив чемно Сковорода.— Я й не грішив, здається...

— Тоді чому ж ти постиш, їси лиш раз на день і унікаєш товариства?

— Хіба це гріх?— спитав Григорій різко.— Доки одні надміру їстимуть, хтось мусить поститись.

— А товариство?— не скоро буркнув Костянтин.

— Отче, хто хоче мислити, той мусить прагнути самотини. Ну а крім того,— примружив очі,— громада тугошня для мене надто пишна і благородна. Я з козаків, як кажуть, чорна кістка...

— Це од лукавого,— промовив жорстко Костянтин.— Ти благородний вченість. Та й чин високий маєш.

— Звичайно, вчитель...

— Я не про це,— підвищив голос ректор.— Її величність імператриця-матушка тобі присвоїла достойний чин придворного уставника².

— А я й забув...— протяг Григорій.

¹ Покута, церковна кара за гріхи.
² Соліст придворної капели.

— Іди, — махнув рукою Костянтин. — Ні, зачекай! Візьми ось гроші, сходи в гостиний ряд і купи собі новий пристойний одяг. Каптан, камзол, штани суконні... А то на старця схожий.

— Мені й у цьому... — почав був Сковорода.

— Іди, йди, Григорію! Щоб завтра був як та нова копійка!

Григорій вийшов. Зчудований такою щедрістю і добротою, затис у жмені гроші й побрів у свій музей. Дива, та й годі! Його зустріли в Харкові, немов у ріднім домі. Дали роботу, житло, ще й новий одяг. Чому, за віщо? Чиею милістю?..

— Ну, що хотів від тебе Бродський? — спитав Кордет, який ішов до ректора.

Сковорода розтулив долоню з грішми.

Кордет присвиснув.

— Звелів купити собі каптан, камзол і все, що личить мати панові вчителю.

— З чим і вітаю, — зітхнув префект. — Я міг би тобі своє віддати, коли б ти був хоч трохи нижчий... Як натягнув оцю личину... — тицьнув рукою в рясу і знов зітхнув. — Гуляй здоров! Дивися добре, бо ошукають крамарі! — гукнув з порога і зник у темних сінях.

Занісши свою «Поетику», Григорій вийшов із монастиря. В кишені муляло важке холодне золото. Такої сили грошей він ще не мав ніколи, хоча прожив на світі мало не сорок років. Було незвично, ніяково. Здавалося, він щось не так одяг або світив десь голим тілом, і всі зустрічні дивилися на нього з осудом. Кілька разів якісь селяни, що, певно, вперше були у Харкові, хотіли щось спитати, але роздумували і поспішали його минути. Навіть старий, сліпий кобзар, який співав давно охриплим голосом біля будинку писаря, ураз спинив на струнах худу, аж чорну руку.

Григорій дістав карбованця й поклав у шапку. Сліпий здригнувся, намацав швидко гроші й сховав за пазуху.

— Заспівайте якоїсь, діду.

Кобзар поправив свою стареньку музику, підтяг одну зі струн.

— Я зараз, паночку...

Сковорода скривився. Хотів сказати, що він не пан, а теж голяк, який не має, окрім сопілки й кількох книжок, нічого. Але не встиг. Кобзар прокашлявся й завів про те

як Лисавета дала козацтву волю, та ще й Кирила-гетьмана.

Григорій рушив далі. На серці в нього було до болю тоскно. Минав крамниці, ятки і намагався знов віднайти душевний мир та спокій, які утратив, як тільки вийшов од ректора.

Ще був у розпалі Успенський літній ярмарок. Людей снувало по місту разів у десять більше, ніж у звичайні, буденні дні.

Понаїздили з усіх-усюд і козаки, й міщани, й посполиті; купці, пани та підпанки зі Слобожанщини та й з городів російських, що починалися за Острогожськом і недалеко Белгородом.

У цьому шарварку і вавилонському стовпотворінні, мов у театрі, Григорій бачив людство. Усі тут ніби рівні, ніхто не б'є нікого і не примушує віддати даром плоди своєї праці. Торгують, никають по ярмарку, могоричують... Насправді ж всюди прірви. Он той панок, що роздивляється нову карету, розбагатів і хоче собі змінити виїзд. А той (як нагерголився!), напевно, їздив до столиці, дістав село в дарунок за вірну псячу службу й тепер шукає майстра, щоб збудував хороми. Купець згинається у три погібелі перед гусаром з вусами, а сам же може купити полк такий... Якийсь козак, що вже дійшов до ручки, тримає шаблю — свою останню зброю... Он посполитий, у постолах, без шапки, привів стару кобилу, що вже мало не падає. Панки, чиновники у дорогих камзолах регочуть з нього, штрикають шапку в ребра і вимагають, аби хазяїн сів на кобилу верхи і проскакав галопом. Бідак стоїть похнюпившись, і по щоці у нього, — засмаглій, вкритій пилом, — біжить гірке, пекуче горе...

Григорій кинувся у щільний гурт насмішників, купив у дядька шапку і, залишивши йому покупку, зник у юрбі. Його гукали — всує...

Відчув полегкість. І враз збагнув, що він не може придбати панський одяг! Не через те, що вже не стане грошей, а по своїй натурі, по тій великій спільності між ним та бідним людом, яка дає йому безмежну силу й віру у кращі дні прийдешні. Воістину, пізнай себе — і ти пізнаєш щастя!

Легкий, усміхнений, зайшов Григорій до крамниці, купив штани, широкі, сині, на очкурі, козацькі добрі чоботи, сорочку, пояс, шапку й звичайну сіру свиту.

Крамар очиська витрішив, коли побачив, що пан учитель скидає свій каптан німецький та одягає просту селянську свиту.

Залишивши старе вбрання в крамниці, Григорій вийшов на велелюдну приярмаркову вулицю й подався у бік колегіуму. Аж помолодшав ніби! На років десять, двадцять. Ступав широко, легко. У голові була ранкова ясність, а на душі — весняна повільна радість... Ото Кордет здивується! А ректор?... Буде лаяти. А може, й вижене. Не первина... Не в чині щастя і не в посаді, якої ти доскочив, а в нас самих! Єпископ, певно, викличе й почне читати проповідь про те, як треба жити, щоб не гнвити бога й не драгувати його рабів улюблених, що на землі раюють... Все суєта суєт! Найгірша мука — совість. Якщо сумління чисте і в серці мир та спокій — нехай Юпітер гнівається!

Проте у двір колегіуму заходив трохи боязко: страх не любив завдавати людям прикрощів...

Та не тоді біда приходить, коли на неї ждуть. Вона з'являється, немов гроза у червні, раптово, нагло.

Вже навесні, як зацвіли садки і почались канікули, Гервасій переказав Григорієві, щоб він прибув у Белгород-Сковорода не став чекати okazji, а того ж дня, поклавши свої пожитки в торбу, помандрував на північ.

Був теплий, тихий день. Дорога бігла лісом, то вниз, то вгору, а в улоговині, у серпанковім мареві, неначе шабля, зблискувала спокійна річка Харків. Співали жайворонки. Вони були невидимі, й тому здавалося, що то бринить прозоре синє небо. З високих сугорбів, залитих цвітом, травами, перед очима на всі чотири боки розкинулися барвисті плахти полів, гаїв, ставків та луків. Майже під кожним пагорбом струмком збігала в річку, у яр чи в балку жива вода. Цілюща, свіжа, сонячна...

Осиливши верст двадцять п'ять, Сковорода спинився біля кринички в березі. Поклав на землю торбу і зняв бриля, якого подарував Ничипір Доля, коли рушав на Запорожжя. З яких криниць він нині п'є? Чи то дійшов до Січі? Правда, тепер і там, як кажуть, нема сіромі волі...

Набрав води у пригорш, хлопнув собі в обличчя. Ух, благодать! Струмок побіг за пазуху. Григорій зняв сорочку й омив дорожню куряву з грудей та шиї. Тоді напився

дonesхочу, одягся й ліг на моріжок у затінку. Крізь молоде вербове листя сліпило очі сонце, мов заgravало, бавилося. Не дочекавшись вечора, у гушині над річкою змагалися два солов'ї. То тут, то там лічила комусь літа зозуля; і бив у бубон одуд, і туркотіла горлиця...

Заплющив очі. Господи, якого ще потрібно людям раю! Так ні ж, колотяться, кують кайдани ближньому. Свободжери, нелюди! Неначе яструби, шугають знай у небі і видивляються своєю криваву здобич.

Ой ти, птичко жолтобоко,
Не клади гнізда високо...

Народжуються слова нової пісні. А з солов'їних колін рулад чи, може, з співу вивільги, мов Афродіта з морської піни, виходить музика, мотив, мелодія. Вона проста, немудра і нерозривно сродна цим небесам, гаєм, криничці, птаству; і цьому дню, і цвіту, й струмку, як скло, прозору, й тому густому явору ген на горі, якому ламає руки вітер...

Не помітив, як до кринички на візку під'їхав огрядний літній піп.

— Тпру, окаяний! — зловився батюшка і, перекинувши хреста на спину, схопив коня за храпи. — Стій, стій, люципере!

Кінь одступав, задерши голову, а потім знову рвався до води.

Нарешті піп не витримав, гукнув Григорієві:

— Агей, лайдаче, ходи сюди! Подерж коня, а я нап'юся.

— А може, краще я вас подержу — нехай нап'ється кінь? — підводячись, спитав Григорій.

— Роби, що кажуть, йолопе, — сердито буркнув піп і, передавши коня Григорієві, припав скоріше до джерела.

— Отче, як ви дізналися, що я лайдак і йолоп? — спитав Григорій весело.

Піп смачно крякнув, витер уста долонею й махнув рукою, аби пустив коня.

— Розумні, голубе, в твоєму віці уже не ходять пішки. — Логічне, хоча і хибне судження...

Піп аж ударився руками в боки.

— Ой леле, і що він тямить у логіці! Ти що, поспав, набравшись, біла Училищного монастиря?

— Авжеж, — промовив Сковорода. — Ще мудрий Пліній сказав, що omne perire tempus, quod studiis non imper-

тіас, сіреч: загублений той час, який ти не використав на навчання.

— Сковорода?!
— Еге.

— Прощу прощення, — зніяковів, заметушився піп. — Я вас прийняв за волоцюгу-смерда, який не хоче ходити за панським плугом...

— І я не хочу, — сказав Григорій.

— Ви орете, пане учителю, новину та перелог душ і засіваєте зерном науки. Про вас уже слава йде!

Тепер зніяковів Григорій.

— Ви з Харкова? — спитав, аби змінити тему.

— Базарював. А це додому їду, в Старицю. А ви ж куди?

— У Белгород.

— Господи, нам по дорозі! Я підвезу вас. А як припізнаюся, то й заночуєте у мене в хаті! Моя стара зрадіє. Небіж мій вчиться у вашому колеґіумі. Такий тямущий хлопець. Ви, певно, знаєте — Михайло Ковалинський. Закінчив клас інфими...

— На жаль, не знаю, — розвів руками Сковорода. — Я викладав поетику.

— Дуже вас прошу, — схрестив на грудях м'ясисті руки піп, — познайомтеся з моїм небожем і не оставте його, як кажуть, добрим словом. Хлопчина славний, ей-ей!

— Зроблю, — пообіцяв Григорій і взяв у руки торбу.

— То що, поїхали? — спитав священник.

— Поїхали! — стрибнув на віз Григорій.

Як не спішили, а припізналися, і ночував Григорій в отця Петра у Стариці.

На другий день, подякувавши за хліб та сіль і пообіцявши невдовзі ще навідатися, Сковорода пішов до Белгорода, що був тут зовсім недалеко.

Отець Гервасій прийняв Григорія в архімандритських келіях. Зрадів, як братові, стис у міцних обіймах. Він ще погладшав, ще закруглився. Весь аж лиснів, як восени бичок.

— Чув, чув, Григорію, — очима пестив гостя, — як покотив ти Харків. Ну молодець! Не осоромив мене, старого.

— Та я... Та що там... — знітився Сковорода.

Але Гервасій узяв його за плечі і всадив на дзиглику навпроти себе.

— Який худий ти, Грицьку! Та не журись, у нас поправишся...

— Я й не журюся, — спромігся вставити Сковорода. — Була б душа здорова.

— Якщо душа — вино, то тіло — міх, — підніс Гервасій палець і засміявся. — Ну, як жилося?

— Добре.

— Не кривдили?

— Ні.

— Було з грошима скрутно?

— Та ні...

Архімандрит скривився — щось не подобалося йому в розмові, але що саме, Сковорода не міг збагнути.

— Таки дивак ти, Грицьку, — всміхнувся Гервасій ладно. — Невже тобі не хочеться добитись щастя, почес-тей?

— А я щасливий, отче, — промовив палко Сковорода. — Робота, учні, книги — на трьох нещасних стало б!

Архімандрит помовчав, чи то вагаючись, чи щось обдумуючи. І враз спитав:

— Скажи мені, Григорію, чому ти й досі не у ченцях?

— Бо не достойний...

— Ну а хотів би? — підбадьорився отець Гервасій.

— Не знаю, далєбі... У моєму віці йти у послушники...

— Ми пострижемо тебе одразу. Я говорив про це з єпіσκοпом.

Архімандрит підвівся. Григорій теж.

— Я не готовий, грішний, — сказав рішуче.

— Григорію, — отець Гервасій узяв його під руку. — Усі ми грішні. А ти давно живеш як справжній схимник.

— Це так зненацька. Я мушу все обдумати...

— Дивак! Та що ж тут думати? Сам Іосаф звелів мене прийняти тебе в чернечий стан. За рік чи два будеш префектом, ректором.

— Спасибі. Що ви!

— Ти наймудріший — тобі й начальствувати!

Григорій витер піт. Отямившись від похвали, яка його пригнічувала, промовив гаряче:

— Ні, я не можу. Дякую за честь, за дружбу, але чернецтво не до душі мені. Принаймні зараз: Коли ж відчую, що я готовий, прийду, скажу і преклоню коліна. Тоді клобук возложите і одягнете скуфію... Тепер же — ні.

— Дитина еси, Григорію. Не розумієш простих речей. Єпископ тобі дарує честь, достаток, шану. Ти уявляєш — ректором?

— Хіба клобук добавить мудрості? Суть — голова...

— Без голови тепер прожити легше, аніж без скуфії та клобука, — сердито мовив архімандрит.

— Тому, хто пнеться вгору, — зауважив Сковорода. — А в мене, отче, лише одна турбота — коли б не вмерти мені без розуму.

Архімандрит нахмурився.

— Ходімо до Іосафа! — промовив згодом і перший рушив із келії.

Сковорода поплівся слідом. Знав наперед, що з цього дива не буде пива. Напосядуться на нього вдвох і загаятимуть, немов стрільці¹ старого вовка в яр, у монастирські мури. Одвикли можли терпіти поруч волю. Вона їм муляє, як порохина в оці. Її страхаються, бо там, де воля, — думка, бажання правди, гідність. Рабами легше правити. Ума не треба, досить і канчука та шаблі.

— Зажди, — сказав Гервасій, коли зайшли в якусь світлицю. На стінах тут висіло безліч старих портретів. То все були єпископи, благообразні старці у дорогих, розкішних ризах. Всі на один копил, немов брати-близнята...

— Заходь! — гукнув отець Гервасій, визирнувши з бічних дверей.

Єпископ приязно благословив Григорія. Він постарів, волосся з сивого стало якимсь жовтавим, запали очі, щоки.

— Мені сказав отець Гервасій, — почав він тихо, хрипло, — що ти не хочеш узяти сан чернечий... Це правда?

— Правда.

— Чому?

— Боюся.

— Чого?

— Позбутися скарбу.

— Якого скарбу? — презирнувся з архімандритом.

— Єдиного, що залишився, — волі.

— Без клобука ти швидше її позбудишся. Запише якийсь панок у сказку² — і поминай як звали.

— Та я ж козак.

¹ Мисливці.

² Ревізька книга.

Єпископ хмикнув.

— І маю чин уставника.

— Григорію, — заговорив єпископ по-братськи щиро. — Ти придивись до мене — я вже старий і немічний, от-от господь покличе в свої чертоги... На кого я залишу паству, кому віддам єпархію? Хто на сторожі стане й зі словом божим, мов із мечем огненным, заступить шлях жадобі, кривді, чварам? Ось, може, він? — кивнув у бік Гервасія. — Він добрий, вірний пастир, але далеко не Цицерон, і не Кониський навіть!.. Кордет чи Бродський? А може, Крайський?

— Аби хлібець, а зуби знайдуться, — сказав Григорій.

— Звичайно, знайдуться, — всміхнувся криво Іосаф. — Але які, чії?

— А добрий шмат, Григорію, — устряв Гервасій. — Такий трапляється раз у житті, та й то одному із сотні тисяч.

— Істинно! — прорік єпископ. — Достаток матимеш, який тобі й не снився. А шана, влада, сила! Карети, коні, золото! — Єпископ аж помолодшав, налився знову силою. — Ти йдеш чи їдеш, а люд на тебе дивиться, немов на бога, біжить слідом, цілує одяг, руки. Благословляєш братію і відчуваєш, як виростають у тебе крила ангельські і як стаєш ти біля престолу господа.

Сковорода підвівся і, ледве стримуючи обурення, мовив глухим од гніву голосом:

— Ви хочете, щоб я собою збільшив і так велику кількість фарисеїв?! Іжте сито, пийте солодко, одягайтеся розкішно, м'яко — і ченцюйте! Я не попутник вам. Ви проповідуйте любов до ближнього, насправді ж любите лише самих себе. Ви кричите про вільну совість, а нетерпимі не менш од східних деспотів і попираєте во ім'я господа честь і життя інакомислячих. Щодня, щомиті твердите, що наша віра єдино вірна в світі, а боїтеся, щоб хтось не висловив хоча б півслова сумніву. І це суть праведники?!

— Григорію, отямся! — гукнув Гервасій злякано. — Мовчи, нещасний!

— А хто ж вам скаже правду, хто зніме полуду з очей неситих ваших? Понаїдали черева, поодягалися в едаби, сукна, золото й благословляєте насильство, муки, рабство!

— Григорію, побійся бога! — знову заволав Гервасій. Піднісши руку і дивлячись спідлоба на Григорія, єпископ мовив жорстко:

— От ти прийми чернецтво, стань на чолі єпархії і покажи, як треба жити пастирям, очисти од скверни істину...

— І Геркулес не зміг би очистити ваші авгієві стайні!

— Свят, свят, — прошепотів Гервасій.

Єпископ сидів, стиснувши зуби, і розглядав євангеліє, закуте в срібло й золото.

— Чого ж ти прагнеш? — спитав нарешті.

— Життя, спорідненого душі, природі, — озвався жваво Сковорода: йому здалося, що Іосаф з ним згоден. — Суть не в клобучі й сані, а в безкорисливості, в служінні правді, людям, у пізнанні себе самого і боротьбі з такими пристрастями, як самолюбство, жадібність, надмірна гордість, пиха. Пізнай себе — це заповідь, альфа й омега наша, коли не хочемо зійти в ніщо і стати справжнім бидлом!..

Скривившись страдницьки, єпископ звів на нього сірі холодні очі.

— Зависокосився ти, чоловіче добрий, — промовив стримано. — Твої думки та речі на грані ересі... — Спинив рукою Сковорода, який хотів щось заперечити. — Звичайно, у них є частка істини, малої правди... Проте велика правда, в ім'я якої ми живемо і боремося, ногами топче менші, приносить їх у жертву... І тих людей, які за них чіпляються... — додав із притиском.

— Це фарисейство! — не стримався Сковорода. — Якщо що вбиває мати своїх дітей, вона уже не мати, а дітоубивця, трупище!

Іосаф заплаушив очі, мов захищаючись, і показав, коли Григорій стих:

— У нас в колегіумі, як і належить, всі вчителі — ченці або священики, і ми не можемо, не маєм права порушувати цей стародавній звичай...

— «Не живучи в моєму домі, твори гординю»? — спитав Григорій, згадавши, як проганяв його єпископ у Переяславі.

— Не поспішай. Подумай. Попереду ще ціле літо... — відповів на те єпископ і знов заплаушив очі. — Тепер іди, спочинь з дороги. Отець Гервасій приготував тобі затишну, світлу келію...

Гервасій встав і мовчки рушив до дверей.

На самоті Григорія думки обсіли роєм. І ні розкішна келія, в якій не гріх спинитись і архієреєві, ні милі серцю книги, підібрані самим Гервасієм, були не в силі розвіяти тужливий щем у грудях. Там, у єпископа було все просто,

ясно, а тут, із самим собою, прозору, чисту воду його незрушних переконань і суджень вкривала ряска сумнівів. Хто ти такий, щоб говорити з єпископом як рівний з рівним? Знайшли, пригріли, дали відчуті радості од повноти життя, од спілкування з юністю, а ти віддаєш прикрощами, тяжким непослухом. Ти, мов той вовк, якого скільки не годуй... Зухвалець! Номо повус¹, що осягнув життя й шукає в ньому істини. Бери готові догми й, прикривши ними сором, живи собі на втіху, — так ні, гребеться, прагне, мудрствує! Уже срібло на скронях, а ти терзаєш душу жаданням правди, волі...

Ніч не проспав — промарив. Прокинувся ще до сходу сонця і вийшов босий з келії. Легкий вітрець приємно пестив груди... В саду за церквою вітало птаство погожу аніну. Чи не найдужче старалась вивільга. Здавалося, вона когось манила, кликала і вся зихтіла піснею, бажанням ранку, сонця.

Відганяючи думки про власну долю, які всю ніч йому завзято муляли і не давали спати, Сковорода побрів у сад. Власне, це був садочок, що ледве втисся поміж палацом єпископа та кафедральним храмом. Місто росло за стінами, проте й тут, у фортеці, з'являлися нові будинки, служби і виживали сади й городи у передмісті, в полі.

Через подвійну південно-східну браму Григорій вийшов із замку. Й одразу стрівся з сонцем. Воно спливало з безмежжя луку й лісу, жбурнувши в небо промені. На пагорбі роса мінилась, сяяла; внизу ж, у видолінках, вона лежала розкішна, тьмяно-сиза і ще дрімала, укритись коврою туману-марева...

Тут вільно й легко дихалося. За ніч розслаблене, думками збите тіло знов наливалось хмільною чудо-силою, промінням, цвітом, щебетом... Григорієві нараз здалося, що то хтось інший недавно вийшов з міста, а він стоїть тут вічно, як ця земля, як дуб отой, що розіслав на подушках туманів свою розлогу крону. Це відчуття було таке могутнє, що він не смів ступити кроку або хоча б поворухнути ногою, щоб не порвати кореня. Лише як вигнали на пасовисько череду, зійшов з дороги й побрів уздовж стіни до річки.

Думки, думки... Рік продзвенів — мов пісня! Як хвилювався, коли ішов до класу, і як радів, побачивши в очах

¹ Нова людина (лат.).

у хлопців німе захоплення його словами, його простим і дружнім ставленням до всіх без винятку... А вечорі над книгами! Палає рівно свічка, в кутках м'які, ласкаві сутінки... За стіл сідають високочолі елліни, величні, горді римляни, французи, німці — всі мудреці, філософи — й ведуть розмови-бесіди. І скільки мудрості він почерпнув із тих вечірніх бесід, як збагатив свій розум, душу!.. Або на річці в травні, коли співці-студенти, лишивши гімни й псалми, як заведуть:

Гей, та то ж не грім в степу гуркотас,
А то Сірко, кошовий отаман,
До громади своєї з Січі гукає...

Шкода до сліз і книг, і учнів, і тих годин, які вдвох із Кордетом принесли в жертву роздумам, шуканню істини і петри-каменю, який би став тією твердю, що не дала б загинути народові й краю рідному...

Може, і справді він показав би людям, яким повинен бути служитель культу, віруючий, коли б прийняв чернецтво, а з ним колегіум або єпархію... Подав би приклад добропорядності, смирення, мужності у боротьбі за ближнього...

Ні, ні! Це страх, це відступ, самообман, мета якого виправдати бажання здатися на волю сильного, щоб зберегти мізерний клаптик затишку!..

А що, як замість тебе той сан обійме людина підла, покруч із душею звіра? Чи не впадуть на тебе його гріхи, його діла мерзенні? Міг заступити йому дорогу й не заступив...

Він не один, їх легіон! Ти серед них загубишся, неначе крапля в морі, й небагом станеш таким же самим або загинеш мучеником. Це ж лицеміри, які живуть брехнею. Велику віру гноблених перетворили на щит своєї жадібності і марнославства, на бич народу й волі...

Спинився на білій кручі. Туман розтанув, і світ засяяв усмішкою. Внизу ріка несла у степ блакитно-білі води, буяли луки, пагорби — усе зігріте сонцем, помите теплим дощиком, який трудився учора весь вечір...

Григорієві нараз здалося, що поруч із ним, а мо', й у ньому шумить той дужий явір, який стоїть над річкою біля криниці, де позавчора він гамував дорожню спрагу. Подув зі сходу вітер, рвонув сорочку з тіла... Й спливла мелодія, що народилася біля струмка під вербами.

Буйні вітри повівають,
Руки явору ламають!..

Згадавши, як потерпав отець Гервасій вчора, сміявся довго, смачно.

Ліг на траві на кручі, вдивлявся у чисте весняне небо, вдихав п'янке повітря і насолоджувався теплом, красою, спокоєм. Десь недалеко грав на рожку пастух. Кричали гуси. Іржали вниз на лузі коні...

Поміняти все це на монастирську келію? Продати синє небо за стелю палацу? Віддати чисту совість, а натомисть узяти гріхи всього попівства, брехню, облуду? Дзуськи! Хоч би й сказився преосвященний та іже з ним!..

Нехай у тіх мозок рветься.
Кто високо вгору дметься...

Сів, обхопив коліна і слухав, слухав, як у голові, у серці народжуються слова нової пісні про жовтобоку пташку, що не ганяється за суетою й славою, а прагне жити тихо, не кривдячи нікого в світі й не даючи себе в обиду. Щастя не має місця, країни, сану, дому — воно в душі, у нас самих, завжди і всюди з нами!

Повернувшись у двір єпископа, Сковорода зібрав свої пожитки й пішов сказати отцю Гервасію, що остаточно вирішив.

Архімандрит не зміг його прийняти. Чи не схотів. Лише опівдні, коли Гервасій вийшов до прохачів, які на нього ждали в передпокої, Григорій схилив смиренно голову і мовив твердо:

— Отче, благословіть на путь.

Дивлячись кудись убік, Гервасій мовчки перехрестив послушника і повернувся до нього спиною.

Григорій вийшов із архимандритських келій, одяг бриля. Куди ж тепер? У Переяслав знову? А може, в Харків? Кордет влаштує до когось учителем... Ні, ні... По горло ситий світом — блудницею без сорому і совісті!.. Хіба у Старицю? Отець Петро запрошував... Це недалеко, та й гарно там — ліси, левади, води. І тиша, спокій... Поставити собі курінь, біля струмка, в діброві, й, немов Гораций, служити музам, мислити і милуватися красою вічною природи... Та це ж чудово!

Закинувши на плечі торбу, Григорій рушив з міста. Йшов шпарко, весело. Хоч на душі було тривожно. Нове життя! Наука! Воля!

Й відлюда...
Самотній має бути царем чи звіром, як висловився
один премудрий римлянин...

Хто ж ти, Григорію Сковорода?

СІТЬ ШОСТА

Самотина — благословенний час філософії. У суєті думки — як ті метелики: народжуються, бринять барвистими легкими крильцями й зникають, гинуть. Людина ж мусить мислити і пізнавати світ. Бо чим же вона тоді різнитиметься від звіра, птаха, ба навіть дерева? Cogito, ergo sum! Смерть настає тоді, як перестанеш мислити і перетворишся на безсловесну, німу істоту, з якої кожен може зідрати шкуру собі на чоботи.

Самотина... Але для щастя її також не досить. Людину ваблять люди. Громада, як той магніт, притягує, дає роботу рукам і мозку, ділиться своїм суспільним досвідом, вибирає твій. Ми, наче бджоли, збираємо нектар думок по всіх усюдах і зносимо у спільний вулик людського розуму... П'ятнадцять місяців прожив Григорій у тихій, милій Стариці. А на шістнадцятий, як дітвора пішла до школи, а птаство рушило в далекий ірій, узяв на плечі торбу й по-дався в Харків.

Спудеї зустріли радісно. З'юрмилися довкола нього, засмагли, жваві, приятні. Запитання сипалися, мов із мішка, і найчастіше — чи буде знову він жити з ними й навчати поетики. Григорій відповідав, сміявся і відчував, як на душі у нього поволі тане крига. Побачивши в юрбі чимало нових, йому не знаних лиць, спитав, згадавши просьбу отця Петра:

— А чи нема між вами, хлопці, Ковалинського, Михайла й Івановича?

— Є! Є! — гукнули дружно і, розступившись, виштовхнули вперед чорнявого стрункого хлопця років п'ятнадцяти. Він засоромився; на худорлявих його щоках заграва легкий рум'янець і затремтіли загнуті довгі вії. Високий лоб, густі широкі брови... І раптом погляд — глибокий, гострий!

¹ Я мислю, отже існую (лат.).

Григорієві на мить здалося, що перед ним стояло дзеркало і він у ньому побачив власні очі. Зчудований і навіть трохи зляканий, окинув зором юрбу спудеїв, які сміялися, про щось йому розказували, і запитав чужим, далеким голосом:

— Ти Ковалинський?

— Так...

— Отця Петра небіж?

— Еге...

Мов у тумані, Григорій бачив хлопця і ледве чув його скупі, короткі відповіді. Коли б сказав, що він також Григорій Сковорода, не здивувався б, не заперечив. Господи, невже ти зглянувся на козака-нетягу й послав йому замісто сина — друга, чудову юну душу, якій віддати можна свою любов, свою набуту за сорок років мудрість?! Про це молився він у відлюді в Стариці, коли находила на нього чорна туча. І бог почув! Думки летіли, мов козаки на конях. Він то всміхався, то супив брови, очей не зводячи з того місця, де тільки що стояв Михайло, а нині вже не було нікого.

Спудеї кудись поділися. Чи їх покликав до класів дзвін, чи хтось прогнав, чи, мо', самі розбіглися, побачивши, що їхній вчитель, оцей аскет і книжник, говорить із богом, не помічаючи своїх колишніх учнів...

— Григорію! — гукнув Кордет, виходячи з дверей колегіуму. — Здоров був, братику! Яким це вітром?

Покірно дав себе обняти, а сам тим часом крізь стіни стежив, як Ковалинський схвилюваний вбігає в клас і, сівши за перший стіл, шукає книжку, бере папір, вмочає перо в чорнило...

— Та що з тобою, Грицьку? — смикнув Кордет за свитку. — Чи не захворів?

— Ні....

— До нас назовсім чи тільки в гості?

— Хтозна...

Його тягло в колегіум, туди, де був Михайло. Тягло нестримно, до болю в грудях. Обминувши отця префекта, він, мов сновида, рушив до дверей. Але за кілька кроків звернув праворуч і швидко вийшов із монастиря.

Отямився аж біля верб, на Лопані. Зіпершись спиною об чорнокорий старезний стовбур, дивився довго на помержану вербовим листям воду і слухав власну душу. В ній щось творилось дивне. Перекочувалися одна за одною

щемливі хвилі радості, вдарили в груди, в голову і наливали тіло завзяттям, міццю, силою. З ним ще не було такого. Хіба тоді, як покохав Мар'яну... Ні, то щось зовсім інше. То молоде буяння, снага до щастя, поступу. А це — жага продовження, бажання встояти у герці з часом, з самою смертю, яка одним ударом руйнує все, що ми так тяжко і довго зводимо. Всі прагнуть вічності. Одні ділами, подвигами, другі дітьми й онуками, а треті... Ні, він не марить вічністю. Не для земної пам'яті й не для блаженства райського уникає багатства, почетеї і намагається пізнати власну сутність, людей, природу, світ. Інакше він не може. Ходити в шатах, коли десятки, тисячі твоїх братів по племені радіють сірій свиті? Купатися у сонці слави, коли народ твій зв'язаний, прибитий страхом, знівечений?!

Сів у найближчий човен, до половини витягнений на болотистий берег. Заплющив очі й побачив знову свого нового друга. Уже був певен, що цей юнак віднині стане його найкращим другом і побратимом.

Вода ласкаво хлюпалася і жебоніла поміж човнами. Скидалась риба. На тому березі, біля млина, хлоп'ята пасли череду. Горіло вогнище...

Він для Михайла буде проводирем і світочем. Обробить, мов плугатар родючу ниву, його весняну душу, засіє зерном мудрості. Добропорядних, достойних, вільних духом стає дедалі менше й менше. Одні, пригнічуючи, заважаючи в неволю інших, втрачають людський образ і уподібнюються упирам, що живляться чужою кров'ю. А другі, яким наділи ярма, забиті, змучені і просолілі потом, в якійсь страшній метаморфозі стихають, гинуть або стають робочим бидлом, німим, покірним, до сліз беззахисним і безпорадним. Хто ж порятує, хто їх навчить пізнати свою нерабську сутність, свою природу вільних, яким по силі перевертати гори, творити подвиги, що їм позаздрив би і Геркулес? Добропорядні, чесні, осяяні вогнем науки сини народу, воїни людського духу й істини!

Рвонувся бігти у монастир, але примусив себе спинитися. Не гарячкуй, Григорію, вгамуй шалене серце й чини, як личить мужеві, а не малій дитині. Хто ти єси? Вандрований, бездомний вчитель. Як ти приступишся до свого друга, як завоюєш його любов, довір'я?

Терзав себе думками, сумнівами і все ж ішов на гору, в місто. Не знав, що станеться з ним за годину, завтра, проте був певен, що у прийдешньому його життя набуде

нового смислу й значення. Ніщо не вічне в світі, лише стремління й помисли, якщо вони ввійдуть у плоть та кров народу і стануть прапором, який вручають синам, онукам, правнукам.

Біля музею його спинив Кордет. Захеканий, розчервонілий, збуджений.

— І де ти бродиш? Я обганяв мало не всеньке місто — немов у воду канув!

— Я таки був біля води, на Лопані, — всміхнувся Сковорода. — Ти заскучав за мною?

— Як кіт за прутом... — пробурмотів Кордет і мовив весело: — Тебе гукає ректор!

— А то навіщо?

— Треба. Іди, він скаже... Господи, я вже злякався — думав, що ти чкурнув із Харкова!.. Та йди вже, йди! — штовхнув у бік Григорія і підморгнув: — Ще наговоримося...

Цього разу отець Костянтин його зустрів привітніше. Благословивши, почав розпитувати, над чим трудився у тихій Стариці, що привело його до Харкова, і врешті-решт поставив питання рубя: чи не набридло йому життя пустельника.

— Не знаю, отче, — признався щиро Сковорода. — Сам не збагну...

Ректор помовчав трохи і, звівши журливі сірі очі, нараз промовив:

— Григорію, а мо', вертайся у наш колегіум.

Сковорода увесь напружився: знов про чернецтво йтиметься?..

— А Іосаф?

— Він згоден.

— Світським учителем?

— Яким захочеш.

— Викладачем поезиї?

— Сам вибирай, — всміхнувся ректор лагідно. — Від імени до філософії!

— А синтаксиму можна? — спитав Григорій, радіючи, що зможе вчити свого нового друга.

— Будь ласка, — підвівся ректор і похопився: — Правда, у нас немає кому навчати грецької...

— Я згоден, отче, і те, і те! — Він так зрадів можливості щоденно бачитися з Михайлом, що ладен був узяти на себе всі науки.

— Ну що ж,— із полегкістю промовив отець Костянтин.— Хай буде так. Гряди займай свою колишню келію. Вона ще й досі вільна.

— Іду. Спасибі, отче...— прошепотів Григорій, розчулений такою добротою, і швидко вийшов із кабінету ректора.

Хто знає, що наговорили про нього хлопцеві, але Михайло став уникати свого нового, незрозуміло мудрого й палкого вчителя. Григорій бачив це, уболівав душею й терпляче ждав нагоди, щоб побесідувати одверто, щиро, без недомовок, як і годиться двом побратимам, двом козакам.

Уже напровесні, коли над Харковом світило ясно сонце, а по вузьких, покритих снігом вулицях текли грайливі щибетуні струмки, вони зустрілися у монастирській брамі. Ковалинський хотів шмигнути мимо, але Григорій схопив його за лікоть і зупинив.

— Мені здається, що ти на мене гніваєшся. Це правда?

— Ні.

— Тоді чому ж ти мене цураєшся?

— Я не цураюся...— промовив хлопець тихо і навіть спробував дивитись в очі вчителю. Але не зміг, одвіс квапливо погляд і почервонів.

Сковороді стало жаль хлопчини. Він ладен був не домагатися від нього правди, але не міг лишити юну душу в руках невігласів. Удавши, що не помітив його збентеження, обняв за плечі і запропонував:

— Ходімо в луг, Михайле, та наламаємо вербових кошиків.

Юнак згодився мовчки. Й вони пішли. Під чобітьми розсовувався набряклий, мокрий сніг, сліпило сонце — із струмків, із вікон, з неба. Повітря було хмільне, ласкаве, пропахле талим снігом, корою, соком кленів...

— Ти любиш весну? — спитав небавом Сковорода.

— Коли вже тепло й зелено.

— А я й таку. Благословенна пора оновлення, коли життя, що причаїлося в бруньках, у зернах, у коренях, пробуджується, збирає сили, волю, щоб із торішнього сміття і праху рвонутися вгору молодістю, веселим зелом. Господи, що може бути радісніше!

Він зупинився, зіп'їв велику сніжку й пожбурих нею

у монастирський мур. Щасливо мружачись, нагнувся знов за снігом і закричав:

— Гей, начувайся, хлопче!

Михайло вмить пригнувся, і сніжка плюхнула, немов ядро, в калюжу.

— Он люди дивляться...— сказав Михайло з докором.

— То й що?

— Не личить нам, статечним людям...

— Бредня. Не личить зло робити. А веселитися, радіти аружбі, сонцю...

— Ми ж не маленькі діти.

Перескочивши швидкий ручай, що біг Бурсацьким узвозом, пішов униз, до брами. Було до болю прикро, що в голові в Михайла сиділа міцно якась химерна попівсько-панська філософія і що її ніяк не вибити, не розтопити криги, яка уже півроку стоїть між ними і губить ніжні пагони ще молодій приязні. Проте у цьому була й своя приємність — змагання, пря. Він усе життя боровся — з бідой, голодом, насиллям, дурістю, брехнею й іншими страшними гарпіями, що не дають людині жити в щасті. Або — з самим собою, зі своєю плоттю, що завдала йому чимало клопоту, не підкоряючись велінням серця, розуму. Без боротьби нема життя, немає поступу. Все непорушне, стало, навіки кимось визначене є мертво.

— Ти не правий, Михайле,— сказав Сковорода, коли минули браму.— Не слід соромитися своєї радості, свого земного щастя.

Юнак оглянувся, розвів руками і посміхнувся:

— Я щось не бачу побіля нас щасливого.

— А я? А ти?

Михайло пирхнув.

— Щасливий наш полковник, пан Куликівський! — промовив згодом.— А ми забуті богом, а може, й прокляті.

— Куликівський тобі признався?

— Я знаю й так. Коли б мені його пернач, його маєтки, села і більше тисячі навіки підданих, я був би теж щасливий!

— Дурний ти, хлопче,— сказав Григорій різко.— Хіба ж у цьому щастя?

— У дорогому одязі, у ситій їжі, питві та у всіляких втіхах! — не вгавав Михайло.

— А хто щасливіший,— спитав Григорій,— скажімо, дна, який вночі не спить, бо дуже муляють йому ґрунти

сусідські, а чи голяк, що повечеряв останнім куснем хліба й хропе на всеньку хату?

Юнак замислився.

— Напевне, дука...

— Кравець, що любить і вміє гарно шити, чи генерал, який удень воює, а на спочинку ввечері виймає з скриньки флейту й стає музикою, яким він мав змалечку, але яким йому повік не бути?

— Хто знає...

— Або Платон, Сократ, Тіт, Марк Аврелій? Хіба щасливими робили їх маєтки?

— Вони усі нещасні, — рішуче мовив хлопець.

— А то ж чому?

— Бо жоден з них не мав Христа у серці і не молився богам...

— Зате вони молились істині! — гукнув Григорій гаряче. — А бог — це істина.

— По вашому, вони святі достойники?

— Ти угадав. Мужі, з яких нам треба брати приклад!

— Почув би це отець Порфирій... — сказав Михайло з притиском.

— Отець Порфирій темний.

— Наш протопоп, Порфирій Крайський? — жахнувся хлопець.

— Як глупа ніч. Він розминувся з розумом, а душу бог йому забув укласти.

— Він же священик, а на священиках благословення боже! — почервонів Михайло.

— Благословення боже на всіх суспільних станах, або точніше, всі перед богом рівні, усі достойні щастя, й лише на тих прокляття, хто, не пізнавши себе і не довірившись своїй природі, взяли собі їм не властиву роль, погналися за блиском слави, почетею, за тим оманливим тремтливим маревом, яке приносить замість блаженства сльози.

— Ви щось чудне говорите... — промовив хлопець злякано. — На вашу думку, і цар, і пан, і підданець — усі одної кості... А досконалість, якою вищі стани...

— Досконалість людини в тому, наскільки здатна вона приносити добро і користь ближньому.

Михайло йшов, заклавши руки за бурячковий пояс, і крадькома позиркував на посвіжіле, збуджене обличчя вчителя.

— А чому ти не ходиш у грецький клас? — спитав Григорій мирно.

— Не дозволяє ректор.

Сковорода спинився.

— Не дозволяє ректор?

— І дядько теж...

— Чому? Навіщо?

— Щоб не стрічався з вами...

— О люди!.. — звів руки горі Сковорода. — Гидотне племя скорпіонів!

Він повернувся назад, до міста; попрямував рішуче, не перестрибуючи калюж, струмків.

Михайло ледве встигав за ним, хоча не йшов, а біг, як кажуть, підтюпцем.

— Ми ж не навали котиків! — гукнув, щоб зупинити вчителя.

Сковорода махнув рукою. Але невдовзі таки отямився, пождав Михайла й пішов спокійніше.

— От фарисеї... тупі, безумні голови... — скрушався він. В душі все клекотіло. Якби попався хтось із тих недолугих пастирів — поколошматив би, дарма що досі не зачепив нікого й пальцем...

— Он гляньте, гляньте! — прошепотів Михайло злякано і заховався мерщій за браму.

Розбризкуючи калюжі чоботами, по Бурсацькому узвозу чимчикував угору Порфирій Крайський! Він поспішав, аж падав.

У свій музей Сковорода прийшов як чорна хмара. Куди й подівся той філософський спокій, той стоїцизм, з яким раніше він зустрічав і горе, й радість! Жбурнув на ліжку світу, під грубку чоботи і заходив по хаті, як звір по клітці. Думки вихрилися, душа спливала кров'ю. Напевне, так страждає мати, коли дізнається, що хтось хоче забрати її дитину...

Обернувшись, нараз побачив біля дверей Кордета. Лаврентій читав, тримаючи великий синій аркуш, і посміхався.

— Послухай, Грицьку... — промовив, не відриваючи очей від аркуша. — Чи так дошкульно буде...

Чудесен полковник сидів на горі Харкові, а ще чудеснішим був би лежачим під Харковом.

— Йй-богу, добре, пане префекте, — похвалив Сковорода. — Зривай, зривай, Кордете, машкару з цієї найпрекраснішої і найогиднішої блудниці — світу!

— Та що з тобою, Грицьку? — злякався отець префект. — Ти застудився?!

— Ні.

— Лягай у ліжко, швидше!

— Я ліг би, друже, коли б у ньому сховатись можна було від скорпіонів...

— У тебе жар, Григорію... — прошепотів Кордет, схопив за плечі друга і посадив на ліжко. — Лягай, лягай... А я гукну шептуху...

Григорій ліг і посміхнувся:

— Гукни отця Порфирія.

— Він теж пристріт лікує?!

— Я пошепчу йому, аби не совав носа в чужі діла!

— А-а, ти сердитий... — розчаровано протяг Кордет.

— Я лютий, розпечений, як шмат заліза в горні! — схопився з ліжка Сковорода. — Ти знаєш, забороняють хлопцеві вивчати грецьку мову, вести зі мною бесіди! А преподобний Крайський, неначе той собака, ганяє слідом і винюхує. Тьху! Сміх і гріх...

Кордет мовчав. Присів на стільчик побіля столу і перечитував свої колючі вірші.

— А мо', залиш того хлопчину в спокої... — промовив тихо.

— Він мій товариш, друг! — гарячкував Григорій.

— Хіба між нами немає достойних бути твоїми друзями?

— Є, є. Наприклад, ти. Але нема такого. Він ніби син мені, неначе другий я!

— А люди кажуть, що це не дружба, а... старогрецький ерос, — сказав Кордет і зашарівся.

Григорія мовби кілком ударили. Вікно, і ліжко, й стіл, і гість пішли поволі обертом... Хапнув повітря ротом і засміявся:

— Воістину, кого господь скарати хоче, то відбирає розум!

Упав на ліжко й відчув, як груди, серце стискає страх за друга. Що буде з хлопцем, коли невігласи йому «розкриють очі»?!

Вставати, бігти, застерегти!.. Ні, ні. Так не годиться. Мовчати краще, не зустрічатися... А як же він? А як же я? Самотність, чорні думи... Дурні, набридлі диспути... Бенкет, плітки... Боже! Із високості, де лиш орли та олені, упасти в твань, де свині...

— А ось послухай, Грицьку, — заговорив Кордет, — яку я втяв сьогодні вранці епітафію:

Путік, плюнь — тут Порфирій лежить,
Що в синод посилав доноси...

Григорій перевернувся ниць і застогнав.

— Іди, Лаврентію, мені побути треба на самоті.

Два місяці Сковорода не розмовляв з Михайлом, не залишався віч-на-віч із ним. Затихли плітки, наговори. Лише недремне око отця Порфирія не заспокоювалося.

Сумуючи, Григорій зблизився з десятилітнім бідним бурсаком Правицьким Яшею, відвідував, коли малий хворів, пошив йому своїм накладом чоботи...

Проте не міг змиритися, віддати друга темряві, юрбі попів. Писав листи Михайлові, аби засвоїв краще латинську й грецьку мови; через людей, на відстані, ревниво стежив, які книжки читає, з ким знається, приятелює. І потерпав. Листи листами, а невгамовна молодість, принади світу, звичай візьмуть своє... Й такі не витримав. Згадавши досвід завзятих перших християн, які збиралися таємно, ночами у катакомбах або у диких хащах, Григорій вирішив зустрітись з Михайлом десь за містом, та ще й увечері.

Хвилюючись, дістав папір, чорнило, присів до столу. Вмочив перо і написав латиною:

«Зрастуй, мій скарбе! Найдорогоцінніший Михайле!

Напевне, я усі ці дні тобі здавався грубим і роздратованим. Але як не вболівати, мій друже, коли від мене відірвали того, хто був однією з найбільших моїх вірад і втіх. Коли б він був у безпечнішому місці, я, менше непокоївся б. А так... Бо що мені робити в житті, чим заповнити свій дух, про що піклуватися? Ні про що не турбуватися, ні за що не переживати — значить не жити, а бути мертвим, адже турбота — рух душі, а життя — це рух... Лише тепер я пізнав, що ти не з породи шулік, але від крові благородних орлів, які линуть до вищого і, зневажаючи кажаних із їхньою любов'ю до темноти, злітають до сонця.

Я так тебе полюбив, що, якби ти навіть став моїм ворогом, я не міг би ненавидіти тебе. Постійно перебуваєш ти перед очима душі моєї, і про що б хороше я не думав, і що б я не робив, мені здається, тебе я бачу лицем в лице.

Ти мені являєшся, коли я лишаюся на самоті, ти мій супутник і товариш, коли я на людях...

О, коли б можна було писати так само багато, як і мислити!

Як тільки ми розійшлися після зібрання, моєю душею раптом оволодів жаль за тобою і сильне бажання тебе бачити, і я став жалкувати, що не запросив тебе у мій музей. Повір мені, душе моя, що і сьогодні я піддався дитячому страху, не наслідившись запросити тебе. О, коли б ти міг заглянути в моє серце!..

Після вечірньої молитви ти не йди додому, а прямуй нашою улюбленою мальовничою долиною, йдучи так повільно, щоб я міг тебе наздогнати.

Про цей лист нікого не повідомляй: ти ж знаєш, яка безмежно заздрісна й брехлива людська чернь.

Твій Григорій С.

Перечитавши лист, згорнув учетверо, накупав воску і запечатав оленем. Гукнув малого Яшу, який сидів у книгозбірні, й послав його з листом у місто, до Ковалинського.

Вони зустрілися біля човнів під вербами. Коли Григорій спускався вниз до річки, Михайло вискочив з-за дупла в того старого стовбура і заревів ведмедем. Сковорода навмисне зойкнув, закрив лице руками.

— Це я, це я! — гукнув юнак.

— Свят, свят, — перехрестився Сковорода. — А я подумав — вовк...

— Вовк не реве, а виє.

— Не розібрав зі страху.

— Ви налякались, справді? — насторожено спитав Михайло.

— Авжеж!

— Ні, ви жартуєте... А я боюся... Вовків, ведмедів, упирів, відьом, чортів, мерців...

Він озирнувся лачно — вже сутеніло.

— Бредня.

— Еге, бредня... — прошепотів юнак. — У нас на хуторі жила недавно відьма... Корів доїла і заплітала коням гриви...

— Усе це бабські вигадки.

— А дід Степан злигався з чортом й ніяк не міг умерти. Кричить, сердешний, у бога смерті просить, а в головах за його душу б'ються диявол з ангелом...

— Коли б за кожну душу велись такі баталії, то ангелів було б на небі, як горобців у Харкові! — засміявся Сковорода.

— Його поклали на долівку, поворожили... — свої вів Михайло. — Старий умер, але ще й досі блукає світом...

— І хто тобі так задурманив голову? — зупинився Сковорода. Вони брели між валом міста й річкою. — Людське життя схоже на вінок: початок і кінець — матерія, з землі прийшов і в землю повертається... Коли людина вмерла — їй не дано вставати, рухатися, як не дано ходити каменю, залізу, глині...

— А дух, душа? — спитав Михайло пошепки.

Григорій не озивався довго. Ішов замислений, на самоті зі своїми сумнівами, ваганнями, роздумами. Душа... Душа... Що це таке? Свідомість... Дух... Чи, може, здатність мислити... Хто вклав її в людину? Бог чи сама матерія...

— Не знаю, друже, — сказав нарешті. — Для мене це ще таємниця, морок... Одне скажу: душа єдина з тілом. Коли вмирає тіло...

Дістав сопілку, з якою, вважає, ніколи не розлучався, звернувшись праворуч у неширокий видолонок, уже за містом, і заграє божественної, недавно вивченої від кобзаря.

Невдовзі вони прийшли до кладовища. Михайло хотів був чкурнути вниз до річки, але, побачивши, що вчитель іде спокійно далі, побрів слідом.

Уже зійшов щербатий місяць, і від хрестів з хустками лягли на землю широкі довгі тіні — неначе мертві вилізли й порозлягались погріти кості в холодних променях свого нічного сонця...

Сковорода переступав могили, немов кулі, й, не озирнувшись навіть, заговорив про музику.

— Душа — це, мабуть, музика. Ну що, здавалося б, у цій сопілці — шматочок дерева. А як заграєш — увесь неначе млієш, возносишся на крилах муз...

Перечекавши, поки Михайло, мов по гарячому, наздогнав його, Григорій сів на стару могилу, зіперся спиною об почорнілий дубовий хрест і простягнув сопілку хлопцеві.

— Ану заграй, а я послухаю.

Михайло взяв, не дихаючи, встромив у рот...

— Не можу. Чогось немає духу... — промовив здавлено.

— Захекався, йдучи на гору...

— Ходити треба більше. А то сидиш над книгами... у всьому, голубе, повинна бути міра, — без тіні жарту

промовив Сковорода. — Сідай і слухай. Я народив недавно пісню...

Він умотився краще, прокашлявся і заспівав:

О міре! Мір безсовітний!
Наdejда твоя в царях!
Мниш, что сей брег безнавiтний?
Вихрь развiет сей прах...

— Чудова пісня! — підвівся хлопець і на сопілці почав шукати її мелодію.

— Не так, не так, — не витримав Сковорода й забрав сопілку... Програв повільно, чітко.

— Неначе в церкві! — не заспокоювався Михайло. — Аж мурашки по спині бігають...

— Якщо ти хочеш одержати справжню насолоду, послухай здалеку, — устав Григорій. — Побудь отут, а я піду у той гайок.

Не встиг юнак щось мовити, як він, петляючи поміж моги, подався геть. Прислухався — ні, не біжить Михайло. Тримається! Раз подолає свої страхи й на все життя побудеться цієї зайвої, важкої ноші...

У дубняку Сковорода оглянувся й, переконавшись, що з кладовища його не видно, заграв виразно й голосно, аби почув Михайло й упевнився, що вчитель поряд. Невдовзі, граючи, став наближатися до кладовища: уболівав за хлопця. Той походжав поміж хрестів і поправляв хустки.

— Агов, Михайле! — гукнув Григорій, на мить злякавшись, чи він не з'їхав із глузду.

— Я тут, — озвався хлопець тихо й пішов назустріч.

— Не страшно?

— Ні...

Він помарнів і зблід, але всміхався, радий, що не зганьбив себе перед лицем учителя.

— Як, пісня краща здалеку?

— Звичайно, краща! — промовив хлопець весело. — Правда, вона була б ще ліпша, коли б не ви, а я пішов до гаю... — засміявся. — Ох ви й хитрющі!

Сковорода обняв його за плечі і міцно стис.

— Ти молодець, Михайле. Ну козарлюга просто! Хоч посилай на Січ.

— А вчора знову втекло аж троє з бурси, — сказав Михайло.

— На Запорожжя?

— До Петербурга, у голштинці.

— Сказались люди.

— Клич імператора! — проголосив Михайло. — Я мало сам...

— Крий боже! — скрикнув Сковорода. — Не смій про це і думати.

— Мундир, чини, походи!... — мрійливо мовив хлопець.

— З людини вільної стати лялькою, якою граються нікчеми? — спитав суворо Сковорода.

Юнак насупився.

— Але ж то цар... — промовив згодом. — Його величність... Наш імператор!

— Ти мислиш, хлопче, як свиняча голова, — сказав Григорій різко. — Який він «наш»? Ти обирав його на трон? Чи, може, ти йому вручав державу й скипетр?

— Цар богом посланий...

— Для дурнів басечка, яку царі самі ж і вигадали.

Вони попростували повільно вниз, до Лопані. Вузька стежина в'юнилася поміж дубами, липами; тому Григорій ішов попереду й, не озираючись, зціляв Михайла від сліпоті. Худий, високий, пружний, він легко рухався, як по нерівній стежці, так і по всій історії від Авраама до Петра Третього, що після смерті Єлизавети уже півроку царствував і формував полки, які назвав голштинськими.

— Знайшли куди тікати, — скрушався Сковорода. — Ставати мечем, сокирою в руках катів народу...

— Ви щось страшене говорите, — прошепотів Михайло йому в потилицю.

— Що в світі робиться, те і говорить. Ти ж не сліпий, поглянь довкола — грабують, душать, продають! — Тим часом вийшли з гаю на рівнину й попрямували плече в плече.

— Якось я взявся ганити одного сотника за те, що лупить три шкури з підданців. Так він (колишній лицар волі, борець за правду, рівність!) мені сказав казання! Тепер, мовляв, світ не такий, не той. Тепер, як бідний, то вже і дурень. Будь ти всередині який завгодно, хоч би й дещатка шибениць вартий, — то не біда. Аби мав добру славу і числився серед людей почесних. Держай, не бійся! Не той в нас правий, хто є по суті правий, а той, хто вміє удавати із себе правого й ховати спритно кінці у воду. Ось теперішнього світу мода і рятівна премудрість! Коротко кажучи, лише щасливий той, хто не правий по совісті, але правий по папірцю...

— Та це ж брехня! — гукнув юнак обурено.

— Ні, правда. Істина. Скрізь лицемірство, обман, доноси, підлість. Світ нині — бенкет тих, що біснуються, торжище тих, що вагаються, і пекло тих, що мучаться...

Йшли довго мовчки. Вже місяць викотився високо в небо і тіні зменшилися. Згустилась тиша. Здавалося, за кілька сотень кроків було не місто, а чарівне казкове марево. Лише в леваді по той бік річки іржали тихо коні і цмокала в них під ногами твань... Григорій аж зупинився. Увесь напружився і зацікавився.

Ой коню мій, коню,
Золотая грива!..

— А що ж робити? Що врятувати може народ, державу, віру? — схвилювано спитав Михайло.

— Республіка! — промовив твердо Сковорода.

— Республіка? — жажнувся хлопець.

— Так.

— Хіба ми елліни?

— Республіка для всіх людей є первородна форма держави, ладу. Найкраща форма!

— Тоді чому ж Афіни впали?

— Перевелись філософи, які жили, немов джерела, суспільний сад. А філософські мавпи, що, крім опанчі та бороди, нічим не схожі були на справжніх мудреців, напоювали молодь не поклонінню ясній Мінерві, а як пролізти до найзнатніших звань і збагатитися, прожити вік у розкоші. І через те в республіці пішло усе, як кажуть, шкереберть. Осли там стали мулами, а мули лошаками, вовк пастухом, ведмідь монахом... А це вже справжнє лихо! Правління перетворилося на мучительство, суд — на хабарництво, науки — на страшне знаряддя злоби. І все загинуло! Тим, хто зневажає мудрість, не допоможе навіть республіка.

— Афіни впали, то і нова... — почав Михайло.

Але Григорій не дав йому довести думку до кінця.

— Облиш Афіни в спокої! У нас були Псков і Новгород, була Гетьманщина і Запорозька Січ. Чим не республіки? Вони також загинули...

— Гетьманщина і Запорожжя живі-здорові.

Сковорода махнув рукою, помовчав трохи й заговорив піднесено:

— Республіка, в якій хотів би жити і я, буде країною любові, дружби, праці! В ній не повинно бути ворогування

й розбрату. Не буде в тій республіці ні старості, ні статі, ані якоїсь різності. Усе загальне, спільне! Закони — гуманні, мудрі, супротивні тим, що процвітають за тиранії... Велике братство, спілка співдружностей людей, об'єднаних за покликанням і за стремліннями, — ось що таке республіка, яка прийде на зміну царству темряви!..

— Коли ж це буде?

— Скоро. Чим більше гнути пружину, тим швидше й дужче вона розправиться. Нема нічого вічного... Й неволя кане в Лету.

— Сама?

— Ні, нашим гнівом!

— Я щось його не чую, — зітхнув Михайло. — Хіба що мовчки гніваються...

— Гніватися мовчки — по-рабському.

— А вголос лячно, схоплять.

— Ісуса теж схопили.

— І розп'яли...

— І він воскрес навіки в серцях знедолених.

Мимо сторожі, яка стояла, куняючи, на всяк випадок біля воріт, пройшли до міста. Все спало: церкви, будинки, дерева, люди... І навіть місяць дрімав високо в небі, накрившись хмаркою. Десь обізвалося сонне калатало нічного сторожа, і знову — тиша.

— Немов у вусі... — прошепотів Михайло.

— Ось солов'ї злетяться...

— А хутко?

— Хутко. За тиждень будуть.

— От я і дома. Добраніч вам! А я всю ніч не спатиму...

— Не сплять — філософи, — мовив Сковорода і простягнув Михайлові руку. — Бувай здоровий!

Той ухопив його долоню, стис міцно-міцно, а потім ураз нагнувся й поцілував.

— Ти що, Михайлику?! — сторонів учитель від несподіванки.

Але юнак уже побіг до хати. Рипнули двічі двері, й запала знову тиша.

До сліз схвилюваний вертався у свій музей Сковорода. Він найбагатший в світі! Він має друга, учня і послідовника. Яке це щастя, господи!

Коли настало літо і почались вакації, з Санкт-Петербурга примчав кур'єр з указом. Голштінець став неугодний богові, й господь послав рабам престолу й віри нову величність, і знову жінку, імператрицю Катерину, за ліком другу. Що, як, чому — ніхто не відав. Зійшлися мовчки в соборну церкву й вислухали ту царську грамоту. А потім, кому за рангом личило, присягу склали (у цьому році вдруге!) і розійшлися, німі, як вівці.

Сковорода в юрбі зустрів Михайла й пішов із ним поряд.

— От і нема твого кумира, — сказав неголосно. — Бог щось наплутав, мабуть...

Михайло приклав до рота пальця й оглянувся.

Приймишклий, зляканий, він неначе й справді переболів душею за те, що сталося там, на далекій півночі, в Санкт-Петербурзі.

— Ніщо не вічне... Навіть царі... — уголос думав Сковорода.

— Мовчіть, мовчіть! — прошепотів юнак, звернувши убік і загубився в юрбі міщан.

Сковорода провів очима хлопця, зітхнув і рушив далі. Його стривожив Михайлів вибрик, та, звикнувши на все дивитися по-філософськи стримано, він заспокоївся й почав роздумувати над тим, як буде далі. Нові володарі завжди руйнують створене їхніми попередниками... Отже, полки голштинські порозганяють. Церковні землі не заберуть, принаймні поки що. На Україні... Петро Третій не встиг нічого ні сотворити, ні знищити — зруйнують та, чим поступилася Єлизавета. Граф Розумовський, ясновельможний гетьман...

— Григорію! — узяв за руку отець Кордет. Він уже причастився, бо очі сяяли п'яненським блиском. — От пощастило, правда? Імператрицю маємо! І що б ми, бідні, без неї діяли... У тебе в келії знайдеться кусень хліба? — Сковорода кивнув. — Ну от і добре! А в мене пляшечка. Таке ж бо свято, господи. Як не хильнути на радощах!

Лизали сидниці царю-п'яниці,
Тепер лизатимемо імператриці...

І він пішов навприсядки. Благо, що вже були в монастирі й ніхто того не бачив.

Сковорода схопив його за плечі й упхнув у свій музей.

У келії Кордет дістав з кишені пляшку та полив'яну чербатку чарку, налив і мовчки випив.

— Віват! — гукнув по тому і заспівав: — Многая лета, многая лета, многая ле-е-ста!.. Не козаки ми, Грицьку, а полохливі голодні миші. За крихту хліба перегризаємо самі собі горлянки. А де ж конкордія, де згода, єдність нації?! — Він випив другу чарку й наповнив знову. — Вп'ємося, друже, з горя... чи то пак з радості!

В Царєграді на риночку
Та не Байда мед-горілочку!

Відчинились двері, і на порозі виріс зніяковілий Яша.

— Тобі чого? — спитав Кордет сердито.

— Іх ректор кличуть... — промовив хлопець злякано й вказав рукою на Григорія.

— Тпрусь, тпрусь! — затупотів Кордет.

Хлопчина зник.

— То я піду, — сказав Григорій.

— Зажди... Я геть забув! — спинив Кордет. Поставив пляшку й пробурмотів: — Я ж говорив тобі, дай спокій цьому Наркіссу...

— Не розумію. Ти про Михайла?

— А про кого ж!

— Знову комусь завадила моя з ним дружба?

— Гірше. Твій Ковалинський став наvertати в ересь благочестиве школярське стадо, і хтось доніс...

О сило божя! Забувши вмити і про Кордета, й про все на світі, окрім Михайла й біди, яка тому загрожувала, Сковорода пішов-побіг до ректора. Картав себе, що не втовкмачив хлопцеві, коли і з ким слід говорити про всі ті речі, що він йому повідав, і гарячково шукав дороги або хоча б стежини, якою можна було б безпечно вибратися з цієї халепи. І не знаходив нічого путнього, окрім узяти усю винну на себе.

З цим і ввійшов до Костянтина Бродського.

— Сідай, — вказав на крісло ректор.

Він був похмурий, сірий. Коли б не знав Григорій, чого покликали, подумав би, що світ стоїть перед своїм кінцем, і Костянтинові, який про це довідався, схотілося з ним попроситися.

Прекрасний, самозакоханий юнак у грецькій міфології.

— Григорію... — почав неквапно ректор. — Ми всі шануємо твій гострий розум, твої глибокі знання з історії, письменства, мов та філософії. Ти маєш кафедру (ба навіть дві!), капелу з учнів, книжки і келію. Чого ж тобі бракує ще? Чому ти борсаєшся? Чого шукаєш?

— Істини, — спокійно мовив Сковорода.

Старий скривився, наче кисллицю з'ївши.

— Істина — як та жар-птиця. Її шукають, прагнуть, проте ніхто ніколи ще не спіймав...

— Прагнути — також немало.

— Чи й забагато...

— У кого нема бажань, мети, надії, той не живе.

— Бажання бувають теж смертельні...

— Знаю. Але, як кажуть у нас в Чорнухах: вовка бо- явшися, з грибами не бути.

— Гриби також не всі їстівні...

— Отруйні видно здалеку, їх бачить кожен.

— Та й добрий гриб не всякий шлунок витримає.

— У нас хороші шлуки.

— Проте, як кажуть, що можна мамі, того не можна лялі.

— Це щира правда, — кивнув Григорій і посміхнувся: — Але коли тій лялі сімнадцять років...

— Сімнадцять — це ще не сорок.

— Істинно. Чого Івась не вивчить, того Іван не знатиме.

— Буває, тому спокійніше, хто менше знає.

— Найспокійніше дурневі.

— Або покірному.

— Хто йде — скубне.

— Покірне телятко дві матки виссе.

— І — під обух.

— А може, годі? — підвівся ректор.

— Про мене, отче, — знизав плечима Сковорода.

— Мені донесено, що учень класу синтаксими Михайло Ковалинський поширює думки, противні церкві, щоб не сказати більше. Їх він не міг почути у нас в училищі...

— Не міг, — згодився Сковорода. — Казарма є казармою...

— То не твоя печаль! — промовив різко ректор.

— Печаль не гроші і не раби...

— Безумцю, що ти говориш!

— Мислити — це право всіх, навіть обов'язок.

— Ти вже домислився, — дістав хусточку і витер піт на

лобі. — Не приведи господь, дійде до влади... Сибір, усім Сибір!

— За правду?

— Господи, а то ж за віщо! Правда — це найстрашніша річ.

Григорій теж підвівся. Михайло!.. Як уберегти, як заступити хлопця?!

— Він повторив мої слова, не думаючи, — промовив твердо.

— Цього замало, — озвався ректор лагідно.

— Він не сприйняв їх, не взяв до серця й переказав прилюдно, аби знайти собі підтримку, спільників у боротьбі зі мною.

— Замало, Грицьку.

— А що ж робити? — спитав Григорій з відчаєм.

— Узяти сан чернечий.

— Постригтися?

— Тобто сховатися за спину церкви. І затулити друга.

Сковорода мало не скрикнув. Сіть, знову сіть! Дай згоду, вибий паличку — і затріпочешся, як тетервак. Ні, ні! А як же друг? Віддати його на згубу? Піду скажу полковникові, що я в усьому винен, що я намовив хлопця, уговорив, примусив! Вже краще смерть чи каторга...

— То згоден?

— Ні!

Мабуть, це «ні» було таке рішуче, що не лишило надій на іншу відповідь. Костянтин знову підійшов до столу і важко сів.

— То напиши похвальну віршу на честь вошестя імператриці на престол, — промовив згодом вкрадливо. — Це був би добрий щит.

— Я не поет.

— Ти ж пишеш... Я сам читав свої латинські вірші.

*O igitur miseros, o terque quaterque misellos,
Sidere qui prolem sub Pharaonis habent...*¹

Немає меж підлоті! Ці ж вірші з його листа Михайлові, якого днями було передано тому у власні руки!..

— Як бачимо, ти маєш досвід писати вірші про царів, — помовчавши, лукаво мовив ректор. — Отож сідай за оду.

¹ О нещасні, о тричі, чотири рази нещасні ті,
чиє потомство народилося під зіркою Фараона!

— Ні, — кинув зло Григорій і повернувся, аби піти.
— Стій! — зупинив його сердито ректор. І далі мовив уже спокійніше: — Я постараюся не дати справі ходу. Але молю тебе, Григорію, будь обережний і не тривож Михайла!.. Тепер іди.

Як він прийшов у свій музей, не пам'ятав. Уже був вечір чи просто темно, хмарно. Добув вогню, роздмухав і запалив недогарок. Вогонь горів нерівно, тьмяно. За крок стояли убогі, сірі сутінки, за два — п'ятьма, а може, просто стіни...

Сидів, утупившись в давно не шкребані дубові дошки столу, перегортав хвилюючу, сумну й веселу книгу, в якій начертана його з Михайлом дружба, й від жалю мало не плакав.

Гніт почорнів, обзуглився. Стіл з усіх боків ще ближче обступила темрява. Вогонь заблимав злякано, затріскотів і почав поволі гаснути...

Уже в п'ятмі Сковорода дістав із шухляди нову воскову свічку і, запаливши, поставив її на теплий, незатверділий віск. Узав папір, чорнило. Вмочив перо, й воно пішло, пішло, то спотикаючись, а то бігцем по білим полі аркуша.

«Найдорожчий Михайле, зрастуй!

Я бачу твою щирю любов до мене, коли ти вважаєш за краще терпіти заздрощі і ненависть, ніж припинити наші зустрічі і наші бесіди. Тому, хоч я і знаю, що найлютіший звір звичайно завжди слідує за благородними вчинками, як дим слідує за вогнем, мені, однак, жаль тебе, бо ти заслаб жив того, щоб тобі відповідали потрібною любов'ю. А втім, надалі доведеться утриматися від писання тобі листів. Я вирішив поступитися перед юрбою, аби якось по необережності не зашкодити тому, до чого можна віднести слова вірний друг пізнається у нещасті.

Ти також припини писати мені свої чарівні листи, поки не заспокоїться це збентеження і не затихне полум'я ненависті. Будемо, отже, мовчки вести розмову, як відсутній з відсутнім, пам'ятаючи при цьому, що Зевс не завжди посилає грозу. Будь мужнім!

Твій Григорій Савич Сковорода»

Поставив крапку, оглянув сумно келію і, погасивши свічку, пішов до бурси шукати Яшу — свого Меркурія.

СІТЬ СЬОМА

Спливало два роки, як снігова вода. Не затихала злоба. Триумфував її найбільший демон: умер Іосаф Миткевич, і на чолі єпархії настановили Крайського. Це приголомшило усіх, хто знав Порфирія. Пішли чутки, що сатана блукає світом у довгій чорній скуфії, що десь вродилася дитина з ратицями й що біля Белгорода у слободській церковці під час вечірні заплакала стара ікона божої матері.

Багато справ було в нового преосвященства в Белгороді, але отець Порфирій очима друзів-однодумців недремно стежив за побратимством Сковорода та Ковалинського і, зловтішаючись, повідомляв про кожну їхню зустріч отця Петра або в Ольшанку — батькові. Ті потерпали, гнівалися, шукали, як зарадити такій напасті.

Й знайшли, нарешті. Власне, подав цю думку Михайло сам, а родичі лише вхопилися за неї, як потопаючий за соломинку.

Мандрівка в Київ! Град Володимирів, церкви, руїни, книги. Щоліта в Києві бувають тисячі, а то й десятки тисяч. Прочани йдуть і йдуть. Святі місця!.. А основне, про що, звичайно, не говорилося, — хоча б на місяць позбавити Михайла дружи з Сковородою, його листів, його химерних суджень про світ і церкву.

Таки в Ольшанці був найнятий легкий візок до Києва. В неділю рано, благословившись, виїхали.

А після полудня їх перестрів прочанин, який також ішов у Київ. Розговорилися, й панич узав його з собою. Аби не сердився старий візниця, пообіцяв накинути ще золотого.

...Біля Борисполя віз обламався, й учитель з учнем, не захотівши ждати, пішли своїми.

На макові вранці, як тільки вийшли з лісу побіля Дарниці, спинились, вражені величним градом храмів, що височів на горах, залитий щедрим сонцем, огорнутий блакиттю річки й неба. Врочисто, весело дзвонили сотні дзвонів...

— Яка краса! — розвів Михайло руки. Він аж пашів од захоплення. — Воістину, святі місця, обитель господа!

— Бог не в церквах, Михайле, а в нас самих, у наших душах, — охолодив його Григорій.

— Але ж бо гарно, гарно!

— На красі ти розумієшся. Це справді гарно. Я сам що-разу німію тут від подиву...

— Ходімо швидше, бо не побачимо, як мак святитимуть! Юнак зірвався з місця й побіг пішаним пагорбом вниз, у долину, якою йшла дорога до наплавного мосту через Дніпро. Обганяючи вози, берлини, мажі, він біг до річки й махав руками, аби Григорій не відставав.

Сковорода втішався хлопцем, радів з його захоплення і був безмежно вдячний йому за мужність, за винахідливість, з якою той покликав свого учителя у цю приемну по-дорож. Аж десять літ не був Григорій у Києві! Як-то зу-стрінуть його колишні друзі та кондисципули, з якими він ділив і хліб, і сіль, і воду? Мо', й не признаються... Великі, знатні люди. Ой Самуїл Миславський — достойний ректор академії! Він не забув, напевне. Вони з оцим Самусем зма-галися завжди, хто більше й краще знатиме. Як він, біда-ха, злостився, коли хвалили Григорія, а не його!..

— Ой, що там діється! — прибіг Михайло. — Що там во-зів, людей, солдатів!

Біля мосту й справді було стовпотворіння. Всі поспішали в Київ — на храм, на прощу, в справах. Ще ждали черги ті, що не змогли перехопитися на той бік ізвечора, а при-бували нові й нові підводи. Ревли воли, іржали коні, кри-чали люди, лаючись. Уже де-не-де зривалась пісня — не дочекавшись маку та переправи, мандрівний люд перехи-лив по чарці на честь святого мученика. Грав бандурист. Догорючи, понад Дніпром диміли вогнища...

Хто був без воза й коней, тих пропускали швидше. Ми-хайло встиг узнати таку приемність і потягнув Григорія через увесь цей вавилон до мосту.

— Стой! Документи! — спинили їх за сажнів п'ять від берега. — Воз ваш?

— Ні. Наш зламався, — сказав Михайло, подаючи свої папери унтеру.

Той глянув швидко, узяв Григорієві.

— Ты кто, учитель?

— Так, ваше благородіє.

Служивий зміряв його уважним поглядом, знизав пле-чима й махнув рукою.

— Платите по две деньги. Петров, возьми вот с этих тетеревов! Куда ты прешься? Стой, стой! — заверещав він раптом і схопив коня за храпи. — Табак, шерсть, воск, овечьи шкуры есть?

— Ні, паночку. Чого нема, того нема, — озвалась зля-кано сільська красуня з воза.

— Ишь ты! — пригладив вуса унтер. — Плати алтын и проезжай. Назад поедешь, пушу без денег вовсе, коль бу-дешь умницей!

Скрип, регіт, співи...

На тому боці Григорій взяв праворуч, понад Дніпром, і стежкою попрямував до міста, лишивши зліва заставу й шлях, забитий возами, кіньми й людом. Ішли між Дніп-ром та кручами, порослими кущами глоду, дичками та де-резою.

— Савичу, а де ж це Лавра? — спитав юнак стривоже-но. Напевно, він не до кінця повірив, що та краса, яка по-стала перед його очима ще на узліссі неподалік від Дарни-ці, не є маною, маревом.

— За кручею. Ще кроків двісті — і буде видно зно-ву, — заспокоїв Сковорода.

— Печери теж?

— Вони за мурами, та й у землі.

— А там ще й досі живуть пустельники, які харчують-ся лише акридами?

— Живуть. Про людське око, вдень. А на ніч ідуть у келії і розговляються, як на різдво.

— Святі пустельники? — перепитав Михайло вражено.

— Святих немає, є лицеміри.

— І не було?

— Колись, можливо... Скажімо, великомучениця Варва-ра, яка загинула десь тут, у Києві, ще за поганства... Свя-ті, Михайле, лише тоді бувають, коли страждають, бо-рються, торують людям шляхи до сонця істини. А подолав-ши брехню і темряву, самі бояться світла, як кажани чи сови. Така людська натура, таке життя.

— А як же бог? Хіба господь не бачить, що не карає таких відступників, не розвертає під ними землю?

— Душе моя, їх розвелось стільки — вже вся земля була б у тріщинах! — всміхнувся криво Сковорода. — Ко-ли б наш бог був милосердним, добрим, таким, яким ми називаємо його в своїх молитвах, то не дозволив би одним убивати інших лише за те, що моляться вони на південь, а не на схід, не посилав би на рід людський потопу, воєн, мору. Наш бог жорстокий, мстивий. Ми ж бо самі його створили, і він схожий на нас в усьому. Бог плаче, лютує, спить, розкаюється. «Помислив бог... і розміслив, яко

сотворити чоловіка», — говорить біблія. Створив бог сонце, землю і все живе, що є на ній, і «спочив від усіх справ своїх». Стомився, отже. А щоб не це, то неодмінно у нас тепер були б безхвості леві, крилаті коні та черепахи, зайці з хвостами, як у собак, й усякі інші тварі, які лишилися в божій безодні!

— Он Лавра, — сказав Михайло хмуро.

Сковорода замовк. От навіжений — навіщо було псувати настрої хлопцеві...

— А знаєш ти, що їй уже сім сотень літ? — спитав небавом. — Що півтораєста років у ній друкують книги, які розходяться по всій Русі і навіть далі?

— І зараз теж друкують? — знов загорілися в Михайла очі.

— Передрукують, — зітхнув Григорій.

— І можна глянути на все те диво?

— Можна. Там же Устин, мій родич, друкарем.

— Ходімо швидше!

— Не гаричкуй, — спинив його Григорій. — Провідаємо спочатку альма-матер. Тим паче храм сьогодні, і на Подолі будуть великі гульбоші.

Нараз ударили вгорі у Лаврі дзвони, до них озвалися з усіх церков — квітки та мак освячено. Тепер держіться, чоботи, прийшла й на вас пора!..

І тут Григорія заповнили спогади. Перед очима по-стали роки, друзі. Він бачив їх, і себе між ними, то хлопчачками, які недавно приїхали з далеких сіл та хуторів, то вже спудеями, що розмовляють так латиною, мов народились римлянами й всмоктали цю стару співучу мову ще з материнським молоком. Шкільні убогі будні раптово змінювалися святами, диспутами, піснями хору — найкращого і найчисленнішого не тільки в Києві, а й у всій державі. Оркестр грав Баха, Генделя, Скарлатті й своїх творців, чи композиторів, як кажуть нині. Багато хлопців писали канти, псалми, концерти й музику до драм вертепних та інтермедій.

Идучи під кручею, Григорій чув капелю, оркестр, окремих братчиків, що легко брали найвищі ноти в найважчих партіях партесних співів. І чув свій голос, юначий, дужий, гарний.

Здавалося, ось тільки ввійде в тісні подільські вулички, одразу скине років п'ятнадцять-двадцять і стане знову Грицьком-спудеєм, що не читав — ковтав книжки, співав

у хорі і грав в оркестрі на всьому, що потрапляло в руки... Куди й поділася дорожня звична втома, хода стала легка та пружна.

— Ох ви ж і йдете!.. — стогнав Михайло ззаду. Він притомився добре. — Мов летите.

— Лечу, лечу, Михайле, — озвався весело Сковорода. — В минуле, в молодість! — І заспівав стару вертепну пісню:

Та немає лучче,
Та немає краще,
Як у нас да на Україні!..

На майдані біля казкового «Феліціала» ще здалеку Сковорода побачив академічний хор. Оточена святково вбраним людом, капелія стояла в квітах, у маківках, як на городі, і готувалася почати свято своїм прекрасним співом.

Григорій притримав хлопця і попросив, аби мовчав. Як вітерець, майданом перебігав легенький гомін... І раптом стихло. Худий високий регент став на підвищення й підніс, мов крила, руки. Мить — і знялася пісня! Сковорода не чув такої. Вона ширяла над заціпенілим натовпом, стискала душу смутком, здійснювала груди радістю. Про що в ній мовилося, Григорій не міг уловити. Він не вслухався навіть, а насолоджувався, пив, як вино, як воду в гарячу літню днину, й не помічав, що плаче. Господи, лише заради цих хвилин, цієї пісні він ладен був прийти сюди із Харкова!

Коли затихла пісня, Сковорода спинив спудея, який з байдужим видом проходив мимо до академії, і запитав:

— Скажи, козаче, хто написав це чудо?

— Наш Березовський, — промовив гордо той. — Он він стоїть у капелії, біля колон, праворуч.

То був русявий стрункий юнак з обличчям ангела, котрий засмаг, полями ходячи пліч-о-пліч із тими, хто вирощує хліб насущний. Сковорода наблизився і зміг розгледити його великі, напевне, сірі чи світло-сині очі, що, як магніт, притягували, скоряли й змушували забути все на світі, навіть самого себе.

Тим часом хор почав жниварську пісню, виконувану і десять років тому.

— Я хочу їсти, — шепнув Михайло.

— Зараз...

Вони тихенько вийшли з юрби міщан, козацтва й похмурих підданців, які приїхали на храм до вільних

родичів, і попрямували у монастир. Оглянувши з усіх боків нову дзвіницю, присіли у холодку на лаві й дістали з торби цибулю, хліб та сало.

Григорієві не хтілось їсти, і він, лишивши хлопця снідати, побрів до бурси. Хоча убога ця оселя була колись не раз у гніві проклята, а все ж тягло до неї, бо тут минули його найкращі роки, його холодна й голодна молодість, літа надій і прагнень. Навкруг безлюдно й тихо — всі на майдані, в місті, де розгорялося свято, яке за звичаєм бушує тут три дні й три ночі...

Чолом тобі, старенька! Десь, кажуть (він чув про це у Харкові), на іншій дворищі уже звели для бурси з нового дерева високий білий зруб... І сумно й радісно. Хай розкошують хлопці, нехай не капає на їхні мудрі голови бруда на вода зі стелі, не продувають протяги палкі юначі груди, такі беззахисні перед сухотами й всіляким іншим злом!

Пішов поволі далі. Постоявши біля могили Сагайдачного, узяв ліворуч, до академії. Чув голоси, розмови, кроки... Ішов не сам, а в товаристві тих, що порозкидані по всій імперії як божі й царські слуги. Сміх, жарти, вислови із тільки-но прочитаних книжок та лекцій...

— Григорій Савич? — почулось нагло.

Сковорода розплющив очі й побачив поруч послушника в старій, подертій рясі.

— Так. Чим служити можу?

— Вас кличуть ректор.

— Отець Самійло?

— Прошу, — сказав, кивнувши, той.

— Я тут не сам, — згадав Григорій про друга. — Зі мною хлопець із Харкова, студент колегіуму. Біля дзвіниці снідає...

— Я розшукаю і приведу.

— А може, ви йому покажете наш монастир?

— Будь ласка. Прошу!

Послушник привів Григорія до келії ректора, впустив у сні, а сам подався шукати хлопця з Харкова.

Сковорода постояв трохи, звикаючи до напівтемряви, і відчинив знайомі двері.

— Дозвольте...

— Заходь, заходь, Григорію! — пішов Миславський йому назустріч. Обняв, притис до себе, поцілував. — А я дивлюся: він чи не він?

— Змінився й ти, Самійле, — сказав Григорій. — Змарнів, заріс, як схимник...

— І не питай, — зітхнув Миславський скрушно. — Гадаєш, легко носити хрест начальницький... А як же ти?

Він посадив Григорія в старе, потерте крісло, яке придавав ще Прокопович, сам сів навпроти й приготувався слухати.

— Ходжу-броджу, — сказав Григорій. — Тепер учителюю в Харкові. А то був трохи у Переяславі, у Ковраї навчав дитину панську, Москву відвідав із Каліграфом, ніч переспав у Троїце-Сергіївській, де владарює нині наш Ляшевецький.

— Побачив світу... — промовив ректор журно. Чи співчував, чи заздрихав — не втямиш. — А чом це в тебе такий плебейський вигляд? — спитав несміливо. — Погано платять?

— Ні. Так мені зручніше. В камзолах я, мов у ярмі корова. Платня добряча.

— Ну й слава богу... А в нас біда. Торік зняли грошову царську поміч, і ми живемо, як жебраки, на те, що випросимо в митрополита, в Лаври та в благодійників. Імператриця тисне, щоб із нас зробити опудало собі на втіху й на глум усієї Європі.

— У нас чутки ходили, що з академії зробити хочуть університет, — сказав Григорій.

— Коли б хотіли, не відхилили б того проекту, який подав імператриці гетьман, — сказав Миславський. — Лиш рік минув, а вже немає й самого гетьмана. Граф Розумовський є, а пана гетьмана... — розвів руками. — Рум'янцев швидко вкоськає! Цей жартувати не любить... Ще козаки не раз заплачуть, мазкою вмившись!

Він стих, схилив на груди голову, мов задрімав.

Григорієві було шкода Миславського, шкода гетьманства і козаків, але його не приголомшила ця новина, бо він давно знав ціну царям та їхнім прихвосням, що стелять м'яко, а спати ой як твердо. Ніхто ніколи не подарує волі!

— Тепер сиджу й пишу новий статут для академії, — підвів Миславський голову. — Вигадаю, як повернути так, аби були і кози ситі і сіно ціле... Господи, як я стомився за ці три роки ректорства! Тут треба крамаря, а не філософа — на талар гендляр і лише на гріш науки. І всі погрожують, терзають, смикають, неначе ми ляльки вертепні.

Підвівшись, він заходив по келії, якимось чудом не зачіпаючи і не скидаючи книжок, сувоїв, аркушів, які лежали скрізь, де тільки можна було покласти чи притулити. Самійло був невисокий, шпетний; у чернечій скуфії й простоволосий, без клобука. На скронях і в бороді біліла паморозь.

— Як альма-матер, місто? Напевно, скучив?

— Скучив, — признався щиро Сковорода. — Навіть за бурсою.

— Нову будуємо, — промовив Миславський з гордістю й нахмурив брови. — На добрий лад, потрібно було б із каменю. Та що поробиш — гроші!

— Чув, чув. Ще в Харкові.

— Ти у колеґіумі?

— Та поки що...

— Чого навчаєш — поетики чи філософії?

— Клас синтаксими. І грецька мова.

— Чому? — спитав Миславський хмуро.

— Я ж не чернець.

— То пострижись.

— Не хочу! — промовив різко Сковорода.

Миславський знав Григорія й не став допитуватися, чому та як. Він знову сів у крісло й схилив на груди голову.

— Я запросив би тебе сюди... — озвався згодом. — Але боюся, що й нас самих порозганяють скоро, як пацюків... Імператриця недобрим духом дише на академію. Й на Україну... В Санкт-Петербурзі колишні наші хлопці, а нині різні чини духовні й світські, наперекір щось мовили, коли надумала громити гетьманство й ламати звичаї, то їх величність так розгнівилася, що ладна з'їсти не тільки тих послушників, а й академію, що їх навчала, й народ, з якого вийшли.

— Монарх-філософ, монарх-мудрець, оточений жерцями муз, Мінерва...

— Що ти бурмочеш? — перепитав Миславський.

— А, так собі. Це я згадав Грицьку Козицького й Мотюса. Стрічався з ними в Москві, ще дев'ять років тому. Вони ж бо марили таким монархом...

— О-о, діоскури тепер далеко підуть! — сказав Миславський. — Розумні, вперті, спритні. Я чув, вони вже не в академії, а при дворі, чиновні. Цариці в око впали, бо догодили чимось на царині нових законів, які сама складала. Вікторія! Йдуть хлопці вгору.

— Ну що ж, дай боже нашому теляті та вовка піймати, — всміхнувся Сковорода.

Миславський махнув рукою:

— Як англійці кажуть, усе пекло вимощене добрими намірами... Де ти спинився?

— Та ще ніде.

— Ласкаво прошу, доки я тут, для тебе завжди знайдеться келія!

Сковорода розчулився.

— Спасибі, брате...

Постукавши й не дочекавшись дозволу, хтось увійшов. Григорій глянув і зацікавився: то був юнак із хору, той, композитор.

— Пробачте, отче... — зніяковівши, спинився він у порозі. — Гадав, що ви самі...

— Заходь, заходь, Максиме, — сказав Миславський ладно й кивнув у бік Григорія: — Це мій товариш по навчанню, теж композитор, Григорій Савич Сковорода.

Сковорода підвівся й пішов назустріч хлопцеві.

— Я чув сьогодні чудову вашу пісню, — заговорив схвилювано. — Як композитор я вам годжуся в учні...

— Ну що ви, що ви! — почервонів юнак.

— Я плакав, слухаючи, — признався щиро Сковорода. — У вас талант, і неабиякий!

— Ми котрий рік йому те саме кажемо, — втрутився ректор. — А він сміється...

— Я ж не сміюся, — засіяв хлопець усмішкою.

— Показали його графу Рум'янцеву, так той аж ручки тер од задоволення. А голос, Грицьку, який голос у нього! Його височество пан губернатор звелів чекати, з собою візьме Максима нашого до Петербурга...

Останню фразу Миславський вимовив із явним жалем.

— Сьогодні їду, — озвався тихо Березовський. — Був тільки що гонець від графа.

Миславський, крутячи на палець бороду, дивився кудись собі під ноги.

Сковорода не зводив погляду з обличчя хлопця, щоб залишити в пам'яті, закарбувати на все життя, бо не надіявся колись зустрітись знову. Санкт-Петербург — великий млин, що перемелює людей, мов зерно.

— Ну, що ж, — підвівся важко ректор. — Прощай, Максиме. Не забувай нас, грішних. І рідну землю теж... — Обнявши й поцілувавши тричі, додав суворо: — Не поспішай,

не лізь в уставники, а вчися, вчися — у всіх і всюди! Прочись в Італію.

Юнак ковтнув зрадливі сльози:

— Я буду вчитися. І не забуду, хто я...

Сковорода також поцілував Максима, дістав із-за пазухи свою калинову сопілку, яку зробив ще в Ковраї, й тицьнув у руки хлопцеві.

— Візьми, Максиме. Це — чарівна сопілка. Вона розгонить тугу й вливає силу в серце. У ній усі пісні, які ти чув од матері, від кобзарів, комонників, ремісників, студентів, і навіть ті, яких не чув ніколи, але які живуть у душі народу і не дають їй вмерти із роду в рід, як слово, як слава наших предків.

— Спасибі, батьку... — сказав Максим крізь сльози й поцілував сопілку, мов запорожець шаблю. — На все життя, до смерті! — Він повернувся рвучко й пішов із келії.

— Благослови його дорогу, господи... — прошепотів Миславський.

Він підійшов до столу й почав гортати якісь папери. Його обличчя все більше й більше хмарилося.

— Спливає, як за водою, найліпший цвіт народу, — промовив згодом журно. — І ми безсилі стримати і дати йому під сонцем місце... Нонсенс! Замість високих помислів, державних дум і філософії я мушу порпатися у цих параграфах, убогих пунктах, які обсмоктуюш з усіх боків, аби були гладенькі, круглі, мов п'ятаки! — жбурнув на стіл папери, сів і заплаював очі.

— Трудись, Самійле, а я піду, — озвався тихо Сковорода. — Я ж тут не сам, а з хлопцем...

Миславський кинувся.

— З тобою син?!

— Ні. Учень, друг.

— То ви приходьте...

— Спасибі, будемо.

Григорій тихо вийшов і причинив старі дубові двері. Нехай спочине, вгамує серце-рану цей вічний страдник, мученик. Йому болять усі жалі, печалі, сльози, якими щедра обдарувала доля колись могутнє й веселе плем'я русів.

Наступного дня Сковорода повів Михайла дивитись місто. Помилувавшись ратушею, що, мов дзвіниця, тяглася в небо своєю вежею, вони пішли в'юнкими вуличками на

Старокиївську фортецю-гору. Михайло знай озирався на величезну статую Феміди, яка стояла з мечем в одній руці і з терезами в другій над самим входом до ратуші. Не менше вразила його й мідна фігура архістратига Михайла, що ударяв сталевим списом у пашу змія, як тільки биля вгорі на вежі дзигарі.

— Оце так диво!

— А в темряві при кожному ударі списа із паші іскри сиплються, — всміхаючись, сказав Григорій.

— Подивимось?

— Аякже. На те й приїхали.

З узвозу видно стало увесь Поділ. Оточені Дніпром, Почайною й двома валами, церкви, хати й садки при них юрилися, мов на базарі люди. Лише подекуди викреслювалися не дуже чітко майдани, вулиці й двори цехів. Біля Притики стояло безліч рибальських човників з тонкими щоглами і трохи більших суден. По Дніпру снували сонно, розморені безвітрям, спекою, два-три вітрильники. А над Трухановим зелено-жовтим островом на сонці зблискували, неначе срібні, чайки.

— Яка краса, який безмежний простір! — зітхнув Михайло.

— Київ... — промовив Григорій коротко. У грудях його знов защеміла терпка жура, щось невиразно схоже на почуття, що виникає лише при зустрічі з давно залишеним чарівним рідним краєм. І не гадав, що так запала в душу ця златоглава і сто разів руйнована високочола мати всіх руських міст, чи городів, як сказано у літописця Нестора... Цікаво, чи стародавні люди також любили красу природи? А може, тільки сонце, яке їх гріло, та літній теплий дощик, в якого кожна крапля була зерном? Але чому ж вони селилися в таких місцях, що й досі є наймальовничішими — на берегах, ще й на високих кручах?..

— Напевно, предки наші були поетами, — сказав Михайло, немов підслухавши його думки. — Або філософами...

— Чи просто воїнами, — відповів собі й Михайлові Сковорода. — У Серпухові я чув таке прислів'я: «Не до жиру, быть бы живу». Город — це не поезія, а огорожений з усіх боків валом та частоколом шматок землі, де захищатись можна від ворогів, відбити напад, перечекати лиху годину. На лихоліття ж не поскупилась доля цього уславленого старого міста. Як глянеш у глибину віків — то тільки хто його не воював! Свої, чужі... І всі палили,

нищили, стирали з лиця землі. А він стоїть, наш стольний Київ, неначе фенікс, який воскрес із попелу...

— Ви так говорите, мов народилися й зросли у Києві, — лукаво мовив хлопець.

— Бо він — сама історія! — гукнув Григорій і рушив далі, вгору. Біля воріт він зупинився й заговорив неквапно, тихо, але схвильовано, про наболіле: — Дивитись гірко, як легковажно, байдуже проходять люди мимо свого минулого...

Михайло почервонів.

— Мое минуле — мов комариний ніс, — сховався мерщій за жарт. — Неповних двадцять років...

— Людина, яка шанує, знає і любить історію свого народу, живе не вік, а стільки, скільки її народ, її земля, країна, — вів далі так само тихо, ніби роздумуючи, Сковорода. — Мені здається іноді, що я ходив з Олегом на Візантію, хрестив киян із Володимиром, обороняв ці стіни від Батия, громив із Хмелем шляхту і визволяв з Сірком братів із ханської неволі... Минуле — скарб наш, коріння, жили, що напувають нас земними соками і без яких ми не розвіємося і повсихаємо. Минуле нас згуртовує, дає снагу долати труднощі, а ще — надію, і, мабуть, це найголовніше і найпрекрасніше. Як без надії жити?! Не сподіватися, що завтра зійде сонце, не вірити, що день розвітомряву, що зло впаде й на його місце прийде добро, наука, щастя... Це не життя, це животіння!

Він знову стих, замислився. Але коли зійшли на гору, у Старокиївську фортецю, де двоє з кожних трьох зустрічних були солдати, Сковорода вернувся до філософії:

— Знання минулого дає нам змогу пізнати глибше свій народ і себе в ньому. Найогидніше — це яничари, повертні, які застряли на півдорозі, свого цураються, а до чужого не дотяглися. Усе хороше на своєму місці та в своїй мрії, і все те красне, що є природне, чисте і непідроблене... — Помовчавши, він посміхнувся: — У Петербурзі я намагався народити й вигодувала! Щоправда, тепер і в Києві, та й в нашій славній Харкові, таких до біса телепнів... Оце Михайлівський золотоверхий собор, ровесник Лаври, — вказав рукою на височенний величний храм і взяв за плечі хлопця: — Поглянь, як будували ми з тобою, коли столиць теперішніх ще не було й на світі!

Біля Софії їх наздогнав гурт майстрових, одягнених хто

у міщанські, а хто в козацькі строї. Напідпитку, веселі, збуджені, дядьки зривалися співати щось сороміцьке, перекидалися словами, жартами. З-поміж гуляк впадав у вічі високий широкоплечий вусатий дід. Простоволосий, грізний, він ішов рішуче, гінко, ніби міряв ногами вулицю і прикидав на око, що й де прибрати або поставити.

Сковорода хоч не одразу, але впізнав у цьому дідові ушлявленого майстра діл кам'яних та архітектурних Степана Ковніра.

— Поглянь сюди, — штовхнув Михайла, що роздивлявся храм. — Оце Ковнір, котрий поставив дзвіницю Братського монастиря...

— Де, де? — стелюся хлопець.

Немов почувши, що тут про нього мовиться, Ковнір спинився, окинув пильним поглядом двох пілігримів, які так довго і так захоплено тупцюють біля Софії, й ступив до них.

— Милується? — спитав суворо.

— Добридень вам, пане Ковніре, — скинув бриля Григорій. — Таки ж бо гарно!

Ковнір примружив очі, мов приміряючися до урочистої старої церкви.

— А як ти відаєш, що я Ковнір? — спитав небавом.

— Хто ж вас не знає в Києві!

— Так ти киянин?

— Ні. Я тут учився в академії. А це приїхали із Харкова, щоб подивитися на славне місто...

— Хлопці! — гукнув Ковнір. — Просіть гостей! Не осоромте цеху каменярів і митців-муровщиків!

— Ласкаво просимо!

— На хліб, на сіль!

— Та на горілку!

— До Мотрі в гості!

— До Мотрі, братці! Ми ж не були ще в Мотрі!

Каменярі взяли під руки Сковороду й Михайла і потягли до шинку. Крик, регіт, галас — мов увесь Київ з'юрмився у нині тихе місто Ярославове.

Метка шинкарка вибігла аж за ворота стрічати дорогих гостей. Закудкудакала, защебетала:

— Господи, Степан Дем'янович! Яким це вітром? Давненько ви не були у мене. Заходьте, прошу, гості дорогі! Барваро, Барко!

Служниця винесла на срібній тачі велику пляшку й чарку, і господиня із власних рук почастивала спершу Ковніра, а потім інших. Подаючи Михайлові, вона лукаво сійнула синіми, як бірюза, очима:

— А де ж це ви взяли таку дитину? Ну просто квіточка! — і залилася сміхом, як соловейко піснею.

Михайло зачервонівся.

— Це гість наш, із Харкова, — пригладив Ковнір розкішні сиві вуса.

— Не роззявляй роток на чужий шматок! — додав рябий вертлявий каменярь, ущипнувши Мотрю.

— Тпрусь! — тупнула вона ногою і повернулася знов до Михайла: — Пий, пий, козаче. А може, тобі принести моні?

Михайло рвучко випив, закашлявся.

— Ой лишенько! — удавано злякалась Мотря. — Що, пташечко, попало не в те, де хліб, а в те, де паска? — Повівши звабно стегнами й, неначе кішка, вигнувшись, вона розсипала блакитні іскри погляду і попливла, як пав: — Прошу до хати, гості дорогі!

У шинку було завізно, гамірно. На покуті, порозстібавши тісні мундири, сиділи довкола пляшки москалі. Вони, видати, були давненько тут, бо розмовляли криком, та ще й усі разом. Посеред хати, немов без батька діти, пили похмуро козаки. Імператриця їх поробила сиротами, а незабаром (чутки ходили) поробить підданцями чи пікінерами... Леде не в порозі, за невисоким довгим столом гуляла київська й захожа з усіх-усюд сірома. Тут веселилися, як хто хотів, бездумно, щедро й відчайдушно.

Шинкарка прибрала стіл неподалік шинквасу й удвох із Варкою на величезних таях принесла для майстрових печене, варене, горілку, мед, вишнівку, слив'янку та чужоземні вина.

Каменярі й митці-муровщики аж очі вирячили, до краю вражені такою розкішшю.

— Мотре, ти при своєму розумі?

— Ти ж нас із торбами пустиш!

— Не скигліть, дітоньки, — втішала їх шинкарка. — Це пан Ковнір замовив, а ваше діло пити і заїдати...

— Ковніру слава!

— Віват!

Зрадла братія метнулася до ватажка, але старий їх зупинив спокійним, владним жестом.

— Сідайте, хлопці, бо передумаю. Ми заросилися, а наші гості, мо', ще й не снідали...

— Ми снідали. В монастирі, — сказав Григорій.

— Вхопили шилом патоки, — всміхнувся майстер, садоячи насамперед гостей.

Каменярі притихли, взяли в облогу стіл. І почалася трапеза. Пили і їли дружно. Напевно, так і трудилися ці невраговні люди, без зайвих слів, невтомно, сплавляючи руками й розумом в одне прекрасне ціле вапно і камінь, красу і міцність. У них були великі грубі руки робітників і обличчя святих пророків. Вони, звичайно, знали собі ціну, проте не чванилися; поважали свого ватага, але не лестили, не плазували перед його особою. Та й сам великий майстер не козирився перед простими смертними, а розмовляв і пив та їв, як рівний з рівними, хіба що старший віком.

На третій чарці Ковнір спіткнувся й, лише пригубивши, відсунув геть.

— Чого ти, батьку? — затурбувалися каменярі. — Горілка кепська?

— Ні, оковита добра, — зітхнув старий. — Літа не ті... Сімдесятий — це вам не жарти! Вже щось здоров'я, хлопці...

— Отакої?

— Та що з тобою?

— Аз слаб і немошен...

— Го-го-го-го!

— Згадай-но, батьку, як ти кулачив старосту!

— Так то ж коли...

— Ти й зараз, батьку, ведмедю шию звернеш!

Старий примружився, пригладив вуса й, не поспішаючи, поважно випив.

— Оце по-нашому, по-каменярськи! — гукнув Рябий і теж хильнув на радощах.

І раптом у шинку стало тихо. Москалі й ті замовкли, пооберталися до сусіднього стола. Похмуро, важко, — як і пили, — з-за нього встали козаки, розрахувалися золотом і, брязкаючи кривими шаблями, суворим гуртом посунули до дверей.

— Гуля козацтво на власних похоронах... — сказав хтось журно.

— Не пропадуть, — додав Рябий. — Ми ж ось живемо...

— Живемо? — перепитав Ковнір. — Ми скніємо, а не живемо! Хто я такий?

— Ти архітектор, батьку, великий майстер! — гукнули дружно каменярі. Мабуть, не вперше чули таке запитання.

— Великий підданець, чернецький раб! — ударив Ковнір об стіла долонею. Помовчав трохи й заговорив з такою тугою, що в Григорія закам'яніло серце: — Вже сімдесят, життя прожито... А що зробив я, що збудував...

— Побійся бога, батьку, — устрав Рябий. — А Васильківська церква!

Загмоніли всі.

— Книгарня в Лаврі!

— Кухня.

— Дзвіниці!

— Келії.

— А Кловський палац!

— Іконостас у Спасі на Берестові!..

— Бредня! — спинив їх грізно майстер. — Це все нікчемна частка того, що міг я зробити з вами, хлопці...

— То ми ще зробимо!

— Ні. Не злетіти соколові, в якого крила зв'язані... Він може тільки бігати. Як півень, качур або гусак... Без волі, други, нема життя, немає злету, творчості!

Запала тиша. Де й дівся хміль. Каменярі сиділи, поопускавши голови, тверезі, страдні, неначе мученики, які во-скресли на стінах їхніх храмів.

Сковорода вдивлявся в скорботні лица майстрових, і в грудях знову росло бажання не розлучатися з ними, лишитись тут, у Києві, де поряд із древнім було теперішнє, були Ковніри, які не згірш од стародавніх уміли бачити й творити красне.

— А може, вдаримо об землю лихом та заспіваємо? — спитав Рябий зненацька.

— Це можна.

— Пісня — немов трава цілюща...

— Чи оковита, — додав Рябий і затагнув високим чистим

голосом:
Радуйся, чарко,
Веселися, пляшкоч!

Каменярі заусміхалися і підхопили:

Ти, калач,
Не плач!
Й тобі діло буде...

Зайшли музики — цимбали, скрипка, бубон. Співці замовкли, й Рябий метнувся, аби забрати музик до себе. Але шинкарка перейняла їх чаркою, посадовила біля шинквасу, на слободі, щоб не було за них роздору з-поміж гостей. Проте, як кажуть, що має статися, те неодмінно станеться. Не встигли музики втертися після горілки, як звідусіль на них поспіпалися прохання грати і не що-небудь, а саме той чи інший танець.

— Гопак! Гопак! — гукали дружно каменярі.

— Камаринську! — не поступались їм москалі-драгуни.

— До біса!

— К чорту!

Упала пляшка, друга. Хтось перекинув лаву з каменярями. Сміх, гвалт, прокльони...

Сковорода кивнув Михайлові і швидко вибрався з юрби і з шинку.

— Де владарюють горілка й пристрасті, філософам робити нічого, — мовив розсудливо, як тільки вихопилися на велелюдну святкову вулицю.

Сонце уже стояло в полудні і припікало так, що, поки вийшли за вал у поле, добряче впріли і потюпилися. Неподобно у видолінку знайшли джерельну воду, густий вербовий затінок і, вдовольнившись спрагу, лягли спочити.

Збудило сонце й горлиця. Звернувши з полудня і переїсши на інше місце тіні, небесне вогнище взялося знову шкварити мандрівників. А голосиста горлиця, уздрівши людей у своєму гаї, затуркотіла злякано й шугнула в хаші.

Перехопившись через Хрещатий яр, покритий густо винницями, Сковорода й Михайло віддихалися і по крутій дорозі між чагарів та пагорбів пішли угору, на Печерськ. Минувши царський палац і Пустинно-Микільський монастир, вони побачили перед собою церкви й дзвіницю Лаври. Щоправда, між ними й Лаврою було ще півверсти дороги, високий вал, наповнений водою рів та бастіони.

Жарота трохи спала, і пілігрими з Харкова невдовзі уже були в фортеці.

З усіх боків до Лаври йшли прочани. Притихлі, вражені, в передчутті прилучення до чудодійних таїнств, до місць великих духовних подвигів суворих схимників, вони вливалися живою річкою у дивовижні Святі ворота й, уздрівши Велику лаврську церкву — собор Успенія, благоговійно

падали і цілували землю. Як повелося здавна, прочани му-
сили повзти навколішки аж до собору.

Григорій не вперше спостерігав це збиткування, цей ди-
кий звичай, проте здригнувся, побачивши юрбу повзучих,
цілуючих та осіняючих себе хрестом. Затисши муку в серці,
йшов, наче велетень серед пігмеїв, ширяв орлиним зо-
ром по велелюдній дорозі-вулиці й ледь угамовував пеку-
чу бурю, що бушувала в грудях. Було до болю прикро за
цей принижений, забитий, темний люд; нестерпно хтілося
звернутись до них зі словом правди, зірвати з них облуду,
в яку закутали їх лицеміри в рясах, розкрити очі, навчити
кожного самоповаги, гідності. Але не міг, не вистачало
сили чи мужності, а може, й сам був скований залізом
звички, сумнівів...

Отямившись, почав шукати друга. Михайло повз навко-
лішки, хрестився, бив поклони і цілував святу дорогу.

Сковорода вернувся, узяв за плечі хлопця й поставив на
ноги.

— Хто прагне істини, тому не личить повзати! Плазують
темні, душеубогі... й підлі, які, згинаючись, сягають влади,
сили, щоб мати змогу гнути, ламати волю інших. Ти ж не
з таких.

- Це ж Лавра, свята земля... — прошепотів Михайло.
- Свята — земля, що родить. А тут лиш прах та камінь.
- Благословенна господом...
- Так, як і все на світі!

Вони стояли серед потоку віруючих і сперечалися, дис-
кутували про святість місця.

До них прибилося кілька прочан — худих, знеможених,
покрытих курявою далеких мандрів. Прислухавшись, вони
підводилися й кивали ствердно головами. Слова Григорія
передавалися із уст в уста...

І тут з'явилися господні слуги в чорному. Порозпихавши
паству, мордаті пастирі вмить оточили Сковороду і відтіс-
нили вбік.

— Ти що ж це, іроде, — схопив за груди один із ченців,
як опинилися в безлюднім закутку біля дзвіниці, — супро-
ти церкви учиш?!

- Єси безбожник? — спитав крізь зуби другий.
- Він єзуїт, напевно, — підкинув третій.
- Перехрестись!
- Не хочу, — спокійно мовив Сковорода. — Ви ж не іко-
ни і не угодники, а звичайнісінькі нахабні, ситі пики, чен-

ці-насилньники, що позбулися совісті й перетворили ім'я
господнє на пугало, а слово боже розпродаєте вроздріб, як
крамарі горіхи...

— Заткніть йому пашеку, — озвався басом старий чер-
нець, що мовчки стежив, як навертає братія якогось зайду
до лона церкви й віри.

Ще мить — і почалося б «хрещення». Але прибіг Ми-
хайло і з ним друкар соборний, Григоріїв далекий родич
Іустин.

— Кого я бачу! — гукнув він радо і, розпростерши руки,
схопив в обійми Сковороду. — Яким це вітром, Грицьку?
А ми тебе десь цими днями згадували. Тут, знаєш, скільки
зібралось наших братчиків!

Христові воїни, немов побиті пси, поопускавши голови,
пошились хто куди.

— У вас давно так проповідують? — спитав Григорій,
провівши поглядом своїх патлатих кривдників.

— А, не звертай уваги, — розважно мовив Іустин. —
У кожного своя робота...

— Де не бере хрестом, там — кулаком?

— Інакомисля ніхто не терпить і не терпітиме...

— Дурниці! Терпимість — важіль прогресу, поступу, і
як її немає, там не буває правди, свободи, руху, бо з про-
тиріч народжується велика й світла істина!

— Кому вона тепер потрібна? — спитав друкар печаль-
но. — Ще напівістина...

— Це все одно, що на піввозі їхати, — сказав Григорій
і підштовхнув Михайла до друкаря, — Мій ширий друг
і учень!

Іустин потиснув руку хлопцеві.

— Ач, молодець — не розгубився, коли учитель влип у
халепу... Ну що ж, панове, прошу ласкаво до господи!

— Він ще не був у Лаврі, — кивнув Григорій на Ми-
хайла. — То, може, спершу покажемо йому церкви, печери
й твоє друкарське діло?

— Усе покажемо, — всміхнувся тихо Іустин. — Ніде не
дінетесь! Стояло сотні років і, бог дасть, ще постоїть. А от
у мене в келії... щось може щезнути, якщо щезає дим і яко-
тане віск перед лицем вогню...

Обнявши за стан гостей, друкар подався з ними через
центральну вулицю, якою повзли й повзли прочани, лишив
праворуч Велику лаврську церкву і повернув на вулицю,
що йде на північ, впираючись в Економічну браму.

В келії, куди привів їх невдовзі Іустин, стояв великий шарварок, і серед братії Сковорода впізнав чимало знайомих лиць. На мить йому здалося, що він студент і ненароком втрапив на гульбу, влаштовану десь на Подолі хлопцями.

— Воньми-и! — затяг хтось басом, і всі, притихши, вп'ялися поглядами в новоприбулих.

— Кого послав господь? — речитативом спитав той самий голос.

— Ко-го по-слав гос-подь? — немов на криласі, в чотирьох голосах озвалася дружно братія.

— Не впізнаєте?

— Ні-и!

— Григорій... Сковорода!

Відсовуючи стільці та лави, ченці метнулися до кондиципула, з яким не бачилися хто одинадцять, а хто і більше років. Обійми, жарти, вигуки!

Григорій геть розчулився. В зарослих бородами чернецьких ликах він упізнавав товаришів по бурсі, по навчанню; одне за одним спливали їхні ймення і прізвища. Які кумедні, які незвичні хлопці в клобуках та довгих чорних скуфіях!..

Його взяли під руки й під урочистий студентський гімн не повели — понесли під образи на покуту.

Gaudeamus igitur
Juvenes dum sumus;
Post jucundam juventutem,
Post molestam senectutem,
Nos habebit humus.

Vivat academia,
Vivat professores!..¹

Коли прочахла гаряча радість зустрічі, академісти вдарилися у богослов'є та філософію. Почався справжній диспут. І не про те, як сотворив господь світила й землю або як Єва впала у первородний гріх, а про життя, про місце

¹ Будемо веселитися,
Поки ми молоді;
Після радісної юності,
Після важкої старості
Нас поглине земля.
Хай живе академія,
Хай живуть професори!.. (Лат.)

людини мислячої у боротьбі з нечистим, що виступає нині не у своєму образі, а в машкарі, у німбі святого й праведного.

— Григорію, лишайся в нас! — зненацька мовив Іустин.

— Воістину! — гукнули дружно братчики.

— А що я тут робитиму? — спитав Григорій. — Прочан дубаситиму, аби повзли навколішки?

— Навіщо, — озвався келар. — Для цього є послушники і всяка нижча братія.

— Ходи до нас, у друкарі.

— Або до півчих регентом.

— Свята робота знайдеться, — обняв за плечі келар. — Нам потрібні розумні люди. Перезимуємо — пострижемо. А там, за кілька років, поставимо архімандритом, захисником обителі, її угодників...

— Найпаче вас самих?

— І нас, — згодився келар і підморгнув до братії. — Ми ж не абищо в Лаврії!..

— Ви — сила?

— Звісно. Та ще й яка!..

— І стоїте за правду?

— Аякже, Грицьку.

— Тоді чому ж вельможі й дуки у двір в'їжджають на фаетонах, а не повзуть, як бідні? — закрив сільце Григорій.

Перезирнувшись, ченці притихли.

— У них важкі калитки, — промовив келар згодом. — Не донесуть до церкви. Ще по дорозі згублять...

— А як же з рівністю всіх перед богом?

Ченці запирхали.

— Григорію, не бийся в стінку лобом, — порадив тихо брат Іустин.

— Ви ж слуги божі! — гукнув Григорій. — Борці за людські душі, святі угодники. Чому ж ви можете навчити ближніх, коли самі не вірите в свої слова, в свої казання й проповіді?! О рясо, рясо! Як мало людей зробила ти подобними і як багато очарувала, обокаянствувала! Світ ловить людей у різні сіті: багатства, почестей, вигод, утіх, святині... І найнещасніша з них остання. Блаженний той, хто святість серця, долю і власне щастя не заховав у рясу. Найбільше зло — це лицемірство, обман, нещирість; вони з'їдають душу, немов іржа залізо. А ви на цих трьох віслюках-близнятах заїхатъ хочете у царство боже!..

Ченці дивилися на нього з жахом, так ніби він рвав плащаницю або священну книгу.

— Вже пізно, братіє,— промовив жорстко келар.— Пора молитися на сон грядущий.

— Справді! — підтримав його поспішно Іустин.

— Прощайте.

— З богом!

Небавом у друкаревій келії лишилось троє. Прибравши сьак-так після нашествя братії, господар прослав постелі й обняв за плечі Сковороду.

— Я й сам так мислю, брате, але боявся про те і писнути. Ця криводушність мені мов ніж у серці, а чорний одяг — клітка. Не знаю тільки, чи стане сили вирватись, чи зможу я...

— Людина може все,— сказав Григорій і враз відчув, що сили не стане пробути довго в Києві. Тягло у степ, на волю, між люд простий і сірий, нужденний, вбогий, та не лукавий, як ці колишні друзяки-мрійники, а нині ситі пастирі, вітчими, повні злоби.

За день, як час настав прощатися, у друкаревій келії знову зібралися академісти-братчики. Були мовчазні, замкнуті.

— Ну що ж, панове кондисципули,— озвався першим Іустин.— Григорій нас залишає. Щасливої тобі дороги, брате, й тобі, Михайле! Не пам'ятайте зла, коли було щось не так... А мо', лишайся, Грицьку? — додав, помовчавши.

Й загомонила братія:

— Лишайся!

— Годі бродити світом!

— Пора пристати й тобі до берега.

— Усім відомі твої таланти, і Лавра прийме тебе, як мати своє достойне чадо.

— Ти будеш стовпом святої церкви й окрасою монастиря!

Сковорода всміхнувся.

— Ах, преподобні! Не хочу я собою збільшувати стовпотворіння. Досить і вас — стовпів неотесаних у храмі божому!

Узяв із лави бриль і, ледве стримуючи бажання вийти з келії й, не попрощавшись навіть із ректором, лишити Київ, мовив:

— Ми вельми вдячні вам, святі отці, за хліб, за сіль і... за науку. Творіть, що хочете, але без мене.

— Одумайся!

— Не іскушай фортуни!

— Вгамуй гординю!

Й не озирнувся. Лише на кручі, по той бік валу й рову, дістав хустину і витер піт.

— Жарота...

— А на леваді, у нас за Лопанню, вже, мабуть, хлопці знову печуть картоплю і про Сірка співають... — додав Михайло мрійно.

— Й отець Лаврентій лежить на сіні біля криниці, пасе хмарини й мислить...

— Чи прислухається, як від горілки гудуть джмелі в макітрі.

Сміючись, вони рушають далі. Й хоча довкола в останніх променах горять золочені хрести та бані чудових древніх храмів, а під горою тече широко й синьо старий Дніпро, Сковорода й Михайло уже не в Києві. Вони в путі, в дорозі: один із казки, другий — з своєї молодості. Прекрасна казка здалеку... І те, що кануло, носити краще в серці й не намагатися прожити ще раз. Всує! Життя, мов річку, не повернути назад, угору...

— Крайський кусатиме від злості лікті, коли дізнається, що ви зі мною їздили, — дзвенить Михайлів голос.

— Всує... — шепоче Сковорода і надає ходи.

СІТЬ ВОСЬМА

Багато у біди доріг. Новий архімандрит і ректор смиренний Іов Базилевич був м'якосердий, хирявий. Єпископ жив у Белгороді й за всенюку зиму не приїздив до Харкова жодного разу й не викликав нікого перед свої суворі очі. І раптом — на тобі!

Якось увечері, коли Григорій і Кордет сиділи в префектській келії і мізкували, хто правий — біблія чи Миколай Коперник, прибіг наляканий Правицький Яша й прошепотів:

— І вас, і вас гукають ректор. Преосвященний приїхав тільки що!

— Це вже по мене... — зітхнув Кордет. — Plaudite, cives, plaudite, amici, finita est comoedia!

¹ Друзі, аплодуйте, комедія скінчилася! (Лат.)

— Передчуття?

— Ні, логіка. Порфирій Крайський не з тих людей, які спинаються на півдорозі.— Дістав із скрині пляшку, відкорував і випив просто з шийки усе, що в ній було.— Тепер ходімо.— Оглянув келію, закрив книжку й дмухнув на свічку.— О tempoга, o mores!¹

Преосвященний зустрів їх тепло. Благословивши, потиснув руки і запросив сідати.

Смирений Іов принишк у кріслі й лише поблискував очима-іскорками.

— Ну, як живете-масте? — спитав єпископ лагідно. Це вийшло якось не зовсім щиро, бо навіть усмішка була у нього лукава, хижа.

— Гаразд.

— Нівроку.

— І слава богу! І слава богу... Ще не занудилися? — примружився, мов кіт на мишу.— Із року в рік одне й те саме...

— Ні, отче,— сказав Кордет спокійно.— Ми люди тихі, незадрі, чесні. Нам досить дещиці. В чини не ліземо, ґрунтів не стягуємо, й грошей у бодні не складаємо. Як казали римляни: omnia mea mecum porto².

Єпископ цмокнув:

— Вас хоч бери та й прилучай до лику... Послухай, Іове, так це ж чудова думка. Чим не ігумен! — і він кивнув на Кордета. Той побілів. А ректор навіть не ворухнувся.— Отець Лаврентій,— перевіряв на слух єпископ,— ігумен Святогорського монастиря... Звичайно, жаль нам розлучатися з сердечним другом,— протяг насмішувато.— Та що поробиш, треба. Бог над усім..

— Я не поїду звідси,— сказав Кордет крізь зуби.

Єпископ звів очі й заговорив, мов забиваючи в колоду цяхи:

— Не поспішай, Лаврентію. Відмовитись не пізно завжди. Подумай, зваж. Така обитель! Це ж мов епархія...

— Та я ж філософ! Кого я там навчатиму? — закричав Кордет.

— Чернечу братію,— уже відверто знущався Крайський.— Там давно ждуть не діждуться лекцій. Без філософії їм як без рук...

¹ О часи, о звичаї! (Лат.)

² Все мое ношу з собою (лат.).

— Збиткуєшся?! — прошепотів Лаврентій, підводячись. Смирений Іов умить схопився з крісла і затулив єпископа.

— Вгамуйся, синку,— підняв кістляву руку перед Кордетом.— На все є воля божа.

— Його це воля!

— Ти помиляєшся,— промовив тихо Іов.— Це я вмолив преосвященного тебе послати у Святогорський.

— Для чого, Іове? — ошелешено спитав Кордет, намацуючи рукою крісло.

— Щоб недалеко їхати. Це ж не Сибір...

Єпископ грався чотками. Смирений Іов стояв, мов напівживий мученик. А пан префект сидів блідий, неначе його зняли з хреста.

— Не люди — змії,— підвівся він невдовзі.— Хай буде проклятий той день і час, коли я дався опутати цим людоловам у клобуках та рясах! Пекельні муки — виграшки перед земними муками! Скрізь фарисейство, підступність, лжа. Людина для можновладців — то не жива душа і неповторність, а одиниця, паличка, якою можна крамарювати, нехтувати і користатися на власний розсуд. Господи, якщо ти чуєш, бачиш, то плюнь їм у ситі очі!

Він швидко вийшов.

— Даремно, Іове, ти заступився за цього гевала і гайдамаку,— пробурмотів єпископ.— Через таких у Петербурзі на нас і досі злим оком дивляться, та й краєм ходить смута...

— А то б давно усі ходили в кріпаках,— додав Григорій.

— Що ти сказав? — перепитав єпископ.

— Були б усі рабами.

— Григорію, не випробовуй мого терпіння,— недобре мовив Крайський.— Гадаєш, я не відаю, з ким був Михайло в Києві? Або не чув, який гармидер ти зняв у Лаврі...

— Фіскальський нюх.

Єпископ зціпив зуби.

— Григорію, чи не пора тобі змінити свиту на щось пристойніше? — втрутився ректор.— Не личить якось... Та й можні нам тобою очі колють.

— Хіба мені не вільно носити те, що хочу? Я ж не солдат.

— Та вільно, вільно,— скривився Іов.— Але...

— Ти теж на службі царській і зволь коритися її регламенту, — додав спокійно Крайський.

— Ні, я на службі людській. Громаді ж байдуже, який у мене одяг. Не свита вчить, а голова.

— Розумний...

— Чого про вас не скажеш.

Єпіскоп втисся в крісло. І раптом зареготав:

— Ти просто жмуд! На язиці все, що на думці. Іове, тобі тут, видно, весело! Послухай, — звернувся знову до Григорія, — а чому ти вважаєш, що я не мудрий?

— Мудрий пастир таку людину, як наш Кордет, не висідав би у монастир, а приласкав би, зігрів би добрим словом і спрямував її палку, завзяту душу на путь добра і правди.

— Найліпший путь для нього — етап на каторгу, — промовив різко Крайський. — Ти чув його сатири та епіграми? Всім невдоволений, на всіх жбурляє брудом!

— До чистих бруд не пристає, а хто в багні купається...

— Геть із очей моїх! — затупотів єпіскоп. — Одним ви миром мазані! До ранку щоб не було і твого духу в Харкові!

— О господи... — зітхнув печально Іов і причаївся, втягнувши в плечі голову.

Сковорода підвівся, поправив пояс і, хоч душа кипіла гнівом, спокійно, мовчки вийшов.

Тирани люблять сльози і каяття, а нерозчавлена чужа достойність для них що ніж у серце.

Ще відсвіта Григорій встав, умився і, склавши в торбу свої пожитки, тихенько вийшов із монастиря. Не зазирнувши до Лаврентія: часу багато буде — зайде до нього на Святі Гори.

Туманним сонним містом попростував до Троїцької, де у отця Бориса квартирував Михайло. Не відав сам, куди подається і що робитиме у цім тіснім безмежнім світі, де розминуться ніде пихатій кривді з правдою. Було шкода лишати Харків, учнів і свій музей, де мав тепло і затишок. Але й радів, що не піддався силі, не підкорився волі фіскала Крайського. Єдиний скарб він має — свободу духу і тіла, тож пильнувати мусить, щоб не пошитись якось ненароком самому в дурні й не залишитися без цього скарбу.

¹ Блазень.

Ні за яких обставин не слід міняти волю на кусень хліба. Як часто ми, боячись лишитися голодні тілом, зі страху нічимо свій дух, принижуємося перед володарями і навіть тими, хто може дати їсти. Коли б не це, не розрослася б так буйно кривда на полі правди, істини.

Ковалинський уже не спав. Наслідуючи свого учителя, він уставав рано й починав одразу черпати пригорщами з криниці знань.

Не здивувався гостеві. Але коли побачив торбу, спитав розгублено:

— Куди ви, Савичу?

— У світ, у світ! — сказав бадьоро Сковорода, хоч на душі було ой як невесело. — Певно, судилося мені життя-дорога...

— Надовго?

— Хто зна.

— А як же ми, колегіум?

— Преосвященний отець Порфирій осипле вас своїми милостями!

— Він тут?

— Приїхав учора ввечері.

— Коли ж він устиг прогнати вас із колегіуму?

— Кордета також.

— Господи, як дозволяєш таке свавілля! — прошепотів Михайло гаряче.

— Бог, мабуть, спав, — пожартував Григорій. — Було ж це пізно ввечері... Ну що ж, прощай, мій друже! — обняв Михайла й поцілував.

— Куди ж тепер ви? — спитав юнак розгублено.

— Ат, усе одно...

Михайло мовчки плакав.

— Проклятий світ, прокляті люди! — гукнув невдовзі з відчаєм.

— Не треба так, — спинив його Григорій. — І люди, й світ прекрасні. По виродках не слід судити про свій народ і людство. Учися, думай і сій знання довкола. Тирани можуть правити лише у страсі й темряві. Але не вічно ж стояти ночі. Колись настане ранок!

Ще раз обнявши друга й поцілувавши тричі, Григорій пішов із двору.

— Пишіть!

— Аякже!

— Не забувайте!

— Що ти!..

Туман порідшав. Уже стало видно річку й голий ліс за нею. Піщана вулиця пришерхла легким весняним приморозком, а мо', земля зігрілася і видихала жорсткий зимовий холод. Завзято, буйно, радісно цвірінкали хмільні від щастя горобці. Перегукуючись сусід із сусідом, граки мостили гнізда. Пахтіло зелом, цвітом, хоч їхній час ще не настав.

Весна летіла на теплих крилах вітру, будила землю,птаство, людські серця.

Збентежений, до краю сповнений думок, мелодій, віршів, Григорій вихопився на правий берег Лопані. Спинився, глянув на свій музей, колегіум, узяв ліворуч, щоб вітер бив в обличчя, й пішов дорогою, яка вела на південь.

З весною стрівся в мандрах. Засмаг, зміцнів, обвітрився. Як і птахи небесні, не жав, не сіяв, але не був голодний. У кожній хаті його приймали радо, ділилися усім, що мали, з благоговінням слухали його казання й розповіді про ті міста і землі, в яких бував чи про які читав у книгах. Зробив нову сопілку і грав дідам на пасіках, статечним літнім людям біля церков на папертях, а молодим на вигоні, на колодках. Ніде не жив подовгу. За день, за два його підхоплювало й несло все далі й далі, в незнані села, пасіки та хутори.

І так було до травня. Й до хуторів неподалік од Валок. Дорога йшла старим дубовим лісом. Серед пухнастих зелених крон чорніло віття нелинів. То тут, то там обабіч шляху цвіли хмарками дички. Співали вивільги. Й Скороду теж потягло на пісню. Простуючи рябим од тіней шляхом, він насолоджувався привіллям, рухом, радістю від щастя бути вільним, не зобов'язаним нічим нікому в світі, окрім людей, які ділилися своїм шматком, немовби з рідним. Щоправда, ці його добродії не вимагали за хліб і сіль нічого, а навпаки, були цнотливо вдячні за честь зустріти гостя, нагодувати й почути слово про те, що в світі діється. Благословенні люди, свята земля, яка їх народила!

Намацуючи, ніби сліпий стежину, слова й мелодію, він

заспівав, висловлюючи свої думки-тривоги, своє життєве і філософське кредо:

Нині — скіпетр і булава,
Утро вставши — худа слава,
Серце пробождає сквозі,
Руці зв'язанні і нозі,
Как ізбігнуть сіти?

Мов юна мати первісткові, радів Григорій пісні і трепетав перед великим чудом її народження. Ще й ще повторював, варіював, шукав найкращу форму і насолоджувався словами, музикою. Це справжнє таїнство! Ген біля того хутора, який він поминув недавно, ще не було нічого, окрім думок і настрою, а зараз — пісня, у плоті й крові, нове створіння, що, може статися, переживе не тільки його самого, а й усіх живущих нині і незачатих.

Днесь піяна скачет воля,
Утро вставши — тщетна доля...—

повів Григорій далі. Й нараз завважив — до його мелодії припадає якась чужа, стороння. Він зупинився і перестав співати. Праворуч шляху, на лісовій галявині, оточена з усіх боків березами, виднілась хата, а біля неї хліви, садок та пасіка. Десь звітіла, із саду, покритого туманом цвіту, і злинув спів. Співала дівчина. На диво, голос був у неї стриманий, грудний, величний. Вона долала легко і нижні й верхні ноти, дарма що вибрала важку козацьку пісню.

Ой да пішов би я та й на Запорожжя,
Сам доріженьки не знаю:
Гей, либонь, стану, стану, подивлюся,
Гей, доріженьки розпитаю...

Григорій слухав, забувши геть про тільки що народжений свій кант або псалом. Він ніби бачив дівчину — струнка, чорнява, з косою нижче пояса й очима, повними якогось смутку-горя... Вона стояла у вишнику під лісом, дивилася у синє-синє небо, облямоване вишневим білим цвітом, і виливала душу. Співала так натхненно і так вживаючись у кожен звук і слово, що у Григорія отерпло серце. Він ще не чув ніколи такого співу, не зустрічав такої дівчини.

Ой да пішов козак, ой да пішов молоденький
Та хустиною має;
Гей, за ним, за ним молода дівчина,
Гей, дрібні сльози проливає...

І не помітив, як повернув з дороги й попрямував до хутора. Отямився, коли вже вперся у невисокий лозовий

тин. І знову побрів у ліс. Якась мана, чаклунство! Поважний муж, учитель побіг за дівчиною, мов парубчак безвусий.

Пекло у грудях, і серце гупало, неначе дзвін на сполох. Наддав ходи. Проте не міг утекти од чарів пісні. Вона летіла слідом, сіпіла очі, біла у душу крилами і завертала назад, до хутора.

Аж біля Валок стихився. Сів на пенюк, віддихався. І засміявся: оце дав дьору — забіг хтозна-куди! Довкола граб і липа. Удалині село й фортеця, а на узліссі неподалік — велика пасіка, колод на сто. Над нею в небі уже низьке рожевувате сонце... Туркоче горлиця. Десь біля пасіки повторює перед нічним концертом свої колінця й трелі соловей... Повітря чисте, свіже, хмільне від квітів, зелені... Рай, просто рай! Чого ще в світі треба? В старого пасічника, напевне, знайдеться, чим вдовольнити голод і де прихилити голову...

Страху, з яким тікав од хутора, вже не було. Була бай-дужість, утомка. Та ще велика нехоть лишати це благословенне місце і... цю дівочу пісню. Боявся сам собі признатися, геть проганяв ту хутірську ману, проте вона не йшла із серця і раз у раз відлунювалася хоча й тривожним, але приємним щемом. Він розумів, що це спокуса, випробування мужності. Не знав лише — від кого. Якщо то демон затіяв з ним таку підступну проху — хай начувається! Коли ж то бог...

Хотілось їсти, пити. Піднявши з землі свою торбину й не закидаючи її на плечі, побрів до пасіки.

Його зустрів високий сивий дід. Пропахлий воском, медом та різнотрав'ям, старий здавався чарівником, бджолиним богом. Ледь усміхаючись, одчинив сякі-такі ворітця і вклонився:

— Ласкаво просимо. На хліб, на мед та на джерельну воду!

— Спасибі, батьку. Хліб та вода, то козацька їда! А як знайдеться ще трохи сіна, щоб переспати ніч, то вже не тязі й рай...

— Чом не знайдеться, — всміхнувся пасічник. — Ночуй здоровий!

— Дякую.

Вони пройшли стежиною поміж двома рядами вуликів до куреня, що причаївся біля старої липи.

— Сідай, козаче, — сказав дідусь ласкаво. — Спочинь з

дороги. А я зберу, що бог послав, та повечереємо, поки лампада світить.

Він подивився на пригасаюче надвечорове сонце, звільнивши бджолу, яка заплуталася в його волоссі, й зайшов, пригнувшись, до куреня.

Сковорода поклав під липу торбу, накрив брилем і ліг на спориш.

Втягнув повітря: тут гостро пахло напівсухими травами, корінням, квітами, неначе хтось поруч викосив чарівну лужу, де квітнувало з усього світу зілля... Заплющив очі й нараз почув матусин слізний голос.

— Бабуню, рибонько, рятуйте хлопця!

— Не голоси, Палажко. І не таких я відволондувала. А це пристріт, дрібниця. Ось пошепчу, дамо відвару...

— Заснув, сердешний, — почувлось поряд пасічникове.

— Ні, батьку, ні, — розплющив очі Сковорода. — Згадав, як ще малим мене водила ненька на хутори до знахарки.

Підвівся, сів по-козацькому.

— Й допомогло? — озвався пасічник, прославши білу плахту.

— Як бачите.

Старий поклав брунатний свіжий буханець, поставив миску меду.

— Велика сила в зіллі, — сказав небавом. — У кожній травці — зброя супроти рани, виразки або хвороби. Коли б напевне знати, яке від чого зілля, то не хворіли б люди. Ми по здоров'ю ходимо...

— А ви не знахар, діду? — спитав Григорій.

— Ні, — одмахнувся пасічник і, осінивши себе хрестом, узяв хлібину в руки. Нарізав скибок і став припрошувати: — Ось хліб, ось мед — вечеряй. Не осуди за бідність.

Чим маємо, тим і приймаємо.

— Вечеря царська.

— Іж на здоров'я...

Угамувавши голод, Сковорода дістав сопілку.

— Калинова? — пригладив вуса пасічник. Узяв, оглянувши, повернувшись, заговорив, немовби муляли йому цілющі земля й дерева: — Здавалося б, ну що таке калина? Звичайний кущ. Ні жердки з нього, ні навіть пужална; хіба що агоди на пироги... А придивися та поспитай в людей бувалих, знаючих, то перед нею, матінкою, знімати шапку треба. Простуда, кашель або гарячка — запарюй цвіт калини.

Болить живіт — їк ягоди. А кровотеча, рана — товчи мезгу¹ і прикладай, загоїться...

— А пошептати? — спитав Григорій не без лукавства. Він певен був, що здивав діда-знахаря.

— То все пусте! — махнув старий рукою. — Морочать людям голову. Не в шепотінні — в самому зіллі сила.

— Ви лікаруєте? — не угавав Григорій.

— Допомагаю інколи... — признався той нарешті. — Даю поради, трави... Хорують люди, то треба ж якось їм рятуватися.

Сковороді стало прикро за ту настирливість, з якою він допитувався, чи знахарює пасічник. Аби спокутувати свою провину, заговорив серйозно, стримано, немов колега:

— Аякже, треба. Треба... Я чув колись, що в Індії, хто скорпіоном ужалений, бере і ним же натирає ще свіжу рану. Допомагає! Там скорпіонів повно, і через те у кожній хаті напogотіві стоїть посудина, в якій вони в олії плавають.

— Напевно, в тілі їхньому, окрім отрути, є й проти неї сила, — сказав старий, подумавши. І попросив: — Заграй-но щось душевне.

Уже смеркалося. На заході ще догасала червона крайка відблисків, а на всхід сонця світ огортала густа пітьма. День засинав, натомлений. Ані шелесне. Тиша. На чисте поле неба повибігали зорі...

Григорій узяв у рот свою калинову, вдихнув повітря, щоб перелити його в журбу мелодії, і зацікавив: над головою тьохнув сам лісовий маестро. Взяв ноту-другу та як заштовпав, защебетав!..

— Не можу, батьку, — прошепотів Григорій. — З таким співцем змагатися...

Старий кивнув, заплющив очі, слухаючи.

А ліс дзвенів піснями. По хуторах і пасіках, по приструмкових хащах і непролазних тернах, по байраках, долинах ні на хвилину не затихнув той спів, та музика, те вечорове весняне диво.

— Земля співає...

— Істинно.

Коли лягали спати у курені, обвішаному всіляким зіллям, цвітом, Григорій знову крізь солов'їний щебет почув

¹ Однорідна маса з молодої кори.

дівочий голос. Прислухався — розтанув, щез. Та лиш склепив повіки — розлився в грудях хвилиною. Закалатало серце.

— Батьку, а чий то хутір у березняку? — спитав тишенько пасічника.

— Побіля шляху?

— Так.

— Упала в око дівчина?

— Та ні...

— Балакай! Коли б мені хоч років сорок скинули... А хутірець Майорів.

— Вона панянка?

— Де там. Майор — це прізвисько. Із посполитих чи з козаків... Чотири роки тому купили пасіку та клаптик лісу й поставилися. Вони приїжджі, здалеку...

І, засинаючи, Григорій чув, крім солов'їв, широку, журну пісню про козака, який шукав на Січ дорозу, та про кохану дівчину, що омивала слізьми його сліди.

Вона явилася за кілька днів ополудні.

Сковорода сидів у затінку й читав єврейську біблію, яку йому, прощаючись, подарував Миславський. Недавно щедрив дощик, і все довкола мінілось, грало, сяло. Рахманні, мокрі бджоли, п'ючи росу з нектаром, сушили крильця в променях. Деревя, трави, квіти — усе тяглося до сонця, аж шелестіло. Завзято, весело шугали в небі ластівки. Десь недалеко в лісі навперебій лічили комусь літа зозулі. Весь у пилку та пелюстках, заросений, вернувся з лісу пасічник і, сидячи в задумі, перебирав свою цілющу здобич.

— Добридень вам... — долинуло чиесь неспівливе.

Сковорода звів погляд і неподалік на стежці побачив дівчину. Вона була струнка, чорнява, з косою нижче пояса й очима, повними якогось смутку-горя... Це ж Майорівна!

— Здорова будь і ти, — озвався глухо пасічник. — Що скажеш, дочко?

— Щось із татусем недобре діється, — аж подалася до нього дівчина. — Не їсть, не спить, покійну матір згадає і все чогось жахається...

— Й давно це з ним?

— Від позавчора.

Старий зітхнув.

— Допоможіть, дідуся!

— Коли б я міг, Оленко, — розвів руками пасічник. — Я грою тіло. Він же душею хворий... Григорію, а може, ти зарадиш? Це ж по твоїй парафії.

Сковорода здригнувся: отерпши весь, прикипів очима до лісовички й ледве збагнув, чого від нього хочуть.

— Чим я зараджу, батьку... — озвався хрипко. — Я ж не священик...

— Ти любомудр, учитель.

Олена мовчки плакала. Не кривлячись, не схлипуючи. Сувора, стримана в своїй печалі, вона дивилася кудись у ліс, за пасіку, і по щоках поволі скочувалися важкі скупі сльозини.

— Я йду, я згоден, — поклав Григорій біблію. Йому пекли ті сльози, немозби падали не на сорочку дівчини, а на його вразливе, ніжне серце.

Гінка, розмашиста, немов тополька, дівчина ступала легко, по-лісовому м'яко. Їй десь було літ двадцять, а може, й більше. Якась достойність, самоповага або природна мудрість робили її обличчя не по-земному гарним, не по літах серйозним, але таким привабливим, що неможливо було відвести погляд.

Аби розвіяти дівочі чари, Григорій вирішив поговорити з нею, переконатися, що це звичайна жінка, і, головне, дізнатись дещо про їхній побит та про минуле батькове, в якому, певно, криється його хвороба.

— Ви вдвох живете з батьком? — спитав спокійно й навмисне трохи байдуже.

— Удвох. А що? — насторожилась дівчина.

— Нічого... Давно померла ненька?

— Вже п'ятий рік.

— Хворіла довго, мабуть?

— Ні. Налякалась дуже, коли горіла хата...

— І батько теж?

— Напевне. Ми ледве вирвалися...

— З вогню?

— З паланки¹.

— Орда?

— Куди там! Татари нас боялися, — мов рубонула шаблею.

¹ Округа на Запорозжі.

— А хто?

Промовчала. Присівши, вирвала стебельце синіх дзвоників і крадькома зиркнула пильним оком на незнайомця.

Григорій знітився. Збагнув, що дівчина боїться мовити йому всю правду. Картався своєю цікавістю й шукав дороти, яка б найскорше вивела його з цієї прикrostі. Не раз упевнювався: якщо довір'я прагнеш, то не таїся сам. Тому й на цей раз вдався до чудо-засобу.

— А я п'ять років учив студентів у нашій славній Харкові, — сказав від дружньо й щиро, як говорити можуть лише безхитрі душі. — Прогнали теж...

— І де ж ви нині? — озвалась миттю дівчина.

— Ось тут! — спинився Сковорода.

Вона всміхнулася, зірвала квітку вогника і запитала неспіливо:

— А там дівчата вчаться?

Розвів руками.

— Жінок нема в колегіумі.

Поміж дубів, немов дівчата між козаків, замиготіли стрімкі берізки. Під ноги хлюпнула барвиста повінь квітів. Сипнуло сонце променями.

Олена вибігла на лісову галявину.

— Он наша хата й пасіка! — сказала, весело. І враз погасла, звела до купи брови.

Не озираючись, пішла вперед.

Григорій, мовби у сні, поплівся слідом. Тривожне й радісне передчуття якихось зрушень та перемін в його примхливій долі то заливало груди й п'янило серце, мозок, то відступало, тануло й лишало тоскню пустку.

Біля воріт Олена його заждала і повела до хати через маленький чистий дворик.

Майор лежав у ліжку. Худий, смаглявий, з горбатим довгим носом і руками, кинутими на простирадло, він схожий був на степового сокола, що натрудив у леті крила і впав, украй знеможений.

— Татуню, я привела вам лікаря, — сказала Олена ладно.

Майор і вухом не повів. Не спав, дивився кудись у кут під стелю й постогнував.

— Мир дому вашому! — врочисто мовив Сковорода і підійшов до хворого. — Вставайте, дядьку, та пообідаємо, бо я й не снідав досі!

Той тільки блимнув на нього тьмяним оком і ворухнув бровою.

— Що вам болить?

— Нічого... і все... — таки озвався.

— Моторошно? — спитав Григорій. Він говорив навмисне голосно, щоб розігнати гнітючу тишу хутора, в якій потонув господар. — І білий світ не милий?

Обличчям хворого пройшла легка судома.

— Ви, мабуть, добрий лікар — наче у воду дивитесь... — промовив тихо й хрипко.

— Вони, татуню, аж із самого Харкова, — підкинула слівце Олена.

— А я-то думаю: ніби й не валківський... — повеселішав хворий. — Панів старшин лікуєте?

— Бува й таке. Здебільшого від марнославства й горю.

— О, це у дуків наших найтяжча нині хворість, — аж сів Майор у ліжку. — Вже козаків та посполитих за власне бидло мають... Олено! — крикнув раптом. — Чого ж ти, доню, моняєшся? Давай хутчії обідати. А то пан лікар зовсім охляне з голоду.

Він скинув ковдру й спустив додолу кістляві жовті ноги.

— Як ви прийшли, добродію, мені немов розвиднілося, — заговорив довірливо. Й підніс тремтячу руку: — Все тільки дим, дим, дим... А кров з нагайки капає...

— У вас велика пасіка? — спитав Григорій, аби звернути його з дороги спогадів.

Майор закліпав часто і нараз осміхнувся:

— Бджола гуде... Пергою, воском пахне... Олено, чи ти була на пасіці?!

— Сьогодні вранці, — поставила на стіл вареники. — Багатий взяток буде — цвіт буйний-буйний.

Повеселішавши, Олена ніби ще покращала: в очах заграли блискітки, порум'яніло личко, а спритні довгі руки так і літали, так і вилися.

Якусь часину чоловіки сиділи мовчки і милувалися цим карооким вихором. А далі знову Майор нахмурих брови, весь потемнів, неначе перед грозою, і простогнав так жалібно, що у Григорія душа зайшлася болем:

— Коли б це Настя хоч одним оком глянула...

— Не побивайтесь, дядьку, — узав його за руку. — Не треба так жалкувати тяжко за тим, що втрачено і пере-

жито. Радійте краще тому, що маєте. Життю, здоров'ю, сонцю, спочинку, праці, такій дочці...

— Дочка у мене — золото, — сказав Майор. — Що робота, а що вже краля...

— Тату, беріть уже обідайте! — зачервонілась дівчина й, поставивши на стіл узвар, побігла геть із хати.

Лише надвечір Сковорода пішов. І все ж господар приндився, не відпускав. Проте Григорій був неблаганний: горе тому метеликові, який кружляє біля вогню. Пообіцяв приходити (і навіть завтра зранку!), вклонився дівчині за частування й пірнув у ліс, як риба в воду.

Від того дня Майор радів Григорієві, немов дитині матері. Помалу він очунював і набирался віри в життя, у світ, у людськість. Страхи й примари давноминулого все рідше й рідше йому стискали мозок і холодили серце. Нарешті, зовсім видужав, одкрив Григорієві свою тяжку пригоду, що не дала йому дожити віку на Запорозжжі. Розповідав із журбою, з болем, але розважливо, без тих ознак афекту, які були раніше. Коли згадав дружину, заплакав нишком, утер крадькома скупі козацькі сльози й почав громити панство, що розрослося буйно й на вольнім Дикім Полі.

Вони сиділи в затінку під молодою яблунею і гомонили стиха, як личить добрим людям. Над ними мліла в сонці туга зелена зав'язь, а трохи збоку, на білім тлі оселі, палав нестримним вогнищем розкішний ряд півоній. Десь на грядках за хатою леліла пісня-туга... Вона манила, кликала, сповняла груди щемом. Не уявляв Григорій, як він без неї житиме, і через те сьогодні вранці вирішив рушати знову в мандри. Прийшов оце прощатися, та все не міг одважитись. Дивився сумно на цей куточок милий та на його господаря, ловив Оленин голос і не знаходив сили порвати пута приязні.

— Ну що ж, Іване Гнатовичу, — нарешті мовив, — мені пора!

— Куди ти? — відчув Майор недобре.

— Загостювався у ваших Валках...

— Побійся бога, Грицьку!

— Спасибі за хліб та сіль, за ласку. Я вже піду.

— Може, ми чимось тебе образили?

— Ні, ви були, мов рідні. Я щиро вдячний долі, що привела мене на ваш поріг, але не варто й зловживати її прихильністю.

Майор заметушився в розпачі, не відаючи, чим зупинити гостя, який з'явився сонцем в його житті й тепер ось хоче щезнути.

— Побудь хоч місяць, хоч кілька днів!

— Не можу.

— Чому, чому? — хапав Майор за руки.

Помовчавши і пересиливши бажання здатися на ласку долі, Григорій мусив підняти трохи забороло.

— Як казав один угорський турок: я повинен або поганяти цього верблюда, або негайно йти звідси геть...

— Який верблюд? О господи! — не зрозумів господар натяку і загукав: — Олено, доню, а йди сюди хутчіше!

Знав, лихома, кого на поміч кликати. Тепер Григорієві хоч закидай на плечі ноги й давай щодуху драла. Натомість він приріс до столу й крізь хату бачив, як розгинає вона на градці спину, здуває пасмо з виду і йде на батьків поклик.

— Григорій Савич нас покидає! — сказав Майор, як тільки Олена вийшла з-за хати.

Вона спинилась, ніби об щось спіткнулася. Проте замиті поволі знову рушила, всміхнулася журно й проказала:

— У кожного своя дорога, тату. От тільки жаль — не справдяться мої надії...

— Які надії? — спитав похмуро Сковорода.

— Хотіла вас просити, аби навчили грамоти...

— Тебе?

Кивнула і зашарілася.

— Господи, а я й забув! — сплеснув Майор руками. — Навчіть її, Григорію, не дайте життя прожити в темряві. Ви ж гарно так розказували! Вона хоч дівка, але тямуща та пам'ятка... Як показав їй букви — до вечора вже і читала...

Ну, от і все. Прощайте, села, люди, яких хотів побачити, шляхи безжурних мандрів, що вистелялися слухняно й лагідно йому під ноги, думки, які народжуються лише в дорозі. Хіба ж він зможе сказати «ні» людині, що прагне знань!

Майор ще й досі махав руками і щось доводив гаряче, але Григорій його не чув. Тривожно слухав, як у душі ламається на тлінь і прах тверде недавнє рішення втекти

світ за очі й перехитрити людську природу. Він нині був великим полем битви, де в лютім герці стрілися дві супротивні сили — душа і розум. Вже котрий день іде ця брань у ньому, а все не видно краю.

— По правді кажучи, — долинув здалеку Майорів голос, — мені на серці легше, коли ти в нас на хуторі або десь поряд.

— Я залишаюся, — сказав Григорій стомлено. — На місяць-два...

— Спасибі, добра душе, — прошепотів Майор розчулено. — Вік буду дякувати!

— То я піду полоти, — сказала швидко дівчина й побігла геть.

— Узавтра зранку лекції! — гукнув услід Григорій.

— Мо', я сходжу до міста й куплю псалтир, паперу та каламар з чорнилом? — спитав Майор улесливо.

— Про мене... — кинув байдуже і перший рушив із двору. — Держіться, пане вчителю, — прошепотів уже далеко в лісі. — Це вам не клас спудеїв, а запорозька мавка, Венера — тілом, душею — жінка Спарти.

Олена й справді була на диво здібна. До маковія вона вже знала більше, ніж добуряки, яких приймають до класу Фари¹. А ще за тиждень читала вільно й латиною.

Григорій, вражений таким талантом, дав їй латинський вірш (якого склав недавно й не встиг послати Ковалінському) і попросив за ніч та ранок вивчити. Вона взяла, поклала біля книжок на покуті.

— Які ви добрі, Грицію... — прошепотіла вдячно.

Всю ніч Григорій мав тим віршем, дівчиною, її очима, голосом. Чарівне, ніжне «Грицію», яке вона йому сказала вперше, лунало в серці музикою. Ні, навіть краще! Перебирав у пам'яті її слова, запитання, рухи, усмішки і відчував, як герць стихає, гасне — душа була з вікторією. Він не журился з того, а навпаки, радів поразці розуму. Щоправда, нині йшлося вже не про ту красуню, якої він боявся, а про Олену-друга, про винятково здібну та мудру дівчину, що і на глазд не гірша, аніж на стан та личко.

¹ Перший клас колегіуму.

Прокинувся, як почало сіріти. Вхід був завішаний старим рядном, і в курені ще дужче пахло травами. Дід спав посвистуючи, але коли Григорій зашарудів, взуваючись, озвався лагідно:

— Не спитьсь, синку?

— Як солов'ю весною.

— Настала, мабуть, твоя весна.

— У сорок з гаком?

— Коли кому судилося...

Накинувши на плечі свиту (спас уже минув, і ночі були холодні), Григорій вийшов із куреня. Над пасікою і вздовж всього узлісся, по улоговині, стояв туман. Густиий та білий, як молоко. Роса згинала трави й на кожен дотик відповідала зливою важких холодних крапель. Старі кошлаті липи плавли у соннім мареві...

Григорій вийшов з пасіки й побрів до лісу стежкою, яку за літо сам протоптав. Гінкі дерева, підтримуючи склепіння крон, немов колони, тяглися стрімко вгору, й тому здавалося, що йдеш безкраїм храмом. Було так тихо й лунко, що кожен звук, — нехай то тріск галузки чи шерхіт чобіт, — напевно, чувся за півверсти. Туман порідшав скоро й звисав легкими пасмами. Невдовзі згинув геть, і стало видно, як між дерев на сході почав народжуватися новий серпневий день.

І все ж було зарано йти до Майорів. Тому Григорій, вже перед самим хутором, звернув ліворуч. Не поспішався ніби, а серце гупало, неначе дятел об сухостійний стовбур. Із ним щось діялося незрозуміле, дивне: то завмирало, то стукотіло швидко, то заливало тіло якоюсь млістю, щемом. Щодня і щоночі воно тягло Григорія в цей березняк, до хутора, і не давало лишити Валки, пасіку й помагати далі. Давно закинув біблію, мовився тільки ввечері, та й то коли був поруч пасічник, і все байдужіше, без болю, згадував своїх та людських кривдників. Тут спокій, добрі люди і чесний кусень хліба, зароблений не словобудством, а мозолями й потом. Тут шире серце жінки, яка могла б йому навіки стати найближчим, вірним другом. Тут він читав би, мислив та викривав у творах облудний світ. І мав би щастя — справжнє, земне, відчутне, а не примарне, як той туман.

Ось знову вийшов до огорожі хутора! Ой Грицю, Грицю... Ні, так не скажеш. Вона промовила так ніжно, так... Господи, невже не сон це? Помацав тин рукою, підняв

червоне яблуко. Ні, не мана! Прислухався: десь за садком, за пасікою (в оборі, мабуть), неначе кіт, вурчали тугі цівки. Олена доїть. Майор, напевно, уже подався в поле — сьогодні мав орати. В печі горять сухі дубові дрова і щось кипить, булькоче. На черені досушуються пахнучі груші, сливи...

Вернувся в ліс, дістав сопілку і, притулившись спиною до двох сестер-берізок, заграв, занурився у мрійно-журну пісню про ліс; про дівчину, що наймиліша в світі, та про нетяжке серце, яке не знало ласки і марить щастям-долею.

Прийшов у двір, коли вже сонце підбилося вище лісу. Олена вибігла йому назустріч і привіталася перша:

— Добридень, пане вчителю.

Григорій звів на неї очі, й вона притихла, насторожилася. Ох ці дівчата: все по очах читають, мов по розкритій книзі!

— Ну, як урок? — насумрився.

— Ще вчора вивчила.

— Того не може бути...

— Йй-богу, правда. Хочете, я розкажу?

Вона так смішно звела до купи брови і, дивлячись кудись у ліс, мимо учителя, заговорила його «латинським» голосом:

*Si sit vita beata intus, cur, inquis ad illam
Grex hominum rarus tamque pusillus adit...*

— Чудово! — спинив її Григорій. — Тепер ти справжня латинниця.

Зітхнувши радісно, вона спитала:

— Про що говориться у цьому вірші?

— Про щастя.

— Це так цікаво! Перекладіть...

— «Ти питаєш: якщо щастя життя в кожному з нас, то чому досягає його так мало людей? — почав піднесено Скворода. — О, це тому, що їм важко керувати своєю душею, і тому, що вони не навчилися приборкувати свої пориви. По звивистих шляхах, по горбах і через глибокі рови мчить недосвідчений вершник, якщо він погано править конем. По морі і по суші, крізь меч і вогонь мчить той, хто нерозумну душу не скеровує розумом».

Олена довго думала.

— А в нас у Кам'янському один козак столітній ка-
зав, що щастя там, де воля,— промовила вона нарешті.—
Хіба порив до волі потрібно теж приборкувати?

Григорій спершу розгубився.

— Старий, нівроку, мудрий...— протяг неквапно, вау-
муючись.— У вірші мовиться про нездійсненні прагнення.
Порив до них приносить людям лише самі страждання.
Задовольняйся тим, що маєш, і будеш вік щасливий.

— А як же воля, Грицю? Вона примарна завжди...

— О, ти — філософ! — сказав Григорій весело, хоча
в душі нараз відчув тривогу за свій взірць щасливого.

— Що це таке «філософ»?

— Людина, що вміє мудро мислити і там шукати
істину, де не шукають інші... Без волі я не жив би,— до-
дав рішуче, твердо.

— Я теж! — сказала палко дівчина.

В душі Григорія знялася хвиля щастя, хлюпнула в гру-
ди, в голову. Він через силу стримався, щоб не обняти
цю степову богиню, не пригорнути її до серця. Краса та
розум...

— Чи є що в домі снідати? — почулось нагло з вулиці,
й у двір зайшов господар.— А може, дівка прогомніла
з парубком...

— Є, тату, є! — метнулася Олена в хату.

— Здоровий був, Григорію,— подав Майор важку ве-
лику руку.— Ну, як наука?

— Добре. Ні, навіть вельми добре.

— Ще б пак — такий учитель!

— Виною всьому учениця.

Майор низав плечима і засміявся.

— Іване Гнатовичу,— гукнув Григорій,— та ви не знає-
те, яка Олена здібна! Це просто чудо! Я світ пройшов,
а не стрічав, не бачив такої мудрої та обдарованої не тіль-
ки жінки, а й взагалі людини!

— Й такої гарної? — спитав Майор. І мовив журно:—

Я геть так само думав, коли зустрів свою Настусю...

— І гарна, дуже гарна! — признався щиро Сковорода.

Майор оглянувся на хатні двері, узяв під руку вчителя
й одвів убік, до тину.

— Якщо казати правду, то я вже чув усе це...— про-
шепотів по-змовницькому.

— Від кого?

— Та від Олени...

— Вона про себе таке казала?

— Та ні... Про тебе.

Сковорода заплющив очі. Аж дух забило від радості!
Він не любив, коли його хвалили, та цього разу слова
Майорові були для нього піснею. І не гадав, що стільки
щастя криється у похвалі, яку донині вважав за штуку,
що може вразити лише дитину й душеубогих заздрісників.
А може, він здитинився! Недарма кажуть, що кохання
робить розумних дурнями, сердитих — смирними, а ти-
хих — буйними...

— А що я хочу тобі сказати, Грицьку,— несміливо
заговорив Майор.— Мо', кидай мандри та суєту суєт,
бери Олену, хутір і живи, як люди... І я при вас. Та при
онуках...

Хоча й схвильовано, але поважно, вдумливо він малю-
вав прийдешнє таким, яким воно йому ввижалось. Було то
справжнє щастя, земне і вічне.

Григорій мовчки вислухав, узяв, нагнувшись, його бру-
натну, на житній хліб схожу руку й поцілував.

— Олено, донечко! — гукнув Майор.

Весілля грали в жовтні. Хоча Майори й Сковорода не
мали тут, у Валках, нікого з роду-племени, знайшлися доб-
рі люди, що допомогли упорядити все як личить. Були й за-
руччини, і коровай, і дівич-вечір.

По молоду Григорій виїхав із двору пасічника. Стара
Знахариха (так називали її по-вуличному), яка була Ско-
вороді за матір, обсипала його зерном та грішми, благо-
словила і провела аж до воріт, де молодого чекав весільний
поїзд. Довкола воза, високо вимощеного й покритого бар-
вистим килимом, стояли дружок, бояри й інші чини
весільні. Усі на конях, та ще й при шаблях; хто у ко-
зацькій строї, а хто в гусарській. Від середини літа на
Слобожанщині вже не було козацтва, були гусари її ве-
личності імператриці.

Григорія, немов полковника, взяли під руки і посадили
на женихове місце. Візниця здибив коней, візок рвонувся,
й весільний поїзд рушив. Бояри, що пропустили вже по-
чарчині-другій, гукнули пісню.

Сковорода сидів, немовби скований. Чи то новий, не-
звичайний одяг, чи переміна стану й роль молодого, але

щось муляло на серці в нього і не давало радості розправити широкі крила.

Вже більше місяця Григорій жив, як у тумані; його крутило в передвесільнім вирі, перемивало, терло, аби зробився з мислителя і козака-нетяги статечний муж і гречкосій....

— Щось молодий наш журиться!

— Бо не женився довго!

— А мо', боїться!

— Така вже, хлопці, як допадеться!..

Сміх, жарти, регіт. І знову пісня. Ліс готить, рве на шматки мелодію, й від того хлопцям ще веселіше, ще більше хочеться співати, сипати дотепами й дошкулити гострим словом немолодого вже молодого, що достеменно котромусь із них переступив дорогу...

Щиглик оженився,

Щиглик утратився:

Оженився, утратився,

А жінки не має!..

Дорога — в багряно-жовтому похум'ї. Дуби, берези, клени стоять у пишних шатах і сиплють із тихим дзвоном під ноги коням золото... Цей шлях привів Григорія на зустріч з долею, тут він почув уперше її закличний голос і зупинився, вражений у саме серце, як мореходці-елліни чарівним співом страшних сирен...

Біля воріт гостей стрічали дружки. Хвацько зіскочивши з струнких козацьких коней і підкрутивши вуса, бояри кинулися до молодого, зсадили з воза і повели до хати.

Ніколи ще ці двадцять-тридцять кроків, що відділяли поріг од тину, не видавалися Сковороді такими довгими й такими трудними. Він ніби йшов на гору, де ще не був і де на нього чекало безліч важких новин і несподіванок. Як просто жити цим козакам, його боярам, жінкам, дівчатам, яких набилося мало не повен двір! Вони гуртом, громадою, немов ріка з потоками. Він же — один. Та ще й закутий в кайдани розуму, що прагне все пізнати, знайти Велику Правду й дійти до суті, до потайної істини не тільки світу, Росмосу, а й самого себе. О, як нелегко жити тому, хто знає ціну мудрості і хто свідомий своєї зверхності та переваги над усіма, з ким здibuється! Така людина — мученик...

Олена була сьогодні немов струнка рожева мальва. Не

метушилася, не поривалась плакати. Спокійна, тиха, замислена, вона виконувала поважно й старанно свою нелегку роль у дійстві-звичаї.

Бояри взули її в червоні чобітки й посадовили на пікню діжку, яку поставили посеред хати. Дівчата-дружки спитали хором:

— Пане старосто, і ви, отець та мати, дозвольте своєму дитяті косу розплітати!

Олена зблідла.

Україн схвилюваний Сковорода дивився на дівчину, яка сьогодні стане його дружиною, його супутницею у горі й радості, його найближчим і найвірнішим другом. Не мав і краплі сумніву: вона зігріє його остуджене вітрами мандрів серце, научить жити в затишку, народить діток... Господи, за рік чи два він буде батьком! А потім... Потім він повезе своїх синів у Київ, до академії! От Самуїл здибується...

І тут йому війнуло в душу стужею:

— А як же ти, Григорію?! Чи ти готовий узяти стан хлібороба, дружини, батька?

— Так, готовий.

— А вік любити свою жону і діток?

— Любитиму.

— А будеш сам орати, сіяти, збирати хліб?

— Напевне...

— І не підеш із хутора, не схочеш більше відчужити вітру волі, покуштувати води з нових криниць?

— Не знаю...

— Закинеш книги, забудеш мудрих римлян та величавих еллінів і не сягатимеш думками далі ниви?

— Ні.

— Зачерствієш серцем і байдужісінько очима блимаєш на те, як ближні мучаться в армі неволі?

— Цього не буде!

— Підеш на прою з панами й горою станеш за свій народ, за правду?

— Так. Я ж філософ і воїн істини.

— І принесеш у жертву істині свій статок, спокій і навіть власну волю?

— Не пощаджу!

— І їхнє щастя?

— Чиє?

— Дружини, діток...

Сковорода облився холодним потом. Мов крізь туман дивився на молоду, на дружок, які її вбирали й співали дзвінко й сумно.

Чом соловейки не щебетали,
Як сади процвітали,
Чом не плакала Олена,
Як косу розплітали...

Коли вбирання було закінчено, бояри швидко забрали діжку, а натомість поставили ослін, накритий вивернутим кожухом. Майор зняв образ і, держачи його в руках, сів на ослоні.

— Благословлятися, благословлятися... — зашепотів хтось різко й підштовхнув Григорія до молодої, що вже стояла навпроти батька.

Майор підвівся, благословив і, передавши образ котрійсь із дружок, поцілував спочатку доньку, а потім зятя.

— Іване Гнатовичу... Іване Гнатовичу... — почав був Григорій. Але його вже підхопило й понесло геть із хати. Небавом він сидів на возі й спостерігав, як свахи з дружками на інший віз садовлять його Олену. Все йшло як личить, без зволікань, без відступів, немов ріка. Ось посідали, рушили.

І затужили свахи:

Ой у неділеньку рано
Та й синєє море грало.
Там Олена та й воду брала,
А набравши, та й потопала...

Сковорода схопився за це трагічне слово й почав його відмінювати: потопая, потопаш, потопаш, потопашмо... О, скільки нині втоплено в житейським морі! Розтанули, як лугові тумани... Кричали, мріяли, шукали корінь істини і присягалися довіку бути лицарями святої правди, а потім склали руки й пішли на дно, мов камені. Пігмей!..

— А ти?

— Я не пігмей!

— І тонеш...

— Ні. Лише міняю стан. І прагну трошки затишку людського щастя...

— Це виправдання всіх потопуючих.

— Бредня!

— Ні, правда!..

Ратуй, ратуй, та мій братику,
Не дай мені та й загинути,

Не дай мені та й загинути —
В синє море та й заплинути!..

Сковорода рвонувся з воза, але його притримали міцні боярські руки. Він причаївся, немов орел у клітці, напружив розум, прагнучи знайти вихід. Збагнув, що справді тоне, іде на дно, де сотні, тисячі колишніх мужніх воїнів, борців, мислителів. Одні стомилися, тих заманило примарне древо щастя, а треті просто зрадили свої пориви молодості. Найнебезпечніші і найстрашніші — втопленики! Їх вічно палить вогонь сумління, й найкраща втіха для їхніх душ — чиясь біда, чиясь поразка. Григорій чув їхній регіт, відчував їхні руки, які хапали його за ноги й тягли до себе в німу безодню.

Весільний поїзд в'їздив у Валки. Біля тинів стояли юрби, малеча бігла слідом. Сміх, тупіт, співи.

Аж біля церкви усе притихло. Хоч служба ще й не скінчилася, на паперті було багато люду. Окрім його й Олени — дві юні пари прибитих щастям молодих, бояри, дружки, свахи. Кобзар негolosно тягнув якусь журливу пісню. Поміж дорослими, як між деревами, таняли діти.

Сковорода зіскочив з воза і в супроводі своїх бояр пішов рішуче до молодої. Вона зустріла його тривожним поглядом й, зігрівши усмішкою, торкнулася його руки своєю.

Боже, як не хотілося йому лишати милої! Він був свідомий того, що цим завдасть образи й горя дівчині на кілька років, а може, й на все життя, що вже ніколи вони не стрінуться, не поговорять...

Почувся гомін, човгання: кінчалася відправа в церкві, й валчани хмарою покрили паперть. Чини весільні заклопоталися біля своїх князів із княгинями. От-от мав вийти батюшка й завести їх до храму.

— Прости мене, Олено... — сказав Григорій хрипко.

— За що?

— Прости... Я дуже-дуже тебе люблю...

Вся зашарівшись, вона стиснула вдячно його холодну руку.

Він відповів на потиск, легенько вивільнився і, скориставшись шарварком, який зчинився, коли із церкви вийшов високий сивий батюшка, пірнув у натовп.

СІТЬ ДЕВ'ЯТА

Людині чесній, добрій завдати комусь горя втричі тяжче, ніж пережити його самому. В покривдженого є співчуття, підтримка інших, сльози. А в кривдника нема нічого, крім докорів розуму та мук сумління.

Аж до весни Сковорода карався болем хороших, рідних йому людей, які лишилися в далеких Валках і страждали нині з його вини. Він жив під Харковом, у монастирській підварку, де переходив сім років тому його земляк Ничипір. Не жив — згорів поволі на вогнищі самопокути. За зиму висох і пожовтів, мов обкорований дубовий стовбур. Воловики, які ділилися з ним куснем хліба й убогим ложем у невеликій, тісній хатині, лише зітхали скрушно й шукали нишком йому рятунку то в молоці, то в зіллі, то просто в дружній бесіді.

Й щось помогло. Можливо, час...

Якось напровесні, зоставшись сам на хазяйстві, Григорій взувся у зашкарублі чоботи, накинув свиту, яка повисла, мов на кілку, й помаху вийшов із хижі. У груди бурхнуло терпке повітря, вистояне на верболозі й променах. Аби не впасти, мусив узятися за грубо витесаний шорсткий одвірок і зачекати, поки минуло запаморочення й світ перестав хитатися. Стояв і дихав, дихав, п'ючи невидимий цілющий трунок; так п'ють у спеку воду. Уже високе весняне сонце без міри щедріло теплом та світлом. Сніг на осонні танув і реготав струмками. Дзвенів капіж.

Примружившись і, як п'аний, хитаючись, Григорій рушив у березневий, ще напівсонний світ. Під чобітьми з приемним шерхотом розсовувалася присмагла сніжна каша. Ласкавий, теплий вітер гойдав набрякле віття, немов будив дерева й давав розгін та силу живлящим їхнім сокам. Він підганяв Григорія, чи загравав до нього, зриваючи стару кудлату шапку, чи припадав йому до ніг і лашився, неначе вірний пес, який не бачив довго свого господаря. По синім-синім небі летіли з півдня, мов гуси, білі хмари. Посеред саду стоячи і дивлячись на ту безмежну зграю, Григорій наливався силою, немов воскреслий Лазар. Його худе, кістляве тіло ставало пружним, дужим. Неначебто він був недавно зв'язаний, а це опали пута й дали свободу його думкам і грудям. Глибоко й часто дихаючи, зібрав, стягнув до купи розтерзану свою могутню

волю і спрямував її на власну душу, де ще гніздився морок. І все обрушилося, зануртувало в ньому, немовби скресла крига й пішла, пішла, невинна і всемогутня. Якийсь незнаний захват, якийсь чуття солодке враз охопив найменші фібри тіла і запалили вогнище. А ще за мить отой вогонь, ота чарівна сила завирувала в жилах. Сковорода зірвався з місця й, не відчувачи ні рук, ні ніг, легкий, як полум'я, почав ходити по саду, а потім бігати. Його носило, рухало палке захоплення чи то життям, чи світом, а чи новим відродженням себе й природи. Перед очима в нього усе змістилося, злилося м'яко у щось єдине ціле і задзвеніло радістю. Струмки, дерева, хижі, блакить небес, хмарини сурмили славу сонцю, хвалу життю, осанну літу, що вже було в дорозі!..

Коли до підварку під'їхала запряжена четвериком карета, Сковорода стояв під яблунею і тихо плакав.

— Григорій Савич? Сковорода? — підбіг до нього блискучий юний офіцер.

— Так, я.

— Вас виклика до себе його превосходительство!

— Яке таке превосходительство?

— Пан губернатор!

— Не знаю я такого. Ми незнайомі, — сказав Григорій різко й пішов до хати.

— Вас просить Євдоким Олексійович Щербинін, — наздоганяючи, промовив офіцер.

— А! — зупинився Сковорода. — Чув про такого... Заждіть, я зараз.

Нашмарувавши чоботи волоківським дьогтем і оперезавшись поясом, Григорій вийшов із хати й сів у карету, де вже сидів фельд'єгер. Той відсахнувся і крикнув кучерові:

— Пішов, пішов!

Щербинін стрів Григорія ще на парадних сходах.

— Григорій Савич, я радий бачити тебе в своїй господі! Ласкаво просимо! — Потис привітно руку й повів нагору мимо здивованих панів, лакеїв та ад'ютантів. — Мені розказували, що ти мудрець, а ще, крім того, і музикант. Це правда?

— Граю трохи.

— На чому саме?

— На скрипці, флейті, бандурі, гусях.

— Ого! — просяв пан губернатор. — Ти суший скарбі! Я теж любитель музики. Було, як вріже наш полковий оркестр, так і замру, а ноги, бестії, самі собою рвуться марширувати по плацу.

У кабінеті, куди зайшли невдовзі, він запросив сідати, сів поряд сам і, мружачи, немов кокетка, свої блакитні у білих віях очі, враз запитав:

— Чому не візьмеш ти собі якогось стану?

— Добродію, світ наш подібний до театру, — промовив повагом Сковорода. — Щоб грати з успіхом та похвалою, потрібно брати ролі лише за здібностями. Особа, діюча в театрі, не через знатність ролі, а за хорошу гру звеличується і прославляється. Я це не раз обдумував та випробовував і переконався, що можу грати в театрі світу лише таку просту й безпечну ролю, як граю нині.

— А може, у тебе здібності до чогось зовсім іншого, до того, що давало б користь державі, світові?

— Були б такі — я знав би.

— А вкореніла звичка та упередженість...

— Добродію, — не дав йому скінчити Сковорода, — коли б відчув я раптом, що можу й хочу рубати турків, то, не вагаючись, узяв би шаблю, надів би ківер і став гусаром. Труд за природною схильністю є задоволенням. Чому, скажімо, пес береже отару вдень і вночі, хоча йому при цьому загрожує смерть од вовків? Кінь чи свиня цього не роблять, бо не для цього створені, природа їхня інша.

— А як коня поставлять за охоронника?

— Нещасні будуть вівці! І кінь також.

— Коневі що!

— Робити те, що не властиве твоїй душі, твоїй натурі, — трагедія.

— Навіть тоді, коли за це тебе звеличують і щедро платять золотом та орденами?

— Від орденів та золота ніхто не став мудрішим, талановитішим.

— Це суцша правда, — зітхнув Щербинін. — Один — дурний, аж світитися, — і при дворі, у почестях, а другий — розумний, здібний, — і пропадає в глушині, за тридев'ять земель...

Григорій ледве стримався, щоб не всміхнутись або не висловити вельможі, витуреному із Петербурга, своїх неширих співчуттів. Ах, бідолашний, йому так хочеться під

царську сукню... чи то пак руку! Там інші труться, а він, сердешний, повинен тут сидіти й навчати цих тубільців, як слід коритися своїм панам і як служити її величності імператриці. О, вже чимало зроблено!

— Ти задоволений своєю долею? — спитав нараз пан губернатор.

— Ні. Я волів би, аби мене не смикали, коли кому захочеться, — озвався різко Сковорода.

— Не гнівайся, достойний муже, що потривожили твій велемудрий спокій! — не без лукавства сказав Щербинін. — Не для моєї примхи (хоча давно я мріяв тебе побачити й насолодитися твоєю бесідою), а ради діла покликав я тебе до себе.

Григорій сів зручніше й приготувався слухати про те нагальне діло. Цікаво, що може бути спільного у нього з цим служакою...

— Її величність дозволила нам додаткові класи, які просив колегіум, — уже цілком серйозно, офіційно заговорив Щербинін. — І нещодавно клас добронравності, який дозволений теж, я побажав надати вам. Єпископ, правда, був проти того... Однак, як бачите, я вас покликав і маю честь вам запропонувати це благородне діло.

Він усміхнувся приязно, вдоволений своєю силою й своєю гречністю, і сів за стіл у позолочене французьке крісло.

Григорієм оволоділи сумніви. Його тягло до книг, до учнів та вчителів, йому хотілося принести користь людям, віддати їм свої знання, своє бентежне серце. А зупиняли ті переміни, що відбувалися вже три-чотири роки. Тепер колегіум хіба що звався так, як колись. Усе ж останнє завзяті царські слуги перелопатили на свій манір. Понаїздило французів, німців та всяких інших зайд. Студентська братія теж оновилася. Його, скажімо, Сковорода, не прийняли б учитися, бо не породистий, не із шляхетських вилупків.

— Ти задоволений? — спитав Щербинін.

— Не відаю, — знизав плечима Сковорода.

— О! То ж чому?

— Не хочеться мені шармаркати так, як попи з амбона...

— Голубчику, то не шармаркай! Учи, як хочеш. Ти ж не священик. І зваж: виховувати потрібно воїнів, покірних слуг престолу. Філософи нам ні до чого!

— Я теж філософ...

— Ти пілігрим, учитель, любитель муз та біблії,— сказав Щербинін твердо, неначе знав Григорія не півгодини, а все життя.— Тебе дивує моя обізнаність? — лукаво звужив очі.— Така моя посада, звання і функція. У мене сотні вух...

— Фіскали нині в моді,— сказав Григорій.

— На них стоїть імперія! — зареготав Щербинін.

— Та на штиках...

— Воістину! — надувся пан губернатор.— Без нас, військових, государеві що капельмейстру без музикантів!

— Глибокомудро сказано.

— А що, ми теж не ликом шиті! Хоч в академіях не оберталися, так з малолітства в армії. А це така, брат, школа, що жоден ваш колегіум...— Щербинін клацнув пальцями й додав, нахмурившись: — Коли б на мене, я всіх учив би в ротах. За п'ять-шість років були б, як лялечки. Мов тесаки — ні почуттів, ні націй, ні стародавніх звичаїв. Ать, два — і скрізь порядочок. Вперед — вперед, назад — назад! Гармонія...

Сковороді набридло слухати, і він підвівся:

— Гаразд, я згоден.

— От і чудово! — узяв перо Щербинін. Щось підписав і подзвонив. Вбіг ад'ютант.— Візьми наказ ось і передай в училище.

Той підійшов, крутнувся і швидко вийшов.

— Поздоровляю. Бажаю успіхів! — простяг Щербинін руку.

— Я згоден, ваша милість, та при одній умові,— додав Григорій.

— Ну, ну?

— Навчатиму я без платні.

У губернатора полізли брови вгору, потому впали й покрили снігом очі.

— Не розумію,— промовив сухо й холодно.— Як же ти житимеш?

— Як і живу. З воловиками, по той бік Лопані.

Губернатор знизав плечима і посміхнувся:

— Вас, малоросів, зрозуміти важче, ніж море кухлем вичерпати.

— Робіть, що легше,— сказав на те Григорій і, попрощавшись, вийшов.

Початок лекцій припав на середу на страснім тижні. Коли Григорій зійшов на кафедру, ніхто у класі, та й у колегіумі, і не підозрював, які від того почнуться страсті у Харкові й у всій єпархії.

Обвівши зором учнів і діставши зшиток із тезами, Сковорода прокашлявся і раптом кинув у переповнену аудиторію:

— Світ спить!.. Та ще не так спить, як то про праведника сказано: «Якщо впаде, не розіб'ється». Спить, простягнувшись, глибоко, немов прибитий! А пастирі його не будять. Ні, ще погладжують: «Спи, спи, не бійся! Хороше місце — чого боятися?»

Клас одізвався сміхом, палкими оплесками.

Душа зайшлася радістю. Ось та хвилина, задля якої він залишив відлюддя і в котрий раз наосліп кинувся у світ, у море пристрастей та боротьби! Але згадалися колючі очі Крайського, дволикість Іова, солдатська гречність губернатора, і він сховався у темні хаші біблії. Спудеї мовчки слухали. Переглядалися, немов були здивовані його раптовим відступом і розчаровані в своїх надіях. Правецький Яків, що найпалкіше вітав початок лекції, тепер сидів похнюпившись. На задніх лавах перемовлялися... Видать, приїлися їм прописні біблійні істини й попівська жуїлка, яку лишається тільки ковтати. І це чудово! Людина мисляча — людина істинна. Гряде-бо homo novus...

— Чуєш, християнине, з твоїм поганським серцем! — підвищив тон Григорій.— Чи довго ти лежатимеш на землі? Чи станеш ти колись людиною?

Аудиторією пронісся тихий гомін. Правецький підвів похилу голову, й в очах у нього сяйнула гордість за свого вчителя й наставника, яким пишався завжди, навіть тоді, коли того вигнали.

— Людина істинна... Одні шукають її у самовладді Августа, в часах Тіберія. Другі винюхують її в Єрусалимах та Іорданах, у постах, моліннях. А треті прагнуть її знайти у світських почестях, у розкішних палацах, у церемоніях, чинах та золоті... Не там, не там!

Він говорив схвильовано, вкладаючи у кожне слово й фразу вогонь душі, свою велику віру в те, що справжня людяність і справжня мудрість не там, де влада й пишність, а в глибині народу, в його синах, що вирости

в труді та вічних злиднях. Як і раніше, він раз у раз ховався в біблійних затінках, але тепер студенти мовчки ждали, коли він знову вийде й засяє сонцем своїх думок, таких різких, таких не схожих на все, що їм втовкмачували з цієї й інших кафедр.

І після дзвону ніхто не вийшов із класу. Спудеї збилися довкола вчителя густим бджолиним роєм і закидали його запитаннями.

— Скажіть, а де шукати щастя?

— Щастя ні від небес, ні від землі не залежить. Не шукай його за морем, не випрошуй його в людини, не влочись по палацах, не повзай по земній кулі, не броди по Єрусалимах. Шукай в собі самому. Пізнай себе й живи життям, тобі властивим...

— Щасливий той, хто має скриню золота!

— За золото ти можеш купити все, але не купиш щастя.

— Ви говорили, що бог наш має багато імень. Яке ж із них найголовніше чи найправдивіше?

— Бог — розум, істина.

— То хто ж тоді створив людину?

— Премудрість! Із бридких та диких монстрів, або твор, вона зробила нас людьми, тваринами, що здатні жити у товаристві, в дружбі. Ми відрізняємося від диких звірів милосердям та справедливістю, а від худоби — помірністю й розумом.

— Чому ж священики нам кажуть інше?

— Священики теж не пророки, а смертні люди.

— Вони ж посвячені!

— Посвяченість і благочестя — то не одне й те ж.

— А церемонія, обряд?

— Церемонія — це ніби листя біля плодів або лузга на зернах. Коли ж ця маска позбавлена своєї сили, то залишається тільки лицемірна видимість, обман.

— Якщо те знають люди. А коли ні? Або вдають із себе сліпих, глухих...

— Воістину, у нас так часто змішують листя й плоди, лузгу й зерно, обряд і суть. А дехто навіть шанує більше маску, ніж благочестя.

Сховавши зшиток, Григорій рушив із класу. За ним — юрба спудеїв. Так, дискутуючи, пройшли через колегіум, мимо здивованих учителів та учнів і рікою вилилися на монастирський двір. Такого тут ще не бувало! Новий пре-

фект, що замінив Кордета, рішуче вихопив із того потоку одразу двох студентів і став допитувати. Небавом, плутаючись у довгих полах ряс і важко дихаючи од хвилювання, побіг до ректора.

За кілька днів про лекції й Сковороду, який читав їх, заговорив мало не весь добропристойний Харків. А ще за тиждень прибув із Белгорода єпископ Крайський і наказав негайно доставити йому той еретичний зшиток, де викладав Григорій суть добронравності.

Все причаїлося, чекало мовчки виroku. Не забарився! На другий день пополудні Сковороду покликали до резиденції преосвященного, де вже були і консисторські¹.

— Сідай, — суворо кинув Крайський. Він став гладкішим, владнішим.

Пронизував очима Сковороду, мабуть, гадаючи його злякати своїм нещадним поглядом. Смирений Іов совався, так ніби сів на щось жорстке, колюче. Попи цікаво зиркали то на єпископа, то на Григорія.

— Твоя це книжиця? — спитав нарешті Крайський, піднявши вгору розкритий зшиток.

— Моя, — озвався Сковорода.

— Ти написав її, коли був хворий чи дуже виснажений постом і працею?

— Ні, я писав здоровий.

— Коли ти став священиком?

— Я не священик.

— Тоді чому ти вліз у чужу парафію і намагаєшся пізнати бога, священні таїнства, які для світських за сімома замками?

— Я пізнаю природу. Вона ж не може бути чияюсь власністю чи таємницею.

— Бог не природа (як ти повторюєш чуже, поганське), а вседержитель, небесний цар. Це знають навіть діти! — підвищив тон єпископ.

— Що добре дітям, того замало мужеві.

— Ти сумніваєшся в догматах віри?

— Я прагну істини.

— Якої?

— Вона одна.

¹ Члени церковного суду.

— То як же можна прагнути того, що маєш! Ісус одкрив нам істину. Його апостоли нам розжували її тверді горішки. Ковтай і будеш ситий...

— Якщо ковтати лише розжоване, тоді для чого ж зуби?

— Щоб стримувати дурний язик!

— Юпітер гнівається... — всміхнувся Сковорода.

— Блазнюєш знову... Чи не забув, як закінчилися твої минулі жарти?

— Був вигнаний із стін училища, аки Люципер із царства божого, — зітхнув Григорій.

— От-от! Мені не хтілося б це відправляти вдруге... — багатозначно додав єпископ.

— Мені тим паче, — розвів руками Сковорода.

Преосвящений оглянув пильно свою принашку братію і запропонував:

— Спали цю книжицю, учи звичайно і будеш... у царстві божому.

— Ви закликаєте мене порушити дев'яту заповідь?

— Ти вже її порушив, — підняв єпископ зшиток. — Тут стільки лжі!

— Біда тому, для кого правда — лжа, — відбив удар Григорій.

Лице єпископа від гніву стало білим. Схиливши голову, він довго часто дихав.

— Ти хочеш мене учити правді? — нарешті мовив жорстко. — Хто ти такий — пророк, апостол чи патріарх?!

— Людина.

— Що ж це за чин?

— Найвищий!

— І ти у цьому чині... — відкинувся на спинку крісла Крайський. — То як накажете вас величати: превосходительством, сіятельством чи, мо', величністью?

— Для нас, людей, ще не придумано, як величати, — спокійно мовив Сковорода. Він знав напевне, що цей химерний диспут не похитне ні в чому Крайського, і сперечався лише заради Іова та інших членів суду. Не сподівався, щоб хтось із них прийшов йому на поміч, але хотілося, щоб у душі хоча б одного лишився сумнів у правоті єпископа і справедливості нині содіяного.

— Ви бачили такого божевільного! — промовив скрушено Крайський, звертаючись до консисторських.

Ті, мов не чули, сиділи, втупившись очима в стіл. Лише

смирений Іов заметушився в кріслі та ще якийсь худий і лисий попик всміхнувся трепетно, вловивши грізний погляд преосвященного.

— Лайка — то не найкращий доказ... — почав був Григорій.

— Замовкни! — крикнув Крайський. — Ми не спудеї й не потребуємо твоїх повчань!

— Мовчу, — зітхнув Григорій. — Неправії завжди бояться слова.

Єпископ стис кулаки, які лежали двома важкими молотами на оксамитовім червоному обрусі.

— По-моєму, все зрозуміло, — сказав він, ледве стримуючись. — Чого не лікують ліки, не виліковує залізо...

— Інkvізиторама найбільше до вподоби закінчення цього рецепту, — додав Григорій. — Чого не лікує залізо, те виліковує вогонь.

— Ми не католики й не інkvізиторима, — промовив Крайський з притиском. — Ми милосердні й довготерпеливі... Але коли в здоровім тілі щось загнилося, його найліпше викинути! Чи так я мовлю, святі отці?

Ті закивали знехотя. Один смирений Іов втягнув у плечі голову й заплющив очі, мов таким чином хотів уникнути сказати власне слово.

— Чи так я мовлю, Іове? — шулікою упав на нього Крайський.

— Я що... Я згоден... Я боронь боже!..

— Ну от і все, — сказав єпископ стомлено і кинув зшиток авторів. — Віднині ти, Григорій Савич Сковорода, не в числі учителів!

— Не ви мене настановляли, не вам мене й вигонити, — промовив глухо Сковорода. — Пан губернатор...

— То не твоя турбота, — всміхнувся зверхньо Крайський і встав із-за столу. — З ним я домовлюся...

Григорій теж підвівся. Узав свій зшиток, поклав його в кишеню. Востаннє глянувши на враз побляклих суддів, він зрозумів зненацька, відчув еством, що це вже все, що більше йому не бути в класі, не гріти серця на теплоті цікавих, палких очей студентів і не радіти, стежачи, як дітлахи стають мужами, а селяки — філософами. Щось обламалося в його душі, як обважніла плодами гілка яблуні. Проте, на диво, він не страждав і не оплакував того, загублого, а був захоплений новим зеленим пагоном, який проріс на зламі і забував, неначе трави після дощу. Суворі

судді люблять стежити за муками своїх засуджених. Вони зі злості луснули б, якби заглянули в думки Григорія вже за хвилину-другу по ритуалі знищення його як вчителя.

О *vita nova*, нове життя... Та, власне, він і до цього жив більше в мандрах, аніж у Харкові. Тепер же стане все на свої місця і запанує спокій у його душі. Хоча і пізно, в сорок чотири роки, він остаточно збагнув себе самого й віднині житиме життям, спорідненим своїй натурі, й не піддаватиметься химерній мрії служити народу звично, як усі освічені, але статечні, смиренні люди. То не його дорога. Він — мандрівник, поборник істини, апостол правди й волі! Тут і шукай, тут щастя.

Навчати можна всюди — було б чого навчати. Григорій це розумів давно й тому без жалю й туги залишив Харків та монастирський підварок. По берегах в'юнкої Лопані цвів верболіз, до сонця пнулося всіляке зело, мостило гнізда птаство. Сковороді чомусь не хтілося так нагло кидати усю цю розкіш, і він, не довго думавши (сам собі пан!), пішов по річці вгору. Ще з тогорічних мандрів мав на прикметі одне чудове місце — над Лопанню посеред лісу пасіка. Жива криниця в березі, столітні липи, клени та ясени... Куточок просто райський. Та й пан Земборський, господар тієї пасіки, не раз просив зайти, пожити в нього. Він, хоч багатий, можний, але не зовсім ви-панів і не цурається гіркої правди та закріпачених братів по роду-племені. Що ж, нині є нагода зайти й пожити трохи... Забрали кафедру, та залишилися перо й папір! Бач, із яким острахом, немов змію отруйну, тримав епіскоп його злощасні тези. Бояться слова деспоти. Заковують його в залізо, щоб не водало пробі, чи осипають золотом, аби сяло весело й сліпило людям очі... Ні пут, ні золота! Він захищається у темній пущі і, мов Платон, писатиме книжки-діалоги, в яких учитиме, як пізнавати світ, себе та істину.

Пішов шпаркіше: кортіло швидше взятися за первородний свій філософський твір, що аж за чверть століття ним наречений буде «Наркісс».

За рік ніщо тут не змінилося, немов над цим шматочком світу не владний час. І навіть пасічник, — ще моло-

дий, але похмурий вусатий дядько, — так само стрів скупою усмішкою і, показавши, де зберігається вода та їжа, кудись подався поспіхом, так ніби ждав його приходу.

Перекусивши, Григорій вийняв із торби книжки, папір та каламар з чорнилом і, поки сонце світить, сів до роботи.

З чого ж почати? Хто буде діяти у цьому творі-диспуті Порфирій, Іов... Ні, їм не місце в книзі, яка, можливо, пройде крізь час і розбрат, неначе ця діброва і ця земля. Кордет, Михайло? Не варто, мабуть, виносити їхні думки та судження перед неситі очі душителів людського духа... Кого ж узяти? Еврика! Лукаш, Лука. Так ніби кличуть неговірного, відлюдькуватого тут владарюючого пасічника. Ну що ж, Луко, порозмовляємо про пізнання себе самого і доведемо, що головне в людині не плоть, а думка!

Розкриємо священну біблію...

Мисль, думка, серце... Що може розлитися так, як думки? О серце, ти — це безодня, ширша від моря й небал... Безмежне, ти все охоплюєш, саме ж не вміщуєшся ніде, ні в чому...

Що ж нині нам повідає священна книга? «Не отемніють очі твої...»

Ще скільки, господи, на світі є незрячих духом, нищих, плазуючих перед добром і злом! Іноді шкода дивитися на цих істот, що розминулися з всесильним богом мудрості і зупинилися на півдорозі в людському поступі. Немов папуги, вони повторюють чужі слова, не можуть жити без ідола або кумира і, мов чорт ладану, бояться мислі. Людино, ти вмістилище всього найкращого й всього найгіршого, що є на світі...

Перегорнув кілька цупких, пожовклих аркушів і зачепився оком за вислів, схожий з його думками, з його метою зцілити тих, хто отемнів або й не був ніколи зрячим. «Послухайте мене ті, що згубили серце і відійшли од правди!» Григорій вчитувався у ці слова, мов випробовував їх на вагу, на міцність; то шепотів, то вимовляв на повен голос, і на галявину, де він сидів і де стояла пасіка, поволі сходилося все більше й більше люду із різних сіл, селобі та міст, де він бував в останні десять років. Лихі, підступні, хитрі, пихаті, горді, ласкаві, тихі... Але найбільше було розгублених, прибитих страхом, готових стати на будь-яку дорогу, аби вціліти під величезним

державно-панським каменем, що перемелює живе зерно на порох...

Григорія пройняв великий жаль до цих нещасних. Поволі те співчуття обернулося на люту зненависть до млинарів та їхніх слуг.

Відклавши біблію, вмочив перо і замість книги про пізнання самих себе почав писати пісню. Як, звідкіля — хто знає, але з'явилася і задзвеніла якась незвична для його творів музика. Слова також пішли нові, химерні. Це був не псалом, не кант — сатира на людоморів, підбита роздумами про власну душу, долю.

Всякому городу нрав і права;
Всяка имієт свой ум голова...

Лише за тиждень ліг на папір початок книги й заговорив як опонент Лука. (Лукаш мовчав). Сковорода так захопився цим «розлаголом», що забував про їжу й ніяк не міг змиритися з тим, що вночі був змушений задовольнятися лише обдумуванням майбутніх герців Луки та Друга. (Друг виступав од автора й доводив те, чого Григорій не встиг довести з кафедри). Він міг сказати про себе словами з «Пісні пісень»: я сплю, а серце моє не спить. Не прилягало серце, уболівало за душу людську, стоптану ногами хижих монстрів, яким начхати, що ви — людина, створіння мисляче, а не худобина.

Писав спокійно, стримано, апелював до біблії, шукаючи у цій небеській книзі підтвердження своїм словам. Та час від часу щось нагло збурювалося в його естві, кричало криком і виливалося не філософським логосом, а сатиричними, земними образами в одежі притч або байок. Світ не давав Григорієві знайти у пущі спокій, не випускав його з цупких обіймів. Він одбивався, читав годинами святе письмо, розжовував його окремі вислови удвох з Лукою або Клеопою й ще кількома особами, яких увів до книги, проте не міг цілком віддатися своїм всесвітнім роздумам. Боровся стійко, вперто й, здавалось, десь серед літа був переміг.

Та несподівано прийшли Михайло з Яковом і принесли недобрі вісті.

Стояв липневий, пропахлий медом ранок. Лукаш кудись подався, й Сковорода сидів один під куренем за грубо збитим столиком. Не писалося, якась тривога стискала серце, мозок і не давала думкам ширяти вільно. У нежарких ранкових променях, що пробивалися крізь нерухоме віття, раз по раз мигали швидкі, завзяті бджоли. Метка сорока вертілася, мовби цікава жіночка, довкола житла пасічника і поглядала скоса на дивака, що міг годинами сидіти тихо-тихо...

І раптом, скрикнувши, вона знялася злякано і шмигнула в хаші.

Григорій знехотя підвів од зшитка голову — небесна сила, та це ж негадані, але жадані гості! Простоволосий, босий Сковорода побіг назустріч хлопцям, що, усміхаючись і лачно шулячись від пролітаючих довкола бджіл, ішли галявиною.

— Михайле! Якове!

Він обнімав їх та виціловував, немов синів, яких не бачив вічність. Студенти теж розчулилися.

— Не забули свого учителя. А я вже думав...

— Та що ви, що ви, Григоре Савичу! — баском озвався Ковалинський. Йому було вже двадцять років. Час, як ріка... — Вас пам'ятають друзі...

— І вороги, — додав поспішно Яків.

Михайло взяв його за лікоть. Хлопчина знітився й почервонів.

— Ну, як ви тут? — спитав Михайло й хазяйським оком окинув пасіку, курінь і стіл. — Щось, певно, пишете?

— Пишу, пишу, Михайлику... Сьогодні з Харкова?

— Ні. Вчора ввечері. Заночували в Гужвах, у пана. Земборський нас і привіз.

— Ви снідали?

— Якби не снідання, прийшли б раніше, — підкинув Яків і замахав руками.

— Не ворухись!

— Коли ж у вічі сичуться...

— Ходімо в ліс, бо покусують, — сказав Михайло, що також зиркав сторожко на кожну бджілку, яка летіла мимо.

Кепкуючи з страхополохів, Сковорода повів гостей у айброву.

— Ви тут один живете чи в товаристві пасічника? — спитав Михайло, коли не чути стало дзижчання бджіл.

— Один здебільшого...

— І не гнітить вас самотина?

— Хто народився, щоб мати діло з вічністю, тому приємніше жити в полях, гаях або садках, ніж у містах.

— Я так не зміг би, — зітхнув Михайло.

— Сорока запитала Орла: «Скажи, як не набридне тобі весь час літати в небі?» — «Я ніколи б не спускався на землю, якби не змушувала нужда тілесна», — відповів Орел. «А я ніколи б не одлітала від міста, коли б була Орлом...» — промовила Сорока. «Я теж, коли б я був Сорокою», — сказав Орел.

Михайло почервонів.

— Григоре Савичу, чия це байка? — спитав невдовзі Яків.

Сковорода знизав плечима і не признався.

— Хто зна... Що нового у вас, у колегиумі?

— Варягів стало більше, — сказав Михайло.

— Як їм?

— Крутиться. Всім хоче бути добрим. Недавно стрів мене в музеумі й про вас розпитував, шкодуючи, що ополчили ви проти себе многих...

— Одного разу, побачивши, як різне птаство скубло Сову, Дрізд запитав сердешну: «Чи вам не прикро, пані, що вас скубуть безвинно? Це ж нісенітниця». — «Для мене те не дивина, — відповіла Сова. — Вони скубуться і між собою. А щодо прикrostі, то я втішаюсь тим, що нападують на мене лише граки, сороки та ворони, але орел і пугач не займають. Та й афіняни сову шанують...» І як на мене, — додав Григорій, — то краще бути в любові й шані в одного мудрого, аніж у сотні дурнів.

— Це ваша байка? — знов загорівся Яків.

— А що?

— Дотепна!

— Моя...

— Григоре Савичу, і ви багато їх написали?

— Не написав ще жодної, а от придумав аж півтора десятка...

— Байок? — спитав Михайло, чудуючись. В його уяві, певно, Сковорода-філософ не сполучався з Сковородою-байкарем.

— То розкажіть усім — гукнув зраділо Яків. Йому було

років шістнадцять — з дитини, як кажуть, вийшов, до парубка ще не дійшов. Такого колись Григорій зустрів Михайла...

Прокашлявшись і подолавши зніяковіння, яке і досі охоплювало його щоразу, коли доводилося комусь читати свої незграбні твори, Сковорода почав півголосом:

— Ворона й Чиж. Неподалік від озера, в якому водились жаби...

Тим часом вийшли на берег річки. Поросла густо очеретами, вербами, Козача Лопань, як називали її гужвинці, кишіла рибою й усяким птаством. То тут, то там на невеликих блакитних плесах скидалися щуки; немов татарські стріли, перелітали лякливі зграї крижнів. А над усім оцим роздоллям пливли хмарки й світило сонце.

— Сідаймо, хлопці, в ногах немає правди, — сказав Григорій. Знайшов найкраще місце — густий дубовий затінок, з якого видно річку та степ за нею, і перший плюхнувся у нетолочені дозрілі трави. Студенти сіли поряд.

— Ну, ну? Так що там Чиж із Вороною? — терпещував Яків.

Сковорода обняв хлопчину і став розказувати, немов читати з книги. Михайло слухав мовчки. А Яків ойкав, охав, сміявся, схоплювався і знов сідав. Коли ж Григорій почав останню байку, про двох собак, він теж при-тих.

— У селі в господаря жило двоє собак. Якось повз двір той трапилося проїхати незнайомому. Один собака вибіг і гавкав доти, поки чоловіка й не видно стало.

— І що тобі від того прибуло? — спитав завзятого товариша.

— Принаймні я розважився...

— Адже не всі проїжджі, — сказав розумний пес, — та-кі, що слід вважати за ворогів господаря... Бути собакою — то непогане діло, погано гавкати на всіх підряд...

— Оце, Григоре Савичу, ви ніби в око зустріли! — сплеснув руками Яків. — У Харкові таких собак!.. Уже другий місяць на вас невпинно брешуть...

— Замовкни, Якове! — гукнув Михайло.

— Ні, ні, розкажуй, — звелів Григорій і весь напружився, приготувався зустріти мужньо нову напасть.

— От ще базікало...

— А що таке? Ми ж усе одно збиралися...

— Не сперечайтесь, — насупив брови Сковорода. — Розповідайте!

— Гаразд, — сказав Михайло. — Ви не хвилюйтеся, нічого там такого...

— Ти мов придворна дама.

— Кебетний учень Іова! — підкинув Яків.

Михайло зміряв його холодним поглядом, зиркнув трикратно на збрунатилого від поту й сонця друга, що заховався у цій дрімучій пущі од лихослів'я світу, і тихо мовив:

— Хтось розпускає між харків'ян чутки, що ви засуджуєте вживання м'яса, вина, горілки...

— Священики вас називають еретиком і манихейським учнем, — доповнив Яків.

Михайло нишком дав стусана базіці.

— Крім того, кажуть, — повів статечно далі, — що ви вважаєте шкідливим золото, дорогоцінні речі, розкішний одяг... А так як усе це боже і богом створене, то...

— Іменують вас богохульником! — не втерпів знову Яків.

Григорій ліг, поклав на руки голову і, дивлячись на сіре, зблякле небо та на хмарки, що раптом стали чорні, спитав похмуро:

— І це усе?

— Усе, — сказав Михайло.

— Ні, ні, Григоре Савичу, — схопився Яків. — За те, що ви живете в пущі й цураєтеся попів, панів і взагалі суспільства, миру, вас нарекли ще й мізантропом...

Який кричущий наклеп! Він — мізантроп... Тоді Сократ, Платон, Еразм, Сенека також людиноненависники, бо усамотнювалися, щоб мати змогу мислити. Кохання й мислення не визнають юрби... Хіба ж він кинув місто заради себе? Для кого пише книгу, пісні, байки? Кому знімає ними з очей полуду? Він — мізантроп і богохульник... Ще й Манихейв учень! Воістину, брехня не знає міри. Ці кровожерні гієни в рясах готові впитися зубами в кожного, хто не підспівує їхній осанні богам, в якій немає серця, а є лише облуда. Не лицеміриш, говориш те, що думаєш, — уже еретик. Шукаєш правди, істини — гвалт, богохульник! Живеш своїм, а не попівським розумом — сектант, відступник, зрадця. О господи! Хіба людина, твоя земна подоба, уже не вільна мислити?! Хто дав їм право сковувати в залізних путах цю всемогутню силу, пружину поступу, яка,

мов доля, охочих веде, окрилює, а ретроградів насильно тягне!..

— Брехня, — сказав Григорій стримано.

— Він посварився за вас із префектом, — промовив Яків і вказав очима на Ковалинського. — Коли б не ректор — не доучився б...

— А він побився з трьома студентами, які розносили попівські плітки, — не залишився в боргу й Михайло.

— Й студенти вірять? — спитав Григорій.

— Не всі... А дехто.

— Григоре Савичу, коли б самі ви... — почав несміло Яків.

— Прийду! — рішуче мовив Сковорода.

У хлопців ніби гора з плечей звалилася. Знайшовши жолудя, Михайло пожбурих ним у Якова. Той кинув теж. За мить вони посхоплювалися, зійшлися впритул, як молоденькі півники, і почали боротися. Сопіння, регіт, вигуки...

Всміхаючись, Григорій стежив за цим кумедним герцем і вже громив наклепників, не залишаючи від їхніх злобних вигадок та лихослів'я каменя на камені.

До Харкова Сковорода прийшов надвечір у понеділок, якраз тоді, коли за звичаєм у губернатора збирався цвіт громади.

Лакей в лівреї загородив дорогу ще на порозі:

— Тобі до кухаря? На чорний хід!

— Ні. Я до Євдокима Олексійовича, — спокійно мовив Сковорода.

— У нього гості.

— То й що...

— Ти з глузду з'їхав? Ось денщиків покличу!..

— Вельмишановний цербере¹, — спинив його Григорій, — біжи нагору й скажи своєму панові, що завітав до нього Григорій Савич Сковорода!

Лакей оглянув заїду сталевим поглядом, скривився в посмішці, а все ж пішов. Поважно, гордо — як римський консул.

Хвилин за кілька лакуза вибіг, немов ошпарений. За ним з'явився пан губернатор, гості.

¹ Лютий трьохголовий міфічний пес.

— Григоре Савичу, ласкаво просимо! Без тебе наш оркестрик що рота без правофлангового!

Сковорода зійшов мовчки по сходах і привітався за стародавнім звичаєм:

— Дай боже радуватися!

Пани, попи та офіцери відповіли хто як. Смирений Іов кивнув, заплющив очі.

У чималенькій вмебльованій різкішно залі були самі чоловіки. В кутку на дзигликах лежали скрипки, флейти, бандури, гуслі. На позолоченому стрункому столику мінілися всіма кольорами пляшки й чарки...

Щербинін одвів Сковороду убік, де не було нікого, і мовив тихо:

— Ти, мабуть, гніваєшся, що я тебе не захистив? Я возпротивився, але єпископ став дибки, мов огир...

— Ні, я не гніваюся, — сказав Григорій. — Усяке лихо не без добра.

Метнувши владний погляд на Іова, Щербинін повів своєї далі:

— Ми вдвох із ректором...

Смирений Іов підбіг, як песик, заусміхався.

— Сковорода не вірить, що ми з тобою пішли в штики на Крайського, — підпріг його вельможний.

— Вір, Грицьку, вір! — замекетав смиренний Іов. — Пан губернатор уболівав душею. Я теж уболівав...

— Ах, бідолашний! — спинив його Григорій. — Ти й нині, Іове, смертельно хворий.

— Чим? На яку хворобу? — злякався ректор. Він запитав так голосно, що всі присутні в залі вп'ялися в нього поглядами.

— На плазовитість, чи раболіпство!

— Ти лихословиш, Грицьку... — прошепотів смиренний Іов і заплющив очі, немов закрився в мушлі.

— Не лихословити прийшов сюди я, — сказав Григорій гучно, щоб чули всі, — а спростувати наклепи і лихослів'я ваше!

Еліта харківська нагостила вуха. Знайомі й незнайомі панки й священики поволі збилися довкола гостя. Цікавість брала гору над етикетом і панським гонором.

— Ви нарекли мене відступником і манихейським учнем за те, що я утримуюсь од зайвини. Я не засуджую вживання м'яса і вина, лише не схвалюю захоплення надміру ними.

Бо це, панове, шкодить не тільки вам, багатим, а й тим, хто радий шматкові хліба та кварти квасу... Ви розпустили плітки, що ніби я вважаю дорогоцінні метали й речі шкідливими самі собою. Це ж нісенітниця! Вони шкідливі, коли стають метою, ідолом і накопичуються в руках одного, двох. Від срібла й золота втрачають часто розум і взагалі людську подобу. Ось де трагедія! І тільки нова людина, яка пізнає себе і мир, очиститься й погляне просто й весело на всі скарби у світі, як нині дивимося ми на квітучі луки.

Ви називаєте мене людиною ненависником, чи мізантропом і звинувачуєте в навчанні отроків відрази, нехиті до певних станів, посад, чинів, становищ... Бредня! Все зло від того, що ми в театрі світу беремо ролю не за природою нашою, а якомога більшу і важливішу. Скажіть, чому в народі таке збентеження й такий неспокій? Чи не від того, що многі грають ролі не ті, що їм властиві і відповідні, тобто, не будучи грибами, полізли в козуб? Один такий народний пастир наробить стільки шкоди, що й п'ять достойних не зможуть виправити!

Тому я завжди радив знайомим отрокам пізнати спершу себе, свою природу, а вже тоді йти й вибирати ролю за покликанням... Я сподівався, що, мо', хоча б у такий спосіб зменшаться ті нарікання й скарги, яких ще стільки нині лежи людьми... Я сам сьогодні ж кинув би свій стан і вступив би до іншого, аби не знав, що клопотлива й меланхолійна моя природа найбільше здатна до щонайнижчої та ще самітної в театрі ролі. Хай у цій масці не прислужуся я своїй вітчизні милій, зате принаймні з усієї сили старатимуся не завдавати шкоди!

Передихнувши й витерши рукою піт із чола, Сковорода хотів піти, але Щербинін його спинив.

— Не поспішай, Григорію, — промовив люб'язно, хоча його блакитні очі стали сірі. — Ти палко так доводив, що поважаєш усі на світі стани і всіх людей, а сам біжиш до черні...

— Ця ваша, панська, вигадка, — сказав Григорій різко, — що начебто простий народ є чорний, смішна. Така ж нікчемна, як і ті, що твердять, ніби земля є мертва. Як же може мертва мати народжувати живих дітей? І як же воно з утроби чорного народу могли вилупитися білі пани?

Щербинін зціпив зуби. Панки насупилися.

— Григоре Савичу, — заметушився смиренний Іов, що не витримував не тільки гроз, а й передгроззя, — ти б заспівав нам краще! Новий псалом, скажімо...

Товариство враз ожило, заворушилося. Вельможні гості одверто радувалися, що замість прикрих докорів та небезпечних колючих слів почують гарну сковородинську музику, яка вражає гармонією і благоліпством. Вони любили й знали його пісні...

Сковорода окинув зором знайомі лица панів полковників, хорунжих, суддів, сотників, що вже були на півдорозі у справжнє панство, освячене імператрицею, і погодився. Він заспіває! Нехай закрутить у носі вражим дітям.

Узяв бандуру, пройшов по струнах пальцями і, дивлячись у чорні-чорні, волоські очі полковника Куликівського, який торік ще був господарем усієї Харківщини, почав свій «псалом»:

Всякому городу нрав і права;
Всяка маєт свій ум голова;
Всякому сердцу своя есть любовь,
Всякому горлу свой есть вкус каков,—
А мні одна тільки в світі дума,
А мні одно тільки не йдет с ума.

Провів цікавим, гострим поглядом по губернаторових притихлих гостях.

Петр для чинов угли панській трет,
Федька-купец при аршині все лжет.
Тот строїт дом свой на новий манір,
Тот все в процентах, пожалуй, повірь.
А мні одна тільки в світі дума,
А мні одно тільки не йдет с ума.

Панки дивилися на нього злякано, мов на суддю злочинця. Смиренний Іов так скривився, неначе в нього враз заболів живіт. Щербинін склав на грудях руки і слухав з посмішкою, що ледь виднілася в куточках уст.

Тот непрестанно стягает грунта,
Сей иностранни заводит скота,
Ті формируют на ловлю собак,
Сих шумить дом от гостей, как кабак,—
А мні одна тільки в світі дума,
А мні одно тільки не йдет с ума.
Строїть на свой тон юриста права,
С диспут студенту трешичит голова.
Тіх безпокоїть Венерин амур,
Всякому голову мучить свой дур,—
А мні одна тільки в світі дума,
Как би умерти мні не без ума.

Зробивши паузу, він уповільнив темп і, наголошуючи ледь не на кожному слові, речитативом закінчив пісню:

Смерте страшна, замашная косо!
Ти не щадиш і царських волосов,
Ти не глядиш, где мужик, а где царь,—
Все жереш так, как солому пожар.
Кто ж на ся плюет острую сталь?
Тот, чия совість, как чистий хрусталь!

Відавав бандуру Іову і, обминаючи приголомшених панів, поїв та офіцерів, пішов із зали. Душа стомилася й жадала простору, роздолля, мислі, волі!

СІТЬ ДЕСЯТА

Світ — Прометей прикутий. Щодня роздвбують йому кри-
ваві рани, і як не вмер він досі, не відають навіть боги.
Рвонувся з пут — встромили ніж у спину, й лягло козацтво
в землю, а з безнадії та сліз сирітських висипали над ним
могили-гори. Сплять колії, спить Гонта, розтерзаний оска-
женним панством, дець брязкотить кайданами останній
гетьман волі, а запорожці, втерши мазку, кладуть чубаті
голови на берегах Дунаю. Ave, imperator, morituri te sa-
lutant! Morituri te salutant... Приречені тебе вітають...
Приречені на вічне рабство, на самовиродження!.. Петля
кріпаччини все дужче й дужче стягує козацьку шию... Ко-
ли Григорій почув про повстання Омелька Пугача на Яїку,
зв'язав печально й згадав свою московську подорож і Ка-
мерграфа, що відмовляв російським мужикам у вільнодумст-
ві Дивак. Нема народу, який не прагнув би і не жадав би
волі... За віщо ж, господи, так не злюбив ти Русь, чим про-
тивили твою всесильність ці незлюбиві люди?..

Вже котрий рік про це питає Сковорода. Бог німував.
Мовчання — камінь, скеля, що наляга на душу. І на душі
Григорія ставало тяжче й тяжче. Найліпший друг, Ми-
хайло, скінчив колегіум і, як усі панята, подався шукати
слави й честі в Санкт-Петербург. Мир праху вашому, сло-
ва і мислі, висіяні на серці ближнього!.. Лишився Яків. Ви-
святившись, він обійняв парафію неподалік од Харкова,
у Бабаях, і запросив до себе Сковороду.

Зрастуй, імператоре, приречені на смерть вітають тебе! (Лат.)

Село стоїть на пагорбі, навкруг поля, діброви, ставки, левади. А в улоговині, між вільх та верб, біжить струмок, який збирає воду, що б'є з джерел, криничок. Біля Холодної, в старому лісі за Кунчировим облюбував Григорій відлюдну пасіку і поселився на ній удвох із біблією. Відтоді, як залишив позаду півсотні літ і охолоді трупі своїх надій та сподівань, священна книга стала його найближчим радником і співрозмовником, тим джерелом, з якого черпав він сили й мислі, незрушним тихим храмом, в якому він ховався від суєти та злоби, від мертвих мрій та ще живо-го відчаю. Все заміняла вона Григорієві — дітей, дружину, вино, достаток, друзів... Ні, друзів має і в Бабах. Вже кілька років вони збираються і, мов стародавні елліни, провадять диспути на філософські теми. Григорій згодом ці вільні бесіди знов переорює, пересіває добірним зёрном і віддає — вже на папері — на суд громади. Благословенна праця! Благословенні люди, які в безчасся люте знаходять сили мислити і, зневажаючи камінне слово догми, самі шукають істину!

На пасіці біля Холодної почав Григорій і свій новий, вже шостий, твір про суть людини, світу та про душевний спокій.

Як нині тихо в лісі. Десь писне пташка; вітер шелесне млошним листям і знов розтане в кронах. Дзюрчить вода в криничці, неначе хтось невидимий зробив сопілку та її випробовує її безмежно довго... Блаженна тиша... Не йметься віри, що позавчора о цій порі тут вирували пристрасті, стояв гармидер, який буває хіба на ярмарку. Прийшов Панаас, і Яків, і Ярмолай, і Логвин — найзаповзятіші брати-софісти із Бабаїв та ближніх сіл. Заросившись, посперечалися і, не вгаваючи, дістались петри, тверді, якою був для них Григорій.

— У чому сила вислову: пізнай себе?

— Ні! Ти скажи спочатку, що є премудрість і де її шукати!

— Ми проповідуємо душевний мир та спокій, а навкруги сум'яття!

— Ти ніби сфінкс єгипетський...

— Спокійно, други, не гарячкуйте й не поспішайте з висновками, — утихомирив Григорій братію. — Так розмовляти — це все одно, що, поробившись п'ятьма вітрами, займатися хвилі на Чорнім морі...

З цього й почав Сксворода нову розмову-книгу, яку назвав «Кольцом».

Навівши притчу про необачних мандрівників по Індії, яку він чув ще в дитинстві від перса, що торгував шовками, посудом та килимами, поклав перо й замислився. Душевний мир... Душа — *mobile perpetuum*, рухомість безперервна. Крила її — думки, поради, погляди, вона або чогось бажає, або тікає від чогось; коли бажає — любить, коли тікає — страхається. Коли ж не знає, чого жадати й від чого бігти, тоді дивується, страждає, тоне в сумнівах; сюди, туди сахається і крутиться, немов магнітна стрілка, аж доки теж відшукає свою заповітну північ...

Тернистий шлях людини. Ніщо так не заводить на манівці її, як самовпевненість, зухвальство й пиша. Погляньте на людську юрбу й побачите, що не лише поважні, літні люди, а й ще зовсім юні вважають, що вони озброєні проти всіх нещастя і переконані, що, як окуляри їхнім очам, їм не потрібні чийсь поради, одвічна мудрість людства. А що, коли такий розумник, немов папуга, вивчиться кільком словам із інших мов і побуває в знатних компаніях та в містах, десь покуштує геометрії та астрономії, переживе кілька десятків пригод любовних та громадянських? Тоді до нього й не підступайся! Платони, Солони, Сократи, Піфагори, Цицерони і вся минувшина в порівнянні з нашим орлом, що визнає лише захмар'я й космос, — метелики, які літають біля землі. І тут з'являються хвалителі, які вітають палко нову премудрість, що народилася в його мозку, а досі була прихована від мудреців за сімома замками. Тоді ще дужче, ще заповзятіше великий Дій наш, уявивши себе суддею світу, переглядає скарги минувшини й, мов ювелір камінчики, на власний розсуд схвалює або знецінює. Для нього нікчемне все, чого збагнути не може його убогий розгарячений розум.

Лайливці мудрих, ганьбителі великих предків! Окрім своїх сентенцій, для них нема святого.

Та й хто в нас не намагається вести людей до щастя? Куди не глянь, самі вожді, філософи, які упевнені, що вже давно заткнули собі за пояс і Цезаря, і Македонського. Вони всезнаючі! Не встиг одне щось вивчити й зажити трохи слави, як уже гадає, що всі науки йому підвладні від альфи аж до омеги. Смішні! Щоб досягнути лише одну науку, аєдь вистачає людського віку...

Писалось легко. Хоч був самотній, здавалося, що розмовляв із друзями, відповідав на їхні репліки та запитання, доводив істинність своїх різких, безкомпромісних суджень, які лякали часто його обтяжених чинами й статком учнів. Тут взагалі чудове місце для роздумів і для писання книг. На цій же пасіці рік тому він за кілька тижнів створив ще півтора десятка байок і притч. А діалоги чи розглаголює. Тут, певно, все насичене палким бажанням творчості — земля, вода, повітря...

І не помітив, як підійшли Панас, Логвин та Яків. Вони були якісь незвичні — пісні, смиренні, немов ченці після причастя.

— Дай боже радуватися! — озвався першим Яків.

Сковорода поклав перо й підвівся.

— Що вам сьогодні снилося? — спитав Панас. Він, як завжди, всміхався, немов у серці в нього горіла вічна свічка добра й веселості.

— Нічого. Снав аки праведник.

— Того не може бути. Перед такою зустріччю неодмінно наснитись має пророчий сон!

Забилось дужче серце. Гамуючи цю неслухняну птаху, Григорій мовив весело:

— Панасе, ти загордився! Коли на кожні твої відвідини я буду снити...

— Григоре Савичу, це ж не про мене йдеться!

— А я гадав — про тебе, — протяг Григорій і обвів очима той край галявини, де пробігала стежка до Бабаїв.

— Явись, Михайле! — гукнув тим часом Яків.

Із-за старого дуба, немов у казці, вийшов стрункий гвардійський офіцер.

Щоб не назвав Правицький імені, Сковорода нізачо не упізнав би в ньому свого колишнього студента, учня й друга. Всміхаючись, Михайло швидко попрямував до нього. Сковорода ж стояв, дивився і викарбовував навіки в серці цю неповторну, таку прекрасну, таку щасливу мить. П'ять літ розлуки!..

Коли причахла радість зустрічі і Ковалинський угамував зрадливі сльози, Правицький обняв обох й повів до обруса, якого він із Панасом і Логвином прослав у затінку й заставив різним посудом.

Сковорода подякував його ласкавим поглядом, благословив — як старший віком — цю лісову, але святкову трапезу і запросив сідати.

— А де, шановні, наш Ярмолай? — спитав у Якова, що надивав маленькі мідні келишки.

— У нього в Харкові якесь нагальне діло.

— То як же ми без Бахуса?

— Він прибіжить, — сказав Панас. — У Ярмолая до чарки нюх, як у kota до сала!

Доки пили по чарці-другій, Сковорода очей не зводив із гостей. Йому хотілося поговорити з ним, як колись, не криючись і не вишукуючи округлих, певних слів, та щось незвичане, яке з'явилося за ці роки в Михайла, перепинало, адержувало. Гість взагалі тримався трохи дивно. То усміхався лагідно, то морщив лоба і поринав у щось своє, далеке, то знову пестив поглядом лице учителя, що залишився таким, як був п'ять років тому, хіба що схуд ще більше й постарів.

— Ну, де ж ти був, що бачив? — спитав Григорій, так не змігши перебороти в собі відчуженості.

— Служив три роки в Петербурзі при Розумовському, а потім був у Франції та у Швейцарії, — сказав Михайло підзагом. Й нараз ожив, засяяв: — Григоре Савичу, я в Лозанні зустрів людину настільки схожу на вас душею й тілом, що я очам не вірив. Ну просто брат ваш рідний! Ми так зійшлися з ним, так полюбили один одного, що, розлучуючись, обоє плакали. Мені здавалося, немовби я прощався з вами...

— Як звуть того лозанця? — спитав Григорій.

— Мейнгард Данило.

— Віднині ця людина є і моїм найкращим другом! — промовив палко Сковорода.

— Віват! — підтримав Яків, узявши келишок. — Здоров'я друга Сковороди!

Михайло випив мовчки і розстебнув свою гвардійську сорочку.

— Пане Михайле, ви скиньте зовсім, — порадив Логвин, який до цього не обізвався й словом.

— У Петербурзі, мабуть, не гаряче... — протяг Панас лубаво.

Скривившись, Михайло зняв мундир і кинув геть.

— Там припікає так, — сказав невесело, — що ніде душі не вистає...

— Лютують?

— Як показалися... Після розгрому Пугача взялись до них, що поряд.

— До просвітителів її величності?

— А то ж до кого! Їм не давали спокою Вольтер, Дідро та Монтеск'є, їм снилися їхні лаври. Вони — пером та книжечками, а їх — обухом! Луп, луп по головах!.. Це вам не Франція, у нас не звикли панькатися... Луп, луп по головах — і вся мораль!..

— Обух — то ultima ratio regum¹, — сказав Григорій і повернувся до Ковалинського. — Ти захмелів, Михайлику. Може, приляжеш трохи?

— Я ще ніколи не був такий тверезий, — промовив журно гість і сам налив горілки.

Сумні новини вразили й розвередили душу Сковороди. Він розумів, що це не просто чвари чи міжусобиці, а щось страшніше — гинуть людські надії, віра у добрий геній розуму, в здоровий глузд, що мав би взяти гору над марнославством, косністю і самолюбством ситих... Аплодуйте — вистава закінчилася, вовки зняли свої овечі маски!

— А про Козицького та Мотоноса не чув нічого? — спитав тривожно.

— Мотоніс ще в сенаті. Статс-секретар Козицький уже подав прошеніє, аби його звільнили. Козицького цькують найбільше, бо він очолював і захищав ослушників...

— Ах, диваки, кому надумали читати проповіді! — скрушався вголос Сковорода. — Хто звик до м'яса, того на траву не переманиш... Ще жоден кіт не відпускав із кігтів миші, а жоден царствующий — і крихти влади.

— Вони повірили її словам, обіцянкам, — пробурмотів Михайло.

— Коли б усе те справджувалося, що обіцяють можні, світ став би раєм, — сказав Григорій. Обвів очима своїх по-никлих друзів і додав розважлише: — Проте згадаймо слова Христові: «Горе вам, лицеміри! Горе вам, які сміються нині!» Ще встане сонце правди...

— Доки сонце встане, роса очі виїсть, — сказав Панас і раптом вигукнув: — О! Ярмолай!

Побіля дуба, де був ховався Ковалинський, з'явився вершник. Спинив коня, зіскочив і, зачепивши за луку повід, попрямував до гурту.

— От нюх так нюх! — кричав Панас зраділо: йому на-

¹ Останній доказ королів (лат.).

бридла печальна мудра бесіда. — Вчув аж у Харкові! Тобі горілки, меду?

Та Ярмолай не одізвався.

— Панове, він, мабуть, тещу поховав! — зареготав Панас і, підхопившись, побіг назустріч.

Ярмолай минув його, немов пенюк чи дерево, спинився важко за крок від обруса, стягнув спітнілу шапку і мовив тихо й хрипко:

— Немає Січі, люди...

— Куди ж вона поділася? Чорти вхопили?! — ще сміючись, спитав Панас.

— Зруйновано... Імператриця прислала військо...

— А запорожці?! Всі полягли?

— Ні. Розбрелися з миром...

Сиділи мовчки. Сів Ярмолай, не глянувши на щедрий обрус. Притих Панас. Григорій весь онімів, і тільки думка сумною чайкою кружляла в небі над запорозьким Великим Лугом і квилала скорботно й жалібно. Він розумів, був певен, що це кінець, що більше не буде Січі, як і Гетьманщини та Слобідських полків. Віднині скривджений не знайде в світі правди, кріпак не кине панові слова про грізну помсту, а юнаки не будуть марити подвигами своїх дідів і прадідів. Забрали душу, вийняли! І колії, і Пугачов, і пєтербурзька вольниця, і запорожці — всіх доконала, гади-на!.. О господи, невже не бачить недремне, вічне око, як, прикриваючись своїм ім'ям, новітні іроди творять діла мерзенні і цідять кров із народу, немовби з куди пиво? Все прогнило, скрізь трупище. Іуди вже й не цілують зрадно, а просто тичуть пальцем — і розпинають мучеників, ісусів правди й волі!..

Коли стемніло, гості пішли в село. Михайло також — служба, він мав уранці їхати. Сковорода лишився сам на пасіці. Впав на коліна і цілу ніч молився за рідний край, за свій одурений, ногами попраний і на голгофу виведений святий народ. І плакав. І знов молився. І ніч над ним стояла така сумна, така печально слізна...

Від того дня не знав Григорій спокою. Де б не ходив, що б не робив, йому вчувався якийсь тривожний гомін, холоний брязкіт зброї. І замість того, аби вслухатися в своє ество й писати книгу, він слухав ліс, ловив найменший

шерех і весь стискався, зменшувався, нестямно прагнучи звійти у землю, щезнути або дочасно стати замшілим каменем. Найбільш боявся зайти на пасіку, до куреня. Це ж бо його пристанище, його фортеця, яку обкласти можна і, зруйнувавши, стерти з лиця землі!

Нарешті він не витримав. Забрав свої рукописи, книжки, сопілку й подався геть.

Перед світанком зайшов у двір Правицького, постукав у шибку спальні. Невдовзі вийшов Яків і, позіхаючи та шкребучись у патлах, спитав у темін:

— Хто тут?

— Це я...

— Григорій Савич?!

— Так.

— Заходьте, прошу, — ступив із порога Яків. — Я простелю вам зараз...

— Ні, друже. Дякую. Я завернув, щоб попрощатися.

— Куди ви, батьку? — проснувся вмить Правицький.

— Не знаю...

— Господи! То залишайтеся!

— Там повен ліс... Там моторошно...

— Живіть у мене!

— Вони зруйнують хату. У тебе ж діти, Якове...

— Кому вона потрібна!

— А Січ? Ти, я і наші друзі мислимо, а мислити — протизаконно, крамольно, грішно. За нас щомиті думає сама

цнотливість, благополучно царствуюча жона-філософ, жона-премудрість...

— Тихіше, батьку, — зашепотів Правицький. — Ще хтось почує та донесе...

— Воістину! — зітхнув Григорій і посміхнувся. — Доносити ми научилися — із іскри розгорілось полум'я... Не встигнеш рот розтулити — начальство знає. Один завзятий сотник доніс на ближніх і навіть сам на себе. Був при дворі. Повісився... Ну що ж, отець Іаков, — додав рішуче, — прощайте. Vale!

— Я проведу вас трохи.

Співали треті півні. По улоговинах стояв туман. Немов свічки після всеношної, у небі гасли зорі. Біло-рожевим сльвом займався схід.

— Світає... — промовив тихо Яків.

— Благословенний закон природи: на зміну темряві при-

ходить світло, на зміну горю — радість, — сказав Григорій.

Ступав широко, вільно. Ранкова свіжість, роздолля нив та луків поволі сповнювали новою силою багатострадну душу.

— Ви сподіваєтесь на кращу долю?

— Вічна тільки матерія. Зло, як і все, минуше.

— На жаль, і ми не вічні. Вмремо у темі кромішній...

— Народ безсмертний. Він доживе.

— Я теж хотів би глянути.

— Боротись, Якове, — уже велике щастя.

— З ким, як?

— Найперше, сам із собою. Пізнай себе в народі, народ — у собі й не дай понівечити свою натуру, душу. Будь тим, ким є! Прекрасне все природне.

— Але ж усе тече, все змінюється...

— Течи і змінюйся в своєму руслі. Так, як тобі властиво, а не комусь.

— Це дуже важко, батьку.

— Мені також нелегко... Гадась, я не хотів би мати на схилі віку над головою дах і рідну душу поруч?

— То майте, скільки діла! Я вам знайду...

— А хто ж тоді повірить моїм словам? — спитав Григорій різко. — Навчати інших того, у що не віриш сам і не виконуєш, то все одно, що сіяти мак на камені або ловити руками рибу в морі.

— Ой, скільки їх довкола, таких навчителів! — не погодився Яків. — Живуть князями, а проповідують задовольнятися чим бог послав, кричать про ширість, а лицемірствують, б'ють кулаками себе у груди і присягаються служити вірно правді — самі ж брехнею дишуть, гризуться, алчуть зиску та орденів...

— І ти хотів би, Якове, щоб я собою збільшив велике юрбище цих фарисеїв? — спитав Григорій жорстко.

— Ні. Я кажу, що нині панує лжа та напівправда. Всі бачать це і миряться з цим неподобством, ба навіть вірять, що так і треба, що світ інакше завалився б.

— Не падай духом, Якове, — сказав Григорій. — То тільки так здається. Слизькоязикі найголосніше і найчастіше впевнюють про свою «правду». Гармидер, крик, сум'яття! А толку з того — крихта. Неправдою світ обійдеш, але назад не вернешся. Згадай лишень повчальну притчу про пастуха, якому двічі вірили, що до отари йдуть вовки, а

втретє, коли насправді скоїлась така біда, громада на крик пастиший не повела і вухом... Всяк, кажуть, бреше на свою голову.

На роздоріжжі стали — прийшла пора прощатися.

— Куди ж ви нині, батьку? — занудив знову Яків. За-рошений, весь полотняно-білий, переступав з ноги на ногу й дивився жалібно на невгамовного свого учителя.

Григорієві було також невесело. Він знав, що важить для цього доброго і до всього цікавого, ще молодого ба-тющки його присутність, його підтримка словом. Прави-цький — буйний хміль, що розростається й дереться вгору лише по тичці. Віднині він прив'яне, впаде на землю, зблякне.

— Ат, побреду світ за очі... — сказав не скоро.

— Вертайтесь швидше, батьку. Я ж бо такий самотній...

— Ми всі самотні, Якове. Така пора настала.

— То як нам жити?

— Мислити. Шукати друзів, єдності, або конкордії, як говорив колись Кордет Лаврентій... Ти весь тремтиш!

— Холоднувати...

— Біжи мерщій до хати, бо ще застудишся!

— Я зараз, зараз, батьку...

Він підступився рвучко, обняв за стан учителя й поклав на груди голову.

Сковорода ковтнув судомно сльози, притис до себе Яко-ва й прошепотів:

— Я ж не навіки... Я ще зайду... Ще буде нас по всьому світу, брате...

Коли Правицький, згорбившись та опустивши руки, по-брів додому, Григорій витер очі й пішов шляхом на Ржа-вець, туди, де сходило важке велике сонце. Хіба не все одно, куди тягтись бурлаці? Скрізь він чужий і свій, жада-ний гість і пролітаюча у безвість зірка... Де заманеться — спиниться, куди захоче — зверне. Немовби пташка. Воля!..

Лише увечері, аж біля Змієва, де річка Мжа впадає в Сі-верський Донець, збавнув Григорій, що йде на край держа-ви, у Святогорську пустинь, де десять літ на нього жде Лаврентій — козак Мамай у рясі. Ось хто розбурхає його причахлу душу, вдихне надію, віру!

*

Такого дива Григорій ще не бачив. Із зелені дрімучих пралісів над голубим Дінцем здіймалися у синє небо хи-мерні білі гори. Здавалося, на берег вийшли велетні й за-кам'яніли, вражені красою річки, луків та солов'їних стрім-ких дібров. І на одному з тих чудо-велетнів була корона — церква! Ні, не даремно цей чарівний куточок світу колись назвали Святими Горами. Куди не кинеш оком, усюди тут божа мудрість і незбагненна печать творця. Щасливі люди, які живуть і славлять господа на цій землі, які вкушають таку красу щоденно!

Отця Лаврентія Сковорода знайшов ув одній з келій, ви-січених у крейдяних, на храми схожих скелях. Кордет ле-жав на вбогій ложі серед якогось шмаття й брудної потер-ті. Худі, аж чорні, ноги, немов старе полоззя, стирчали з того хаосу.

— Дай боже радуватися... — сказав Григорій здавлено.

Хоча й не скоро, по обличчю мніха пройшла тінь думки, повіки сіпнулися і, тремтячи, відкрили сонні очі. Ще за хви-лину заворушилося полоззя ніг, звелась і впала немічно тонка рука.

— Це ти, Григорію, а чи привиддя? — почулось тихо-ра-дісне.

— Я, я! — ступив до ліжка Сковорода.

Кордет підвівся, розкидав чорне шмаття і, щось бурмо-чучи, обняв Григорія.

Тривожно стислося і защеміло серце. Коли б не голос та не кордетівські розумні карі очі, подумав би, що поми-лився келією і ненароком зайшов до когось іншого.

Лаврентій плакав... Ні, він не плакав — він був спокій-ний, напівживий, мов дерево, і тільки сльози капали з очей-надрізів, як березневий сік.

— Як довго ми не бачилися... — прошепотів він згодом. — Напевне, років сорок...

— Ні, тільки десять.

— Ти щось наплутав, Грицьку... Я ж був тоді ще мо-лодим, а нині — дід...

— Неправда!

Лаврентій випустив з обіймів гостя і сів на ліжко.

— Правда... — промовив тихо, скорбно. — В моїй душі нема живого місця... Ти не приніс якого-небудь шкалика?

— Ні.
— Жаль...
— Навіщо тобі той шкалик? Ти й так од вітру хилишся.
— А, все одно, — махнув Кордет рукою. — Хоч затуманю мозок... Коли б ти знав, Григорію, як я стомився жити...
Він похилив оброслу густо голову і задрімав, надсадно й часто дихаючи.
Григорій сів на лавку, що, як і стіл, була брудна й порожня (колись у келії отця Лаврентія владарювали книги!), й зняв із плеча торбу. На що звелась людина! А був мов дуб. Яка ж гроза його пригнула, яким недобрим громом його ударило й так поламало?

— Де обретаєшся? — спитав нараз Лаврентій.
— Ніде.
— Блукаєш?
— Нуджу світом... Може, в ченці постригтися...
Кордет розплющив очі і посміхнувся.
— Ти все жартуєш, Грицьку.
— Жартувала баба з колесом...
— О, це страшноще колесо! — гукнув Кордет. — Ламає, трощить, нівечить...
— Ти довго був ігуменом?
— Сімнадцять днів.
— А потім.
— Прислав єпископ іншого.
— І це його робота? — обвів Григорій поглядом убогу келію.
— Його... Він майстер ламати хребти й духовно знишувати.
— Навіщо дався в руки? Тікав би геть! Це ж не в'язниця.
— Гірше. Тікав не раз — ловили і запихали знову у цю нору-могилу.
— Чого ж ти ждеш? Щось треба діяти, шукать рятунку!
— Досить. Мерці повинні гнити...
— Лаврентію! — наблизився до нього Сковорода. — Не піддавайся деймону, борися, будь людиною! Ти ж клекотів, мов полум'я, і скрізь запалював погаслих духом!
Лаврентій ліг, поклав на бильце ноги й заплющив безсило очі. Озався трохи згодом:
— Перегорів я, брате... Лишився тільки попіл... Та й той розносить вітер...
— Ти ще воскреснеш, вирвешся, змахнеш крильми! —

заторсав його Григорій. — Лавріне, чуєш? Тікаймо вдовх, сьогодні ж!

Кордет лежав, як неживий. Кістяві довгі ноги пливали, вирізьблювалися на тлі стіни, й тому здавалося, що ліжко — мари і хтось невидимий виносить труп Лаврентія...

Козака несуть
І коня ведуть,
Кінь головоньку клонить...

Одвоювався, вичерпався, вмер живучи. Усе на світі йде шкереберть! Міцне, струнке, могутнє ламається, як очерет, а недолуге, душею й тілом хирляве, бує, лізе вгору. Рубають ліс — росте підлісок... Такий закон природи. Вона не терпить, щоб вакувалися земля, повітря, простір. Немає доброго — жене непотріб. Щось має жити, радіти світлу, темряві, пускати нове пагіння.

— Іди, Григорію... — прошепотів Лаврентій. — Не оскверняйся трупищем і не терзай даремно серця... Ти, мабуть, сам прибіг сюди від розпачу... Запізно трохи, братику... Тож не шукай живого серед мертвих... Йди до живих, спасай живих, Григорію!

Кордет замовк. І хоч Григорій стояв над ним ще довго, не обізвався й разу, не ворухнувся навіть. Він ледве-ледве жеврів...

Поцілувавши друга, Сковорода поволі вийшов із келії, надів бриля, взяв на плече торбину і, похиливши голову, побрів униз, до річки, куди вели круті широкі сходи, з яких виднівся добре чарівний лівий берег.

Та рай померк Григорієві. Краса лишилася, але вона не гріла душу — ятрила пекучу рану, яку Григорій виніс із монастирських мурів. Переконався вкотре: те, що видиме, що зверху, зовні, є лиш облуда; вся суть у ядрі, яке заховане під шкаралупою. Горіх, бува, здається чистим, повним, а розкуси — здивуєшся: ядро гниле! Краса оманлива, краса підступна, у ній ховаються, немов змія у квітах, жорстокість, підлість, зрада. Не вір очам, вір розуму, бо тільки розум здатен проникнути крізь машкару, збагнути ціну речей... А може, бог навмисне все помішав, посплутував — добро і зло, красу й потворність, високе й нище, щоб люди вічно мучилися, шукали істину? І сам сидить, посміюється... Немов безжальний деспот, який завів народ свій у лабіринт законів та беззаконня!

Йти до живих, спасати живих — усе, що лишилося того страшного літа в житті Григорія. Затисши серце, як гладіатор рану, і розганяючи вороння сумнівів, він одчайдушно кинувся на поміч спраглим духом. Втішав, поїв, черпаючи з джерел бездонних біблії, натхненно кликав у світ гармонії душі і тіла, мети й можливості... А вечорами, як залишався на самоті, віч-на-віч із думами, нестерпно мучився, шукав нового слова, нової тверді, гавані, куди б він міг повести усіх страждених, усіх жадаючих добути мир душевний і... все примарнішу, все недосяжнішу жар-птицю вольностей. Завжди і всюди його охоче слухали, кивали головами, зітхали тяжко чи навіть плакали, та неодмінно наприкінці розмови усі благали вказати шлях до волі. Він замовкав, бо ще не знав дороги, а люди знов хмурніли, запалювали свої люльки, що, позабуті, згасли, і залишали його самого... Ні, він не сердився, не ображався. Він розумів: душевний мир у рабстві — це нісенітниця! У рабстві вічна мука. Або волячий спокій...

Страждав, шукав і не знаходив.

Не помагало й святе письмо.

І тут зустрівся з Долею. На лісовій дорозі, неподалік Куп'янська.

Ще здалеку Сковорода побачив гурт козаків. Гадав, придивілося: де б їм узятись за сотні верст од Січі, по цей бік Лнії та москалів, які полками стоять уздовж Орелі, Дінця, Береки? Протер рукою очі — ні, запорожці! Без коней, чорні, в подертій одязі, але при зброї, вони брели на південь. Як почали зближатися, отаман сторожко поклав на пояс руку і звів курок пістоля. За ним — уся ватага. Сковорода всміхнувся: лякливі стали лицарі.

— Не бійтесь, хлопці, я вас не битиму! — гукнув глузливо.

Отаман похапцем забрав з пістоля руку й зніяковів, не знаючи, куди її подіти.

Хтось кинув дотеп. Пробіг смішок.

— Гляди, щоб ми тобі не всипали... — сказав отаман і раптом вигукнув: — Григорій Савич! Оце так зустріч, господа!

Сковорода спинився навпроти сивого, вітрами видубленого проводиря ватаги й ледве впізнав у ньому свого старого приятеля і земляка Ничипора.

— Живі?

— Живий!

— У добру пору втекли від пана.

— І не нагадуй! Болячку б йому в живіт...

— Ніде не здибувалися?

— О, то було б на що поглянути! — підкинув хтось із запорожців, що тісно збилися довкола приятелів.

— Торік ледь-ледь не здибалися... — зітхнув Ничипір. — Вже до Москви було подати рукою... Та зла недоля...

— Батьку, а може б, ти подумав? — спитав той самий голос.

— Це мій земляк і друг, він може знати все, — сказав на те Ничипір і обняв Григорія. — Було п'ятсот нас, як скло... — додав печально. — А нині, бачиш, жменька... Всі полягли під Чорним Яром...¹

Запорожці поопускали голови.

Григорій зняв бриля.

— Куди ж ви йдете? — спитав небавом.

— На Січ, на Січ, Григорію! — розважно мовив Доля, і вся ватага враз ожила, підбадьорилося. — Осточортіли піжмурки. Лісами бродимо, як вовкулаки... Ось за півмісяця тебе зустріли першого. Та й то злякалися — гадали, царський прихвостень...

— Ну, як там наші братчики? — спитав старий кремезний січовик з одрубаним по самий корінь вухом. — Ще турків шарпають чи за своїх взялися?

Сковорода мовчав. Не стало мужності повідати цим сіромахам, що їхня доля тяжча, аніж вони гадають.

— Ось дай дістатися Січі, — сказав Ничипір, — я покажу, де ворог і об чий погані голови гострити треба шаблі!

— А я з Дніпра нап'юся... — зітхнув козак без вуха.

— Я роздобуду собі коня.

— Мене сини чекають, повиростали досі...

Григорій був у розпачі. Щосили зіціпив зуби й зіграв бриля.

— Григоре Савичу, та на тобі нема лица! — стурбовано гукнув Ничипір.

Ватага стихла.

— Ви нині круглі сироти, — сказав Григорій, вдивляючися у посмутилі брунатні лиця.

— Доки живе козацька мати Січ, то запорожець не сирота, — промовив хтось із гурту.

— Немає більше Січі і Запорожжя...

— Ти зле жартуєш, хлопче! — скипів козак без вуха.

— Я не жартую.

— Брешеш!

— Зажди, Оверку, — спинив його Ничипір. — Григорій Савич не з тих, що брешуть. — Він пожував на сонці вигорілий, аж пожовтілий, вус. — Коли і хто?

— Днів двадцять тому... Армія, що повернулася з війни турецької...

Григорій все розповів, що знав про мирну здачу Січі, про втечу братчиків кудись на низ, до турків.

Ватага нижче й нижче хилила буйні голови. Коли замовк Григорій, мовчала теж, закам'янівши, неначе жінка Лотова, що побачила, як гине рідне місто.

— Це страшний суд... — озвався першим Доля.

— Хай будуть прокляті усі царі й царята!

— І западеться під тим земля, хто вкоротив козацтву віку!..

Кляли, молилися, втирали нишком сльози. А потім сіли стомлено в траву обабіч шляху, вже не ховаючись, не боячись, що нападуть зненацька на їхній табір. Коли в людини забрали все, для чого вона жила, — смерть не страшна.

— Слід пом'янути неньку, — сказав старий без вуха й зиркнув на Долю. — А куди сюди баклагі!

— Товариство, ми ж у поході!.. — озвався хтось несміливо.

— Віднині ми в поході вічно, — сказав Ничипір. — І вічно дома: де ми, там Січ... Сідай і ти, Григорію, та випий з нами! Тепер ми всі бурлаки. Як ті нещасні душі, яким немає місця і на землі, й на небі...

Поналивали кому у що — від казанка до пригорщі. Пили похмуро, похапцем, немов хотіли скоріше впитися, втопити розум, вирвати із серця біль-образу. Знов наливали і знов пили.

Та хміль не брав: горілкою, як і сльозами, не допоможеш горю.

— Як же тепер нам жити? — подумав уголос Доля.

Куди не ткниш — чужі багнети...

Ватага стихла, нашорошила вуха

— Як бог пошле, — сказав Оверко.

— Бог уже послав, спасибі йому за ласку! — промовив Доля грізно. — Коли б він був при розумі, то й ми були б при щасті! А то сидить і лупає, як той козел, очима.

Сковорода дивився журно на цих ізгоїв, що зупинилися на роздоріжжі й не можуть вирішити, куди йти. Підеш наліво — залишишся без голови, підеш праворуч — погубиш душу, а попрямуєш — хто зна, що буде, але назад не вернешся...

— А мо', братове, у монастир податися та пересидіти лиху годину? — спитав Ничипір. — У мене є тут недалечко приятель...

— Лиха година наша — немов собача пісня, — сказав Оверко. — Сідниць не хватить, щоб пересидіти.

— Хоч поки стихне трохи... Тим часом щось придумаємо, — не відступав отаман. — Отець Лаврентій вичурить!

— А може...

— Згода!

— Згода!

Повеселішала, заворушилась братія, готова йти хоч бісу у зуби, аби не пану в руки.

— Отця Лаврентія уже нема, — сказав Григорій. Йому сьогодні випало віщати все недобре.

— Помер?! —

— Зітлів на пні...

Ничипір перехрестився, за ним ватага.

Запала тиша, густа, як ніч, налита вщерт, як хмара, що народжує бурі.

Тоді гульнемо, хлопці! — гукнув Ничипір. — Потішим душі праведні Залізняка, і Гонти, і Пугача!

— Гульнемо!

— Помсти!

— Кари!

Отаман звівся й підніс пернач.

Григорію, я маю зайву шаблю...

Спасибі, батьку, за честь, за шану, — вклонився низько Сковорода. — У мене інша зброя.

— Як завжди — слово?

— Істинно.

— Ну що ж, прощай!

— Прощайте. Хай береже вас доля!

— Побережу! — сказав Ничипір весело й заткнув пернач за пояс. — Оверку, ве́ди до лісу хлопців. Знайдіть струмок, спочиньте й причепуріться перед великим ділом. Я проведу Григорія.

Прощались мовчки, впевнені, що це остання зустріч. Небавом Доля ступив з дороги, дістав із піхов шаблю й зрубав кленка.

— Зроблю на згадку палицю, — сказав, обстругуючи. — Собак відгонитимеш...

З гушавини, куди пішла ватага, знялася пісня. Така сумна й така споріднена з сірою, яка співала, що, прислухаючись, Григорій ледве дихав. Святая мить — народжувалася чи воскресала пісня...

«Добрий вечір тобі, зелена діброво!
Переночуй хоч ніченьку мене, молодого...»
«Не переночую, бо славоньку чую
А про твою, козаченьку, голову буйную...»

— Григоре Савичу, що ж це на світі діється? — спитав тим часом Доля.

— Пошились, батьку, в дурні...

«Добрий вечір тобі, ти, темний байраче!
Переночуй хоч ніченьку та волю козачу!»
«Не переночую, бо жаль мені буде,
Щось у лузі сизий голуб жалібненько гуде...»

— Ще хтось почує та наведе драгунів, — стривожився Сковорода.

— Нехай співають, скучили. Півроку й так мовчали. А для драгунів і в нас гостинці знайдуться!

«Вже про тебе, козаченьку, й вороги питають,
Що дня й ночі в темнім лузі все тебе шукають».
Гей, як крикне козаченько до гаю, до гаю:
«Наїжджайте, воріженьки, сам вас накликаю!»

Сковороді так захотілося лишитись тут, причепуритися біля струмка, надіти сорочку білу й піти на смерть, на славу пліч-о-пліч із Долею. Він зупинився.

— Ну от, готовий журавель, — сказав Ничипір, подаючи Григорієві свій подарунок. — Ходи здоров. Рознось козачьку правду! Не жди світанку, ори та сій усюди крилате зерно волі. А ми світитимемо тобі свічками панських паляці!

Він обійняв Григорія, поцілував поквапливо, — немов боючись, що скоро смеркне і він не встигне поставити у небі

заграву, й пішов назад. Коли звертав до лісу, підняв високо руку і помахав.

— Прощайте, славні лицарі, — прошепотів схвильований Сковорода. — Хай береже господь...

Бог — це недоля, відчай. Мандруючи, Сковорода стрічав багато люду і всюди бачив, як поневолені, у рабство продані сини козацькі, що бога згадували лише на паску та на різдво, тепер молилися, неначе схимники. А сам Григорій? Хіба ж даремно у Бабах він приліпився отак до біблії. В тяжкі часи історії, коли людина стає самотня і геть беззахисна, вона шукає сили, яка б підтримала її в духовній скруті і не дала загинути. Сильніші мислять, прагнуть протистояти злу. Слабкіші — моляться. Бог — це надія стомлених або лінивих та страхопудів, які, лукаво мудруючи, ховаються за Саваофа.

Все рідше й рідше виймав Григорій біблію. Вона лежала в торбі й, немов нагадуючи йому про себе, постійно муляла в плече цупкими палітурками. А може, було їй тісно у товаристві Руссо й Вольтера, яких придбав Григорій в одного пана, що радий був позбутися таких крамольних книг.

Святе письмо... Священна біблія... Страшений сфінкс, який весь час шукає, кого б ковтнути! Вона збагачує людину догмами, уже розжованими на віки істинами, і обкрадає, не даючи самому вільно мислити. Хто їй довірився, не розгадавши її брехні, той найнещасніша людина в світі, бо краще мати крапельку своїх думок, ніж океан чужих.

Не міг писати. «Кольцо», почате у Бабах, так і засохло на тих трьох аркушах і на тому реченні, після якого приїшли брати-софісти. А вже близька, навіть стоїть біля дверей, ворожа музам зима. Тоді вже треба буде не писати, а гріти руки...

Нарешті аж в середині вересня на тихій пасіці за Острожськом, де починалася земля Росії, Сковорода примусив себе засісти за творчий труд. Коли ногами попрані свобода й правда, то гостра зброя не має права ржавіти в піхвах. Розвів чорнило, яке давно засохло в каламарі, перечитав написане біля Холодної у Бабах і схвилювався, згадавши Якова, Панаса, Логвина та Ярмолая. Чудові люди, чудові діти, прожиті разом із ними!

— Ну, що ж, братове, продовжимо наш філософський диспут.

...Про щастя, отже, проповідує історик, хімік, фізик, графік, землемір, солдат, азигарник — усі, кому лиш забавляється. Апостолів уже не хочуть слухати, самі залазять на місце вчителя і просторікують про все і вся...

Приїхав на возі пасічник — час забирати вулики й ходити на зиму.

— Здорові будьте, діду! — поклав перо Григорій. — Що в світі чути?

Старий низав плечима.

— Розперезались можні, — озвався згодом. — Відколи Січ зруйновано, життя від них немає. Послухай їх, то й не було козацтва, а всі ми зроду-віку були боярським бидлом. Позабували швидко.

— Ось нагадають...

— Нема кому — аж на Дунаї хлопці.

— А гайдамаки?

Тільки махнув рукою.

Поставили вдвох із Григорієм на віз три вулики, обклали сіном.

— Побіля Гусинки, — промовив пасічник, беручи до рук налігач, — на днях розбили загін якогось Долі...

— І всі загинули? — спитав Григорій тужно. — Ніхто не вирвався?

— Не відаю. За що купив, за те й продав...

Поїхав пасічник. А на Григорія насунулася така журба, така печаль, що не знаходив місця. Метавсь ошатним лісом і то шепотів молитви, то проклинав і світ, і бога. Аж доки сіло сонце й на землю впала темрява.

По спасі ночі свіжі, земля холоде більше, ніж нагрівається. Вечорами Григорій звик сидіти побіля вогнища, у повній тиші, на грані тьми і світла. Тому, коли стемніло й похолоднішало, Сковорода добув вогню і підпалив ще з дня готові дрова.

Сів на пенюк і, дивлячись, як поглинає полум'я сухе гілляччя, шукав хоч краплі глузду й логіки у нескінченній карі, яку господь послав на люд свій, на цю прекрасну землю. Жорстокий деспот! Ти, як і всі тирани, блаженствуєш, коли запахне кров'ю. Кров — це провісник смерті. Кров — це вогонь, що спопеляє мужність, ідеї, розум — усе, чим страшна людина богам і деспотам!.. Тому-то стільки крові пролито божим іменем, на честь святої віри, яка

шоразу чомусь на боці дужчого. У кого сила, з тим і господь, з тим і вікторія. Ах, лицеміри! Вам мало вбити тіло, вам дай змертвити душу, зламати пагони, щоб не росло нічого. Пустеля — рай тиранів, заповітна мрія, якої прагнуть, йдучи по трупах ближніх!

У світі все логічне, потрібне, мудро істинне. І тільки бог... Бог, як і все надумане, живе нагадуваннями, щоденним криком, страхом, який усюди сіють його апостоли, ці фарисеї в німбах... Розіпни, розіпни його!.. І розпинають. Скрізь розпинають! А бог мовчить. Не вдарить громом, не розсіче мечем огненним катівські голови. Святий та крепкий... Ласкавий, добрий... Дурні! Кому ви молитесь? Хіба врятує вас від розп'яття той, хто послав на муки єдинородного свого Ісуса?

Все дим, мана!..

Підкинув дров у вогнище і викинув із торби біблію й рукописи своїх книжок.

Все дим, мана... Найкращі роки витратив на цю брехню! Читав, шукав, доскіпувався, щоб досягнути її премудру мудрість, розкрити символи, під шкаралупою уздріти ядро. «Спочатку створив бог небо й землю». Ну й жартівник! Створив із нічого те, що існує вічно. *Materia aeterna!*¹ Лише дитячий розум сказати може, що світу нашого не існувало або не буде... Бог плаче, сердиться, спить і розинається. А люди стають стовпами з солі, підносяться аж до планет, возами їздять по дну морському та у повітрі; сонце, немов карета, спинається і подається назад; залізо плаває, річки течуть угору, від трубних звуків рушаються фортечні стіни; мов барани, стрибають гори, руками плещуть ріки, встають із могил мертві, а з хмар на землю падає готова каша ще й з перепілками!..

Розкрив «Симфонію», написану в лісах Земборських раях із «Наркіссом». Пізнай себе... Пізнай свою природу... Навіщо? Аби пізнати істину... Дивак! Кому потрібна істина? Й. твоя душа, твій розум! Все дим, мана... Скрізь, як дивак, устами благословляють і проклинають серцем... Усяк тільки й дбає про свій шматок насущний. Ціна душі — пійка. Всяк, хто шукає правди, — харчиз, бунтар, одступник! Аж розлилася по землі... Все дим, мана!..

¹ Матерія вічна! (Лат.)

Рвонув «Симфонію» й поклав на жар, у вже пригасле вогнище. Папір скоцюрбився, затріпотів, мов пташка, й враз шугонув у небо високим білим полум'ям.

Григорій закрив лице руками й чекав — от-от розколе небо блискавка і розверзеться під ним земля...

Та бог мовчав. Дрімала зоряна осіння ніч. Спав світ, глибоко, розкинувши закуті руки — мов каторжанин. І лише вогонь, де догоряли думки та праця Сковороди, з останньої сили змагався, бився з темрявою.

СІТЬ ОДИНАДЦЯТА

Лисицею по сивих стернях літ підкралася похмура старість. Дороги стали довші, а дні — коротші. Земля неначебно розбухла, витяглася. Ідеш, ідеш... І не доходиш, падаєш разом із сонцем, на півдорозі в полі або у лісі і, лежачи, дикуєш своїм ногам, своєму серцю. Лід народився, аби розтанути... Мертвіє тлінне тіло. Душа нуртує, прагне, а тілу зась, а тіло хоче спокою. Одвічний герць, холодний подих смерті!

Ніколи ще так не було Григорієві на серці тоскно, як цієї осені. Шукав розради в біблій, в премудрих еллінів, у гострих розумом енциклопедистів Франції. Проте ніщо не помагало. За ті три роки, які минули по зруйнуванні Січі, він постарів, піддався хворостям і почав чекати, як мореплавець порту, своєї гавані, де буде вічний спокій. Не говорив нікому, а виглядав, готовий мужньо стріти велике звільнення од усіх нещасть, від неможливих деспотів, чванливих дурнів, церберів, що стережуть недремно чуже добро, і яничарів, які в лакизькім запалі стинають голови братів по роду-племені...

І раптом — чудо зцілення! Хвороби, смерть, страждання — все відступило перед новим бажанням, маренням його душі і навіть тіла. Ідучи селом, де залишився, щоб пережити зиму, звів обважнілу голову і на безверхім дереві побачив чорну шапку єдиного на весь Бурлук гнізда буслів. Спинився, вражений. Щось перевернулося у нього в грудях, затріпотіло солоним щемом, перенесло його в дитинство, в своє село, на річку Многу... Негайно йти, негайно бігти, їхати, крильми летіти! Там, тільки там, у рідній

хаті з біблійним символом святої моці й твердості, він обрете жаданий мир і спокій!

Думки кружляли, билися крильми одна об одну, злітали, падали. Завзято гупало у грудях серце, немовби то й не воно захикувалося на день по три-чотири рази. А ноги, звиклі до нескінченних мандрів, самі напружилися і понесли Григорія назад, до житла, де він залишив торбу. Мерщій, мерщій у рідний край! Там — щастя, там — його земля обітована!..

До Харкова його підвіз господар, в якого жив. А звідти — з поштою аж до Охтирки. Пождав добу okazji і, не діждавшись, подався пішки. Мерщій, мерщій! Там — берег, там — твердь, якої він усе життя шукає!..

Була вже пізня осінь. Деревина скинули свої розкішні шапки й стояли чорні, журні, немов ченці на похороні. Дорогу зранку схоплював легкий морозець, а близько полудня, пригріта сонцем, вона ставала страшним судом, болотом. Ішов узбіччям, то віддаляючись, то наближаючись до шляху, змішаного і перемішаного за дні негоди. Ішов у сивих роздумах, перебираючи все, що почув, побачив і пережив за півстоліття пошуків, вагань, бажання пізнати світ, природу й себе самого як невід'ємну її частину. Були падіння, злети, гіркі поразки та перемоги, але дорога була пряма й правдива. В цій суєті, в цьому хаосі, де переплуталося велике й нище, брехня і правда, добро і зло, він не метався, не вибирав зручнішого, а простував до істини й, мов Діоген, хотів знайти Людину. А чи знайшов — не відав. Вона, як дух, як марево. Іноді йому здавалося, що вже в руках, віднайдена, але за мить він знову брав ліхтар свій і знов шукав...

— Ви що, осліпли, діду?! — нараз спитав хтось весело.

— Хильнули зайве, мабуть? — озвався інший голос.

Сковорода отямився й лише тепер помітив, що йде болотом, порослим вербами та молодію вільхою. За сажнів сто, праворуч, — густа березина. Й ніде нікого. Хто ж говорив? Почулося...

По купинах, минаючи грузькі місця та воду, дістався берега. Сів і роззувся... Мокрі. Таки набрав! От халепа...

— Добрячі чоботи! — сказав хтось поряд. Григорій глянув і не повірив своїм очам — кроків за три від нього, біля верби, стояв Мотоніс! У козацькій строї, з шаблею... Свят, свят!

— Це ти, Миколо? — спитав про всяк випадок, хоч був упевнений, що то мана, породження його уяви.

— Я, я, Григорію! — підбіг Мотоніс. Обняв, підвів на ноги й поцілував. Він так зрадів, що на очах повиступали сльози. — Коли ж це ми востаннє бачилися?

— В Москві.

— Ой леле! Це ж більш як двадцять років...

— Миколо, яким це побитом ти опинився тут, та ще в такій личині? — спитав Григорій.

Мотоніс ураз нахмурився.

— Це довга пісня, Грицьку... — промовив згодом. Він тихо свиснув, і з-за верби з'явилася якась проява в гусарським ківері, у драгунській свиті та личаках. — Пильнуйте, хлопці, а я пройдуся з гостем, — звелів Мотоніс. Поправив шаблю, шапку й галантно взяв під руку друга: — Прошу, пошcher¹.

Пішли в гліб лісу. Григорій скося зиркав на постарілого, та ще міцного, широкоплечого й легкого в поступі свого товариша і кондисципула. Ну й діоскури!..

— А де Козицький? — спитав невабом. — Чи не до нього мене ведеш?

Мотоніс став і, відпустивши лікоть Сковороди, промовив глухо:

— Грицько зарізався чотири роки тому...

Сковороду немов обухом ударило. Стягнувши шапку, він подумки, в душі оплакував давно загиблого борця за істину, за перемогу розуму над нетерпимістю та марнославством можних.

— Як же могло це статися?

— У відчаї...

— Він же домігся, чого хотів. Був при самій і міг навчати її свободи, правди та доброти.

— Він і навчав. Робив переклади, писав статті... Аж двадцять довгих років трудився він для волі, страждав, боровся з темрявою, співав осанну мудрості!.. І впав, розчавлений казенним чоботом.

— А де ж був ти, чом не підтримав друга?!

— Нас роз'єднали. До краю вимучений, Козицький взяв відставку й утік до Москви. Мене ж невдовзі з сенату вигнали, позбавили усіх чинів і заборонили будь-де служити.

Помовчавши, Мотоніс стис рукою шаблю й додав крізь зуби:

¹ Мій дорогий (франц.).

— Саме тоді Грицько й наклав на себе руки...

— Допросіщалися, — зітхнув скорботно Сковорода. — Я ж вам казав...

— Григорію, коли б ти знав, як часто тебе ми згадували останній рік! — сказав Мотоніс палко. — Ми вже тоді збагнули, що заблукали, не ту дорогу вибрали і віддали свої знання, свій розум і все життя на те, щоб нести свічку перед сліпцями... Коли Грицько побачив, що мудра з мудрих лише в свободу грається й морочить голову, аби міцніше взяти в руки віжки, він плакав із горя і називав себе Іудою, який продав народ свій. А тут укази, суди, репресії та наглі смерті! Лосенко, Барков, Золотницький, Січкарь, Козельський, Полетика, Туманський, Березовський...

— Максим? І він!..

— Шість років учився в Італії, прославився як композитор, став академіком, дістав звання maestro di capella¹. А як вернувся до Петербурга, його поставили... звичайним півчим. Він затужив, запив і врешті-решт не витримав та й перерізав горло... Не мав нічого, кажуть, окрім ножа й сопілки...

Григорій мовчки плакав. Нерони люті, іроди! Медоточивими словами й усмішками ви прикриваєте свою жорстокість! Скрізь проповідуйте і вихваляєте любов до ближнього, самі ж тим часом нищете найкращий цвіт народу, його надію, силу. В'єтесь білим голубом над тим, хто прагне мислити, і налітаєте безжальним беркутом, коли прозріє мудрий і мовить слово правди у храмі лжі, де замість духу істини витає дух улесливості та фіміамний дим. Що вам народ, вітчизна, нація! Ви — сіль землі, зразок чеснот і мудрості, єдине плем'я, каста, що може вивести в долину вічних радощів...

— Я ледве вирвався, — розповідав Мотоніс уже про себе, — і втік сюди.

— Куди, Миколо?

— Не поспішай, побачиш зараз...

Попрямували уздовж ялиниці і вийшли на лісову галявину. Ого, тут справжній табір! Навкруги вози, всередині горять вогні, їдять з опалок коні, снують озброєні лісовики...

¹ Капельмейстер (італ.).

— Агов, Миколо! Кого привів? — гукнув од вогнища Григорієві знайомий голос.

— Товариша.

— Гайда сюди!

— У нього ноги мокрі.

— Оддай йому мої шкапові чоботи.

— Хто це такий? — спитав Григорій.

— Отаман Доля.

— Господи, то він живий?!

— А чом йому не жити — він заговорений, його ні меч, ні куля не бере!

— Як і Гаркушу? — спитав Григорій. Останні роки він чув не раз про неволеним проводиря повстанців.

— Гаркуша ще й характерник. Коли прийдеться туги, враз перекинеться ким завгодно і поминай як звали.

— Якби-то всіх нас заговорив хто...

— На жаль, це казка, вигадка, — зітхнув Мотоніс.

— Коли у казку вірять, вона стає немовби правдою. Візьми, скажімо, бога...

— Свят, свят... Григорію, що ти речеш!

— Що думаю...

Мотоніс швидко знайшов на возі чоботи, сухі онучі й подав Григорієві. Спідлоба стежив, як той взувається. А потім мовив тихо:

— Ти завжди був для мене загадкою.

— Усе на світі — загадки. Пройдуть віки, а люди битимуться над їх розгадуванням. То тільки дурні думають, що, прочитавши святе письмо чи ще з десятків книг, пізнали всю премудрість, дістали дна в криниці див природи. Але ж криниця та невичерпна!

— Тоді навіщо й мучитися, черпати, прагнути...

— Інакше — смерть. Не прагнуть істини лиш мертвяки, ходячі трупища!

— Миколо! — покликав знову Доля. — Гайда сюди, як раз поспіла каша!

— Уже йдемо, отамане! — гукнув Мотоніс і поклонився чемно Сковороді: — Прошу, топ чер.

Коли наблизилися, Ничипір устав з колоди і, розпростерши руки, пішов назустріч:

— Оце так гість! Григорію, та ми з тобою вічні! Гляди, й за років двісті зустрінемося в якійсь діброві.

— Вам добре, батьку, ви заговорені... — всміхнувся Сковорода.

— Заговорила нас люта зненависть, — сказав Ничипір палко. — Не маєм права вмерти, доки народ наш у рабстві! Земля не прийме, виплюне.

Гайдамаки попритихали, немов зайшли до храму. Вони напевне вірили словам отамана про їхню місію в боях за кращу долю, в безсмертя діла, якому вірно служать і за яке тут гибнуть.

— Ми — діти волі й не дамо нікому тримати нас на прив'язі, як тих собак! — гримів Ничипір далі. — Все панство знищимо, все до ноги!

— Холоде каша, батьку, — промовив хтось нетерпляче.

Отаман стих, опік недобрим поглядом того нахабу і по-сміхнувся:

— Оверку, голубе, ти постарів, тобі за кашею не видно світу.

— Істинно, — сказав Оверко. (Та це ж той самий козак без вуха!) — Пани ростуть, немов гриби після дощу, усіх не вибираєш... А каша — вірна штука. Та ще коли з таранею! — Він підморгнув Григорієві, дістав з халяви ложку й суху рибину. — Благослови, отамане!

Ничипір узяв тараню, понюхав із присвистом і, передавши гостеві, врочисто сів до казана, який пахтів на всю діброву.

Трапезували мовчки, лише сопіли та шкряботіли ложками. А як упоралися, Оверко крякнув і протягнув мрійливо:

— Добряча каша... А коб іще по чарці...

— По чарці іншим разом, — сказав рішуче Доля і повернувся до Сковороди. — Хай вибачає гість...

— Мені що є та чарка, а що її немає — то все одно, — утішив їх Григорій.

— Того не може бути! — гукнув Оверко. — Це ж вам не чоботи і не штани!..

— І не пістоль!

— О, це вже пальцем у небо.

— Забув, Оверку, як ти пропив пістоля?

Жартуючи, понабивали люльки пахучим тютюном і за-айміли.

— Ну, як живеться-мається? — обняв отаман гостя.

— Живу, як пташка божа, не сіючи і не жнучи...

— Усе читаєш, пишеш, шукаєш правди в книгах?

— Шукаю, батьку.

— Даремна праця, Грицьку. Там не знайдеш.

— А де ж?

— На вістрі шаблі!

— Може... Але чому ж тепер бояться слова більше, ніж сотень шабель?

— Світ одурів. Одні впилися владою, а другі — рабським чадом...

— І ти гадаєш, батьку, збудити їх домахою?

— А чим поганий цей будимир! — Він спритно вихопив із піхов шаблю й підняв угору. — Блискавка!..

Помилувавшись, сховав домаху, зиркнув на сонце, що вже горіло червоно за чорно-білим лісом, і знов обняв Григорія.

— Земляче, кидай мудрствувати та йди до нас!

— Лишайся з нами, Грицьку, — зрадів Мотоніс. — Здо-
будем волю або помремо весело!

— Лишайся!

— Виріжемо усіх панів та їхніх прихвостнів!

— Спасибі, люди добрі, за честь, за шану, — вклонився стримано Сковорода. — Рубати шаблею — чуже моїй при-
роді...

— Ти боягуз!

— Дрижиш за власну шкіру!

— Попівська кістка!

— Здрайця!..

Сковорода спокійно вислухав, обвів юрбу ласкавим пиль-
ним поглядом (довкола вже зібралася мало не вся ватага)
і мовив тихо, але щоб чули всі:

— Ніж докоряв Брускові: «Ти нас не любиш, братику, коли не хочеш вступити в нашу статі і бути, як ми, но-
жем...». — «Якби не здатний я був гострити, — сказав Бру-
сок, — то не відмовився б ввійти у ваше братство. А нині
тим-то й люблю я вас, що сам не прагну різати. Коли б я
став ножем, то, їй же богу, один нізачо стільки не пе-
рерізавав би, скільки всі ті ножі та шаблі, які я вигострю
за все своє життя. А на бруски тепер велика скрута...»

Із лісу вихопився ще зовсім юний вершник, промчав га-
лявиною і, врізавшись у гайдамацький круг, тривожно
крикнув:

— Батьку, Гаркуша просить помочі!

Отаман звівся.

— Де він?

— На Грунь-Ташані, батьку, побіля Будищ Лютенських.

— Коня! В дорогу, хлопці!

Галлявина і вся діброва враз ожили, завирували людом.
Мотоніс поспіхом обняв Григорія, поцілував у щок і
мовив журно:

— Мо', не побачимося на цьому світі... Я дуже-дуже ра-
дий, що ми зустрілися.

— Я теж, Миколо.

— Прощай! Vita sine libertate, nihil!

— Амінь!

За мить Мотоніс був на коні. Махнув рукою, свиснув
і зник у лісі.

Підводи, вершники одне за одним танули у сірих сутін-
ках. Стихав поволі гомін... Коли останній віз сховався в го-
лих хашах, Ничипір Доля спинив коня біля Григорія, зняв
сиву шапку й сказав печально й різко:

— Бувай здоров, земляче! Коли-то знову стрінемося...
Гостри гостріше, голубе! Бо, правду кажучи, ступилась на-
ша сила, кавалком хліба сита!.. — Узав коня в остроги. —
Прощай!

— Храни вас!.. — гукнув услід Григорій і важко сів.

Вогонь ледь жеврів. Сутінки усе густішали. Тяжка осін-
ня темрява, вже не скрадаючись, обволікала напівзагаслі
вогнища, й вони вкривались попелом, таїли кожну іскру
для тих великих спалахів, які ще будуть, які ще здіймуть
полум'я, мов малинові стяги, й провозвістять новий Вели-
кий День.

Сіявся дрібний холодний дощ. А потім знявся вітер
і сипонув із мороку лапатим мокрим снігом.

У Чорнухи Сковорода прийшов уже по мерзлім грудді.
Війнуло рідним, милим. Як блудний син, він ладен був упа-
сти на цю прекрасну землю, заплакати сльозами радості й
просити тіні предків не отвергати його в тяжку годину,
а повернути свою любов і хоч маленьку часточку того зем-
ного раю, в якому виріс і від якого пішов у люди, гнаний
жагою знань. Обітована земле! Прости нам роки мандрів,
надії всує і той полон єгипетський, який тримає удалині
від тебе твоїх синів! Дай нам востанне сили або при-
йми в своє щедротне лоно. Благословенні шляхи додому,

благословенна несхибна твердь, якої можна пратнути у будь-якому плаванні!

Ступав чумацьким шляхом і святкував безкраю низку зустрічей. Гаї, садки, урочища, хати, дерева, клуні — усе нашіптувало йому казки дитинства, вливало молодість у вже підтоптане, на мошці схоже тіло. Яка краса, яке блаженство! Він наповнявся радістю, мов джерело водою, відігрівав schoлолу душу й ставав безмежно добрим і всепрощаючим...

Однак щось муляло, щось заважало — все дужче й дужче — здоровити цю милу, тиху гавань... Він тут не був чверть віку. Там, де росли дерева, чорніли пні; де красувалися двори значкових та козаків, стояли пустки або хатини, печально схожі на жебраків. Здавалось, мор пройшов селом... І справді, хоча була неділя, Григорій не зустрічав нікого. Лише подекуди світили з вікон сумні дитячі очі... Поволі радість танула, спадала з очей полуда спогадів, і незабаром замісто давнього перед Григорієм постало нинішнє, таким, як є, в усій своїй мізерності та непривабливості.

Віддалеки побачив рідну хату. Впізнав по груші та по гнізду лелечиному. Й ледь не заплакав. Господи, невже він дома, в своїм селі, на березі своєї Многи!.. Заплющив очі, й з усіх боків до нього ринулося все, що колись він чув та бачив на цій землі, на цих вузьких фортечних вулицях. Дід, батько, мати, сусіди, брат, його дружина й діти кричали, плакали, сміялись, лаялись, розповідали свої турботи, пригоди й сни...

— Добридень вам, — сказав хтось поряд.

Сковорода розплющив очі і відповів старому, який стояв, злегка піднявши шапку. Як не вдивлявся, не упізнав — такого діда в них не було... Всмійнувся, нараз згадавши, що з того дня, як він поїхав звідси до академії, минуло сорок років. Тоді дідусь цей був ще, напевно, парубком. Що робить час!..

Зійшов униз узвозом, яким колись прорвалися шведи в замок. Біля струмка, що понад валом збігав до Многи, на мить спинився й, мов у дитинстві, попробував, чи вже міцний льодок. Нівроку, ковзатись можна... І душу знов наповнила щемлива радість зустрічі. Тут кожен куш і кожна стежка, ба навіть грудочка, йому про щось нагадували і промовляли до нього німо й палко.

Вже видно вікна й двері, віз біля клуні й похилений старий лозовий тин...

Сковорода зайшов у двір і, опираючись на свій кленовий костур (забракло сили), попрямував до хати. Вбирив очима, пестив усе, що вижило від тих далеких днів або принаймні було схоже на сивих свідків його дитинства. Все дужче й дужче гупало у грудях серце, все важче ставало дихати. Нарешті геть знемігся і сів на мерзлу призбу. Гай, гай, Григорію, уже од вітру хилишся... Не стало моці здолати кілька сажнів... Невже настала твоя пора... Ні, це не край, не подих смерті! За дві доби не мав і крихти в роті... Ось угамує серце, перепочине...

Рипнули важкі дубові двері, і на подвір'я вибігло хлоп'ятко років шести-семи. У кожущу, в чужих великих чоботях. Наблизилося і подало несміливо окрасць хліба. Григорій узяв, приклав до уст пахку скоринку й поцілував. Змахнув сльозу, яка зависла на непоголеній шорсткій щоці, й спитав у хлопчика:

- Ти хто?
- Кирилець.
- Чия це хата?
- Наса...
- А тато дома?
- Дома...
- Ходи сюди.
- Не хочу...

Григорій дістав сопілку й подав малому. Той ухопив, оглянувшись скоренько й сховав за пазуху.

- Ти вмієш грати?
- Вмію.
- Ану ж заграй.
- Якої?
- Про Гриця мож.
- Мозу.
- А про коня золотогривого?

Малюк замислився, поважно вклав сопілку в губи й почав... не з тої ноти.

— Не так, не так, Кирильцю! — спинив його Григорій. — Дай-но сюди, я покажу... я научу...

І заспівала, немов жива, сопілка. Сама душа Григорієва спливалася чудо-звуками крізь калинову цівку. Й світ оживав, скидав зимову скутість. У дворі прослався густий спориш... Город зацвів васильками, ротатим бобом, маком...

Дерева вкрились бростю, а потім цвітом, листям; запахло хмільно грушами... Зайшлося співом птаство — зозуля, ода, горлиця і соловейко... Господи, як щебетала в густій старезній груші ця непомітна сіренька пташечка!..

І раптом зойк:

— Григоре, братику?!

Стенувся, глянув — біля порога стояв, піднявши руки, немовби крила, вже сивий-сивий брат. Сковорода підвівся й пішов назустріч.

— А я ж то чую — грає, — сміявся крізь сльози брат. — Кажу, Григорій! А син не вірить, каже, його давно вже, мабуть, нема на світі... А я кажу, живий чи ні, а все одно це він, бо так ніхто не грає...

— Діаусю, діду! — смикнув малюк за полу.

— Тобі сопілку? — нагнувшись, спитав Григорій. — На, грай здоровий.

Малюк схопив і чкурнув до хати.

— Ач харцизяка, впізнав, що дід! — сміявся Степан беззубим ротом. — Це мого меншенького, потішне таке хлоп'я... Чого ж ми стали та й стоїмо, ходімо в хату! Оксене, Катре, чуєте, господь послав нам радість! — гукнув старий у сини. — Готуйте пляшку, снідання! Кирильцю, де ти, біжи гукни хутенько дядька Петра, і дядину, і тітку Ганну!

В порозі гостя стріли високий ставний чоловік у вишивайці та шароварах і волоока білява жіночка в сорочці й плахті — ну геть Мар'яна!

— Ласкаво просимо...

— Мир дому вашому! — благословив Григорій, поставив костур до рогачів і обняв небожа. — А ти, нівроку, виріс!

— Завжди в землі та у гною, а бог на дощ не скупить ся... — пожартував Оксен.

— Він, Грицьку, в тебе вдався — язик що бритва, — сказав Степан.

Григорій глянув у сині очі Катрі й спитав отерплим голосом:

— Ви не з Ковраю?

— Ні, з Вороньків... — прошепотіла жінка і зашарілася.

— Ледве вблагали пана, — промовив Степан похмуро. —

Вже скільки грошей витягнув, а й досі зуби точить.

— Хіба на неї тільки, — прогук Оксен. — На нас усіх.

— Ви ж козаки!

— Вона також козачка...

— А де ж це мати ваша? — спитав Григорій тихо.

— Вже другий рік при богові, нехай земля їй пухом, — перехрестившись, зітхнув Степан.

Загупотіло в сінях, рвонуло двері вихором, і на порозі як уродивсь Кирилець. За ним юрбою родичі.

...П'яніли швидко, дружно, мов поспішали впитися, залили душу. По третій чарці вже й почали співати, а потім плакати й картати долю-шлюху, що продалася панству.

Григорій слухав, стежив за цим каскадом болю і знов проймався тугою, яку лишив, здавалося, за ворітьми, при вході у рідну гавань. Тут, як і скрізь, усе ламалось, нищилось, і на руїнах волі іуди ставили свої палаци й псарні. Яка ж це твердь, яка ж це петра, господи! Де ж нам тепер шукати миру й правди, в яких краях, в яких людей, в якого бога?!

Він був ще тут і вже далеко звідси. Мов крізь стіну, раз по раз чув то кілька слів, то пісню, то безтурботний Мар'янин-Катрин сміх, що ятрив серце, в якому й так уже не було живого місця.

Немов планети довкола сонця, всі балачки, усі думки крутилися навкруг неволі, що обступала хмарою і холодила душу. Вже Вороньки, і Ковалі, й Кизлівка, і пів-Чорнух були в кріпаччині...

— Це неподобство! — сказав Григорій, і стало тихо. — Усі на світі люди з одного й того ж тіста й тому всі рівні. А рабство, гніт — чужі людській натурі, гидотна панська вигадка. Хто дав одному право довіку жити трутнем і багатіти трудами інших? Природа, бог? Дурниці! Ярмо зробили люди і люди мусять знищити. Велике братство рівних — ось царство щастя, любові й миру! Там сродний труд та дружба. І ні панів, ні кріпаків, ні цезарів. Одні трудящі люди!

— Це байка, Грицьку, — сказав Степан. — Того не буде...

— Буде!

— Як свисне рак... Суди, в'язниці, війська!..

— Коли терпінню приходить край — народ мов буря, його нічим не спиниш.

— Де ж той народ? Самі настрахані, забиті злидні, в яких одне на думці, щоб не піти з торбами або не вмерти з голоду.

— Народ наш спить, — додав Оксен.

— Сплячий — це ще не мертвий. Настане час — прокинеться!

— Мо', й так...— згодився Степан примирливо.— Жаль, ми того не дочекаємось...

— Хто знає, брате,— обняв його Григорій.— Є мужні люди, які самі не сплять і не дають заснути іншим. Либонь, і ми з тобою ще діждемося дня, коли воскресне воля!

— І-і вже, Григорію,— протяг Степан.— Хоча б діждатись літа й нового хліба...

— Був неврожай?

— Та наче й ні... Землі лишився клаптик.

— А де ж діївщина?

— Пішла до пана в гості та й не вернулася...

Петрові, старшому із двох братаничів, набридла скорбна бесіда, і він, підперши рукою голову, завів тяжкої туги:

Ой не спав я нічку темненьку,
Да не буду спати ще й другу,
Да чомусь мені нудно
І серденьку трудно,
Молод козак сам не знаю...

На третій день уранці Григорій став збиратися.

— Куди ви, дядьку? — перша збагнула Катря.

— Нагостювався, Катре, пора в дорогу.

— Тату, вони вже йдуть!

— Що ти надумав, брате? — перестав стругати ложку Степан.— Коли не так щось, то ти скажи...

— Все дуже добре, дякую,— спинив його Григорій.— Не ображайся, я вже піду. Побачилися, погмоніли...

— Де ти бродитимеш — старий, нужденний, немічний? Лишайся та доживай спокійно віку.

— Спокій нам не судився, брате. Ми сірі сироти, чужі у власній хаті...

— Григорію, побійся бога! — устав Степан.— Тут ти хазяїн! Ми ж не якісь там бусурмени, аби ламати старі дідівські звичаї.

— Не гнівайся, я не про те.

— То залишайся.

— Не можу, брате. Я знаю, вірю, що ви поділитесь останнім куснем хліба. Та чи полізе мені у рот той кусень, коли на нього блискатимуть голодні очі...— сказав Григорій тихо.

Степан схилив важучу сиву голову. Зітхнула Катря і, втерши нишком сльози, взялася збирати чудному гостеві в дорогу дешицу.

Брат забажав провести. Біля воріт спинилися, й Григорій, знявши шапку, вклонився Катрі, дітям (Оксен кудись поїхав), дровітні, груші, хаті, гнізду буслиному...

— Де не побачу гайстра, то нашу хату згадую,— всміхнувся братові, щоб побороти сльози.

— Покинули,— махнув Степан рукою.— Вже третій рік вакується...

Григорієві недобре стислося серце. Усюди смерть, спустошення. Одне за одним ідуть у невість поняття, речі, люди. Все перемелюється на неблаганних каменях часу, неволі й злиднів. Руйнуються одвічні тверді, й на тих місцях зіяють похмурі хляби...

— Куди ж ти зараз? — спитав Степан, коли минули давно занедбаний фортечний вал.

Григорій знітився: ще сам не знав. І раптом мовив:

— До Переяслава. У мене там хороший давній приятель, Микита Гайстер.

— Надумав тільки-но?

— Так...

Степан спинився.

— Ну що ж, прощай!

Поцілувались тричі, потисли міцно руки й, не озираючись, пішли у різні боки.

Останні десять-п'ятнадцять верст Сковорода не йшов, а біг. Немовби вихор підставив під нього крила і мчав у славне місто між Трубежем та Альтою. За довгі темні ночі в чужих хатах, у чужих людей, в самотині дороги, він гірко виплекав нову мету, нову надію знайти затишну гавань хоч до весни, хоч би на кілька місяців. Так ненароком сказане оволоділо його думками, серцем. Мерщій, мерщій у Переяслав! Там — щирий друг, там — твердь, обітована його земля!

Дув вітер із півночі, різкий, пронизливий. І терпко пахло снігом, який несли великі темні хмари. Ці змії-чудиська повзли все нижче й нижче, заволоїкаючи останні клапти неба. Хоч був ще тільки полудень, важка, гнітюча сірість — якась розведена на краплях світла темрява — вже розли-

лася степом і пригасила і так похмурі барви. Убогі, чахлі стернища, скирти, прибиті мжичками, пожухлі трави, зеленено-чорні латки озимини — все затихало, впадало в сон...

Зненацька вийшов на голий берег річки й побачив місто. Як і колись, здіймалися над ним величні храми. Хрести та бані, правда, не пломеніли сонцем, а ледь виднілися у сірім мороці. Трубіж затих під льодом, і тільки подекуди густа вода, злизавши стелу, ще нуртувала, рвалася з холодних пут на волю. Фортечні стіни довкола міста рушилися й тепер нагадували беззубий рот. Щось моторошне було у цих руїнах, у цій замерзлій річці, у тьмянім золоті хрестів та бань... Згадалися сумні чорнуські входи, німе безлюддя вулиць... Ні, ні! Дурниці. Холодний вітер, хмари, стареча втома — ось крила демона, що налягли печалю на спраглу душу. Господи, не допусти зневіритися в твої премудрості та милосерді, дай зачерпнути моці з твоїх щедрот, яких давно ти не посилав на ці степи, на ці міста-руїни!

З останніх сил, спираючись на журавля, брів по дорозі-греблі, а потім вулицями, де майже все зосталося таким, як двадцять років тому. Це підбадьорювало: він не любив застиглого, давно потрухлого, але останнім часом почав боятись і перемін, які здебільшого були лихі, трагічні. Перед його очима пройшли в минуле, у небуття козацькі вольності, полки, гетьманщина, Січ, Коліївщина і ще багато дечого. Натомість — рабство. Пів-України вже в кріпаках, на інших жде те ж саме.

Минув колегіум, собор, дзвіницю. Зітхнув полегшено, коли побачив, що дві тополі сотникові стоять на місці. Ба навіть вирости — удвоє вищі й товщі! Спинився, вітер рукою піт на лобі й пішов повільно, уже не кваплячись, не боячись, що замість хати Гайстра застане дике дворище. Враз одлягло від серця. Куди й поділися журба та втома. Він навіть став мугикати улюблений Микитин «псалом» про кума та судака, якого той до куми ташить:

Очерет тріщить,
І вода плющить...

Чи то Микита й досі такий веселий, жвавий? Перемінився, мабуть. Поважно-мудрий, стриманий. Як-не-як — уже, напевно, дід, при чині та при маєтностях... О, двір нівроку. Заможний двір. Не побагатшав ніби, та й не збіднів... Чи то ж упізнає? Де там. Ще прожене. Подумає — якийсь

жебрак. Він же бо пан... А ось і сам! Високий, ставний, з розкішним чорним чубом — немов над ним не владний час. Стоїть і віжки змотує...

— Добридень, пане Гайстре, — гукнув Григорій, — спершись на невисокий густий паркан.

— Здорові будьте й ви, — озвався той привітно, затяг кінець і обернувся.

Григорій аж сторопів: Микита за двадцять років не постарів, а помолодшав! Свят, свят...

— Ви щось хотіли, діду? — спитав той лагідно.

Григорій сів на перелаз.

— Микито, що з тобою?.. — промовив глухо.

— Діду, я не Микита. Мене Богданом кличуть.

Небесна сило, так це Богданко, Микитин старшенький!

— А батько дома, голубе?

Богдан насумрився, оглянув пильно зайду й, перехрестившись, мовив:

— Немає батька. Вже восьмий рік.

— Помер?

— Загинув. У Бессарабії.

— А мати?

— Вмерла. Коли почули, що батька вбито, то їм таке щось прилучилося, що за півроку й згасли... А ви їх знали, діду?

— Знав, синку, знав...

— То ви заходьте, зігрійтеся та пообідайте, — відчинив Богдан ворота.

Сковорода не в силі був ступити й кроку в Микитин двір, де не було Микити та чарівної його Онисі, яку він «вирвав» із Лохвиці. Поспіхом минув ворота й побрів назад, у місто.

— Куди ж ви, діду?

— Я вже піду. Я забарився, — промимрив злякано Сковорода й наддав ходи.

— Хто там такий, Богданку? — долинув із хати ясний жіночий голос.

— Якийсь химерний старець... Просив зайти — не хоче...

Ударив стрічний вітер, рвонув за поли свитки, засипав очі снігом. І світ розтанув, сховався, щез у білім вирі. Один як перст! Бр-р-р... Страшно, моторошно... Так навіть краше. Воля. Куди схотів... А де ж дорога, вулиця? Де Переслав? Зник. Бач, перелів і все втерав... Яка густа, яка безмежна віхола! Нестримний білий вітер і чорний сніг...

А може, то просто ніч, подерта на безліч чорних клаптів... Чи день. Учорашній. Ні, мабуть, завтрашній. Найліпше рвати завтрашнє — страшніший біль. Минуле рветься легше і легше склеюється... Все рвуть, все кидають на зимний вітер...

Тихо, тихо Дунай воду несе,
А ще тихше дівка косу чеше...

О, хтось співає. Ти ба, Микита Гайстер! Приніс з Дунаю пісню. Ні, це хтось інший. Микита там і досі... Там, кажуть, кров зійшла червоним маком. Весь степ горить, палає — мак, мак...

Отямився за Трубежем у полі.

Сніг перестав, і вітер трохи стихився. Над білим-білим світом повзли кошлаті хмари.

Мак, мак...

От клята пам'ять! Де бачив він це полум'я, червоно-чорні квіти?..

На роздоріжжі звернув праворуч, де під габою снігу ще не схололи, певно, його сліди. Не думав іти в Чорнухи, звернув на цю дорогу, аби кудись звернути. Йому однаково, байдуже... А голова — неначе дзвін на вітрі, гуде, гуде... Пече всередині. Узяв, нагнувшись, снігу, поклав у рот. Бом, бом... У скронях. Чому так душно? Літо... Сіпнув на грудях свиту.

Загрібай, мати, жар, жар,—
Буде тобі дочки жаль, жаль...

Чиєсь весілля! Копитять землю коні, музики тнуть, співають свахи, дружки... Та це ж братанич жениться! Он він, Степан, і Катря... Мак, мак! На рукавах у Катрі... Всмійнулася — аж то Мар'яна!.. Господи, куди це, що це з нею? Летить, летить, як марево, а з рукавів на землю сиплються червоно-чорні квіти... Мар'яно!.. Щезла...

Не витираючи холодних сліз, Сковорода звертає знов праворуч. У Коврай, у Коврай! Ще раз побачити і можна вмерти... Струнке, веселе, блакитнооке сонечко, його нещастя... Тут зовсім близько, верст п'ятдесят, не більше...

Ой біжить, біжить мала дівчина,
А за нею русалочка...

Мар'яна тулиться до нього лачно й питає пошепки:

— Як ви гадаєте, русалки вже поховалися чи ще довкола бродять?..

Сковорода обняв за плечі дівчину... І раптом скрикнув: вона вже баба!.. Боже, скрізь смерть, руїна, знищення. Бери, жорстокий деспоте, усе, що є, що бачиш, руйнуй, стирай у прах, але не руш Мар'яну!.. Мовчиш, заціпило... Чого ж ти скалиш зуби? Що я сказав смішного?.. А я не хочу! Досить мені твоєї мудрості, твоїх смертей, твоїх дурних законів!.. Я не піду, не бачитиму, я ошукаю твоїх сатрапів, сховаю в серці, на самім дні, й не дам, не дам!

Він обхопив руками груди й побіг назад. Мерщій до Києва, до альма-матері! Миславський мудрий, можний, не дасть себе на злу поталу. Він твердь, він петра. Як Аввакум рече: зійду на камінь і на сторожі стану!.. Земля йде обертом, хитається, немов вода. Сніг чорний, білий, колами, смугами... Мар'яна б'ється в грудях, от-от не вивереться...

Знесилившись, сів під вербою, поволі зсунув торбу і прихилився спиною до нехиткого стовбура. Блаженство!.. Так у раю, напевно. Душа намучиться на цій землі, влетить в едем і сяде під райським деревом...

Набрав у жменю снігу й підніс до вуст. Солодкий, як із джерела вода... А де ж той рай? На сході... Бредня! «Насадив господь бог рай в Едемі на сході». Де треба стати, щоб, повернувшись в потрібний бік, узріти рай?

Заплющив очі й слухав, як дзвонять дзвони. Бом-бом, дзинь-дзинь, бом-бом, дзинь-дзинь... Чудово! От тільки жаль, якийсь один, надтріснутий, псує всю музику... Іч то-рохтить, іч гупає. Бом-бом, дзинь-дзинь... Бух-бух!.. Як віз по мерзлим грудді. А пропади ти!..

— Тпр-р-р, стій, Гнідко! — почулося нагло.

Сковорода підвів повіки й побачив воза, запряженого одним конем. Візниця кинув віжки, потер задублі руки й став наближатися. Він був дрібний, русавий, у кожущку й... спідниці. Pardon¹, у рясі. Щось казав, підходячи, але Григорій того не чув. Прокляті дзвони! Невже аж київські? Чи переяславські? Бом-бом, дзинь-дзинь...

— Кажу, добридень, діду, — гукнув чернець.

Григорій лише кивнув. Язик пошерх, не повертався в роті.

¹ Пробачте. (франц.).

— Чого ви тут сидите?
 — Я йду.
 — Куди?
 — У Київ...
 — Це далеченько, діду, — сказав чернець лукаво. — До вечора не дойдете! На прощу?
 — Ні.
 — До родичів?
 — Я до Миславського... До альма-матері... Там, в академії...
 — Спізнались трохи, діду! — розвів чернець руками. — Всього на десять років... Миславський ваш давно в Московщині. Пасе ведмедів... — Приклад до лоба руку і мовив лясно: — Та ви як жар, дідуно! Ходімо швидше, я завезу дедому. Де ваша дома?
 Бом-бом, дзинь-дзинь... Миславський пасе ведмедів... Куди ти, бурий, нема на тебе вовка!.. Хльось, хльось гарапником...
 — Де ваша дома, діду?! Хто й звідки ви?
 — Я Даниїл Мейнгард, Сковорода... — пробурмотів Григорій і заспівав осиплим тихим голосом:

Та немає лучче,
 Та немає краще,
 Як у нас да на Україні!

Чернець узяв його під руки й повів до воза.
 — Я ще живий, куди ти тягнеш мене, люципере! — кричав, пручався.
 — На віз, Григоре Савичу. Там м'яко, тепло... Доскочим Драбова, переночуємо — і до Прилук, у Густинку... У мене коник славний...
 — Кінь, кінь! Ви чуєте?!
 Григорій вирвався й побіг у поле. Десь зовсім близько іржав і цмокав ногами в твані золотогривий кінь! Ось він, як вітер, вилетів на чорно-білий пагорб і, розметавши огненну гриву, помчав у степ. Іржання, тупіт, стугін...
 — Кось, кось! Кось, кось!..
 Лиш вітер, гул та дзвони. Бом, бом, бом, бом...
 Утер слюзу. Тягнувши снігом торбу, пішов до воза. Спокійно дався вкласти себе у сіно, накрити чимось теплим. І провалився в хитку гарячу хвилю. Бом, бом...

...І СІТЬ ОСТАННЯ

Всю зиму й весну Григорій бився з хворобами і рвав тента смерті. Не раз в убогій келії, куди привіз його чернець-добряга, чув шелест крил і холодачий подих її посланця Азраїла. Проте ні ця зима, ні ця весна не стали в його житті останніми. Останні, ті, які окреслюють межу буття, прийшли не скоро, але прийшли. Були ще роки поневірянь, нові книжки, написані в самотині на пасіках, нові переклади з великих мудрих і незліченні бесіди з простим і можним людом. Пізнай себе. Спасибі богові, що потрібне зробив не-трудним, а трудне непотрібним. Велике братерство, царство любові й дружби. Нерівна рівність... А навкруги тим часом любові, братерства й дружби ставало менше й менше, одне за одним козацькі села прощалися з волею, найнеобхідніше робилось трудним і недосяжним... Григорій усе те бачив, нестерпно мучився й згоряв на полум'ї свого безсилля спинити це варварство, вернути людям розум та милосердя.

І якось, ходячи понад ставком у Пан-Іванівці, яка останні роки припала так йому до серця, відчув, що все, що час настав збиратися. Vixi et, quem dederat cursum fortuna peregit!¹ Він, власне, був готовий. Свої книжки-рукописи, які були при ньому, давно послав у Петербург Михайлові. Ділити не мав чого. Хотілось тільки ще хоч би раз побачити найближчих друзів-учнів, погомоніти з ними на дальню путь-дорогу. Михайло мав десь днями купити хутір і повернутися в свої пенати. А Яків близько, його покликати можна, переказавши кимось, або листом. Вже ієрей. Розумник! Як прочитав «Ікону Алквіадскую», розгнівався й замалював не тільки автора, а й те, кому цей твір присвячений. Це щось нове, якесь нещастя з Яковом. Він м'якосердий, він був завжди як глина, з якої можна виліпити усе, що хочеш.

Послав листа й терпляче ждав.
 За кілька днів прокинувся з передчуттям — сьогодні! Швиденько встав і виповз із куреня, мов Діоген із бочки. Насилу випростався і, перекашлявши, пішов униз, до ставу. Вже котрий рік у Пан-Іванівці, проте не звик і досі до цього дивного кутка землі. Щоб сам хотів придумати,

¹ Я закінчив життя і завершив шлях, призначений мені долею! (Лат.).

навряд чи вигадав би щось досконаліше та мальовничіше. Глибоке русло річки перетинає міцна широка гребля. На греблі млин та верби. Праворуч став, немов дворога порохівниця, в кутку якої пагорб, порослий соснами. Ліворуч балка, виповнена високими струнками вільхами, вербою, хмелем та різним іншим зелом. З крутобережжя струмить вода з цямрини. Смачна, холодна, вічна. А поруч парк, де поєдналося старе й нове, природне й штучне. Боже, чого нема у цьому парку! Від кам'яниці панської, що на горі, в бік Мерлі іде алея, тіниста, липова. Біля альтанки вона розщеплюється і п'ятипалим віялом збігає ледь не до ставу. Це менший став, низинний. Тут теж криничка. Рогіз, калина. На захід — гай березовий, на схід — садок, тополі. А далі — дуб і липа, два старці-велетні...

Спинився, сів під дубом. Набрив роси у пригорщ і про-свіжив обличчя. Воно набрякло з ночі, пошерхло й стало немов чуже. Все тіло рушиться, здає, не хоче більше жити, носити гострий розум та невгамовну душу. Щоб не душа, яка не знає втоми і вболіває за все на світі, давно лишив би цей білий світ, що чорний став од горя, і перейшов би свій Рубікон. Він не боявся смерті і не чіплявся за кожну мить, за кожен подих, бо розумів, що смерть така ж природна, як і народження. Усе живе колись-то мусить умерти, і марна праця мучити себе жахами й прагнути вмолювати вічний логос зробити чудо-виняток.

Парк, луг, село — все прокидалося, стрічало день симфонією найдивовижніших і найзвичайніших для цього місця звуків. Шум віття, вуркіт молочних цівок, веселий писк пташок, скрип журавля, овече мекання, дует коси й мантачки... Заплющив очі — і вже в Чорнухах, над чарівною Многою... Чогось бракує ніби... Ага, сопілки! Дістав з кишені флейту, яку прислав Михайло, й загравав повільно, тихо, щоб не порушити звучання ранку... Краса, гармонія... Мов у раю...

Не знав, чи є він справді, тому волів, щоб і по смерті зостатись тут, у цім земнім едемі.

Ополудні приїхав Яків. Сковорода зустрів його на греблі, обняв і довго-довго не відпускав.

— Що з вами, батьку?

— Скучив...

— Та ми ж недавно бачилися!

— Хто знає, друже, коли ми знову стрінемось...

— Коли захочемо, — бадьоро мовив Яків. — Чи я до вас, чи ви до мене.

Він споважнів, погладшав і мало чим нагадував того сердечного, простого Яшу, що проводжав Григорія колись удоєвіта в нову мандрівку-втечу.

— Тобі зручніше, Якове, — всміхнувся сумно Сковорода. — Коли умру, навідуйся, не забувай...

— Такої! — розвів руками Яків. — Та ви, Григоре Савичу, ще нас усіх переживете. Вам сімдесят і два? А ви ще — хоч би і в гренадери!

— Я не жартую, друже, — спинив його Григорій. — Прийшла пора моя...

Правицький поволі згас, замислився. Поправив рясу, немов збирався почати зараз сповідь. Відтак спитав:

— Стомилися?

Григорій не відповів. Пішли у парк, стежиною повз джерело.

— Нап'єшся, може? Вода добряча, спробуй.

— Не краща нашої, — байдуже кинув Яків. — Мені щодня привозять сковородинівську...

— Яку, яку? — спитав Григорій.

Гість усміхнувся.

— У Бабаях так звуть криницю, біля якої жив і писав свої книжки Сковорода.

Збентежений, Григорій мовчки ступав ледь видною із зела стежкою й не знав, що мовити і як поставитися до новини. Хоч не страждав порожнім гонором та марнославством, однак було приємно, що бережуть про нього пам'ять люди, що даремно прожив життя.

— А на базарі в Харкові два тижні тому сліпий кобзар співав, співав про Лазаря, та як ушкварить «Всякому городу нрав і права»! Поніс півшапки грошей...

Господи, чи він навмисне його спокушає, цей бісів Яків! Проте це правда — Григорій не раз чув сам свої пісні з уст кобзарів, священників і простих селян.

— Що в світі діється? — спитав у гостя.

— А ще казали, що умиратимете! — гукнув зраділо Яків.

— Вмиратиму — це ще не вмер.

— Наш друг Панас на днях став дідом! Логвин пив, пив і спився... — загнув два пальці Яків. Замок, наморщив лоба і засміявся: — От у Сошальських була історія! Приїхав

до них бурсак Кудрицький навчати дітей французької. Дали йому вечеряти, поклали спати. Раненько глядь — на простирадлі так і лишився його відбиток, немов чорнилом...

- Що чути з Польщі?
- Б'ються, — знизав плечима Яків.
- Дали народу волю?
- Костюшко¹ дав, пани із рук не випустили.
- А як французи?
- Б'ються.
- Живе республіка?
- Живе, — промовив Яків пошепки.
- У нас спокійно?
- Тихо.
- Ще спить... — зітхнув Григорій.
- Хто?
- Наш народ і ми з тобою.
- Ви все бунтуєте.
- Який там із мене вже бунтар! Сівач, що хоче бачити зелені вруна сходів...
- На камінь сієте, Григоре Савичу.
- У нас земля задуже збита й полита слізьми, а не дощем.

- То все одно що камінь.
- Ні, камінь — мертвий, земля — жива.

Під липою Григорій сів — стомився. Пригнувши гілку, й понюхавши пучечок цвіту, Правицький ліг у траву, розкинувши руки й дивився довго в небо.

— Преосвященний про вас розпитував. Проїздом був у мене, — озвався згодом.

— Достойний учень Крайського, — махнув рукою Сковорода.

— Ви не праві, — підвівся рвучко Яків. — Це муж освічений, шляхетний, гречний.

— Не по словах судити слід, а по ділах.

— Що ж він такого робить?

— А те, що й Крайський. Всі одним миром мазані.

— Ні, видно, правду кажуть, що ви недобрі... — промовив сумно Яків. — Немовби йорж.

Сковорода всміхнувся.

— Йорж мудра рибка, Якове. Таке мале і незугарне, а спробуй з'їсти — вдавишся.

¹ Керівник повстання 1794 року у Польщі.

— Хіба вас хто займає. Самі до всіх прискіпуетесь, всім невдоволені, колотитесь, як той Марко у пеклі...

— Тебе приспали, Якове, — спинив його Григорій. — Дали шматок ситніший, і ти заснув.

Правицький почервонів.

— А що мав діяти? — промовив тихо. — Діти...

— Зйду на камінь і на сторожі свій стану... Пам'ятаєш же Аввакумове?

— Та де ж той камінь, батьку?

— Шукай — знайдеш.

Правицький, уникаючи дивитись в очі вчителю, пішов довкола дуба. Оглянув крону, стовбур, зірвав листок, понюхав.

— Старезний... Років триста! — гукнув примирливо. — І ще постоїть стільки...

— А що йому, постоїть. На те ж він дуб.

— Преосвященний хоче відвідати Пан-Іванівку й зустрітись віч-на-віч з вами, — врочисто мовив Яків і сам увесь засяяв. Цю неповторну мить він смакував, напевне, усю дорогу.

— Та що ти кажеш! — удав, що дуже радий, Сковорода. — Я не достойний такої честі. Того не може статися...

— Йй-богу, правда! — підбіг Правицький. — Він сам казав, у мене в домі. Взяв списки ваших творів. Читав, хвалив!

— О господи, — зітхнув Григорій скрушно. — Гадав спокійно вмерти...

— Єпископ прийде з миром. Смиріться й ви, розкрийте душу їх преподобію, зніміть скорботу з серця й верніться в лоно церкви!

Сковороді стало жаль людини, яка так палко і так натхненно казала нині чужі слова, творила волю іншого й приїхала сюди, напевно, не для останнього «прости», а для цілунку зради. Ні, він не здатний зрадити! Він м'якотілий, лагідний, готовий усе зробити, аби був спокій, тиша та благодать.

— І що ми з цього матимемо? — спитав Григорій, налякаючи на тридцять срібників.

— Я — протопопство в Харкові, — пустився Яків берега. — Ви — мир, вінець подвижника, спокійну славу старість. А після смерті — ім'я святого!..

Сковорода не стримався і засміявся.

— Ну що ти мелеш, Якове,— сказав докірливо.— Хіба ж таким торгують!

Посол єпископа не смів очей підвести. Стояв похнюпившись і м'яв листок.

— Учителю, я не подумав, що вас обурить...— озвався згодом.— Гадав, приємно буде.

— Видать, погано ми вас учили.

— Ви ж ніби...

— Якове, в базчасся наше, коли на возі їдеш, то озиратись мусиш на задні колеса. Ти пам'ятаєш, як нам з отцем Лаврентієм уже Сибіром пахло!

— Хіба таке забудеш,— промовив Яків, хмурачись.— Але, Григоре Савичу, у вас же в кожному творі святе письмо, історія святої віри. Й лише подекуди...

— Sapienti, як кажуть, sat!¹

— Воно-то так... Проте чи гідне мужа таке лукавство?

— «Будьте кроткі, як голуби, а мудрі, як змії». Євангеліє, слова Христові.

— І все одно я зневажаю хитрість!

— Я також, Якове. Але молитвами Ісуса нашого ми й досі пишемо, живемо, боремося. Чи варта шкура вичинки?

— Не знаю. Може...

Прийшов візниця Якова.

— Батюшко, вас і он їх,— кивнув на Сковороду,— пани гукають їсти.

— А ти вже їв?

— Давали.

— Ну що ж, ходімо,— устав Григорій.— Андрій Іванович гостинний пан...

Після обіду Яків зібрався їхати. Сковорода не стримував — побачився, погомонів; ще проведе. Все має йти своїм природним звичаєм, текти, мінятися. Не ступиш двічі в ту саму річку. Загатиш, спиниш — вода застоїться і зацвіте.

Звелівши кучеру, щоб доганяв, пішли помалу. Хотілося побути вдвох, загладити свою вину за прикру сутичку, за неприємний осад, що залишився в душі у кожного.

— Напевно, ми вже не побачимося на цьому світі,— почав Григорій перший.— Ти не таї на мене зла. Я був лихий сьогодні...

— А я — нікчемний, правда?

¹ Розумному досить! (Лат.)

— Душеубогий.

— Дякую...

— За що?

— За правду.

— Тепер вона не ціниться — всі продають, ніхто купляти не хоче.

Догнав візок. Сковорода оглянув пильно Якова, ввібрав назавжди в душу його обличчя, постать. Здавило в горлі.

— Друже...

— Що, батьку?

— Щось я хотів тобі сказати...— потер чоло Григорій.— Проклята пам'ять...

— Заповісти?

— От-от! Шануйтеся, не дайте вбити в душах любов до волі, правди. Не піддавайтесь відчаю, не потерпайте, коли невдачі, прикрощі. Ми всі — предтечі. Месії прийдуть слідами нашими, за рік, чи два, чи двадцять. І не прийти вони не можуть. Ніщо не вічне в світі; неправда теж!

— Учителю...— розчулившись Яків.— Я... я...

— Сідай і їдь,— сказав Григорій твердо. Обняв, притис до себе, поцілував.

— А може, й ви зі мною. Жили б у нас...

— Не можу. Дякую. Я обіцяв Михайлові.

— Господи, та вам же лист від нього! — ударив себе по лобі Яків.

Сковорода не міг діждатися, поки Правицький знайде цей довгожданий аркуш. Йому здавалося, що той навмисне шукає так нестерпно мляво, порпається у закапелках ряс, неначе курка в смітнику... Нарешті! Григорій схопив листа, зірвав печатку і став читати, здоровлячи знайомий, рідний почерк, слова та фрази. Дійшов до підпису і не збагнув нічого — так спраглий, п'ючи, не чує смаку води.

— То що Михайло пише? — спитав ревниво Яків.

— Не знаю, зараз...

Почав читати вголос:

— «Любезной мой друг, Григорій Савич! С самой весны я собирался к Вам писать. Желание мое видеть тебя и окончить век вместе. Я всячески старался купить деревню в Харьковском наместничестве, для привычки к тому краю и для тебя. И совсем было сторговал, но соседи попрепятствовали... Возлюбленный мой Мейнгард! Тяжелы были последствия светского круга, в которой попал друг твой,

оставя сам себя. Удручен, изможден, истощен волненіями света, обратился он в себя самого, собрал рассеянные по свету мысли в малый круг желаній и, заключа оныя в природное свое добродушіе, прибыл из столицы в деревню, надеясь тамо найти брег и пристань житейскому своему обуреванію...

— Куди ж прибув він, в яке село? — не втерпів Яків. Григорій глянув аж у кінець листа і відповів:

— «Село Хотетово, в двадцати пяти верстах от Орла...» — Відтак почав читати далі: — «Свет и тамо искажил все. В глубоком уединеніи остался он один, без семейства, без друзей, без знакомых, в болезни, в печалех, в беспокойствах, без всякого участія, совета, помощи, соболезнованія...»

Не зміг читати далі: зайшлося серце жалем, змішалися букви і попливали. У грудях щось піднялося, вибухнуло й росло, нестримне, пристрасне, до краю сповнюючи старе і кволе тіло.

— Він жде, страждає... Якове, ти чуєш, Якове, Михайло в горі! Господи, я мушу йти... Ні, їхати!

Обнявши рвучко Якова й затисши в руці листа, Сковорода забув про все на світі й побіг збиратися в свої останні мандри.

Раненько й рушили. Господар дав найкращих коней і тільки-но куплений новий ридван. Благов, молив заждати, бо задощило саме, але Григорій не хотів нічого слухати і поривався йти піхотою. Андрій Іванович нарешті здався і відпустив, як кажуть, із миром. Лише звелів візниці, аби глядів учителя, неначе батька рідного, не намочив у зливу й не перегрів на сонці. Прощалися з сльозами, з тугою — Сковорода ж не в гості їхав, а назавжди.

Муравський шлях був добре вкочений, конята бігли прудко, одна за одною лягали версти під молоді колеса, проте Григорієві кортіло їхати швидше. Мерщій, мерщій у рідне, хоча й незнане, село Хотетово! Там — велій друг! І скільки ж вони не бачилися? Вже дев'ятнадцять років... Михайлові під п'ятдесят... Не віряться. Всепереможний і неблаганний час! Чи то ж давно Григорій вперше зустрів Михайла в дворі колегіуму, а нині, — боже правий! — той пережив усі спокуси світу, пізнав себе, покинув свої нещастя й радощі і повернувся в лоно сільської тиші й без-

посередності, з якої вийшов і так бездумно кинувся у суєту суєт...

Мерщій, мерщій! Так трохи лишилось жити...

В село в'їжджали на шостий день увечері. Крізь дощову завісу й густу пітьму ледь пробивалося хитливе тьмяне світло кількох найближчих вікон. Ліниво гавкали охриплі сонні пси. Візник не правив кінсьми, вони самі знаходили дорогу-вулицю і вже не бігли — тупали. На роздоріжжі стали. Бурмочучи та кленучи, візниця зііз із передка й побрів кудись у темряву.

Сковорода потер отерплі ноги, поворушив плечима, аби прогнати слабкість, яка з ним їхала мало не всю дорогу. Йому хворіти ніколи, він має бути дужий, веселий, мудрий. Коли ідеш зціляти, забудь про власні хворості.

— Ну, що там, голубе? — спитав, почувши, що повернувся кучер.

— Вже недалеко.

— То поганяй!..

Ще запитали двічі й, нарешті, вперлися в якісь ворота. Кричали, гупали — ніде нікого. Тиша. Візниця, лаючись, пішов уздовж паркана, знайшов десь дірку й проліз у двір.

— Чи є живий хто?! — гукнув він трубним басом і загупотів у двері. — Прокиньтесь, пане, гості!

Небавом блиснув вогник. Почувся гомін, важкі квапливі кроки, і до Григорія в ридван полізло щось величезне, чорне. Схопило руку, впилося губами в неї й прошепотіло знайомим, рідним голосом:

— Спасибі, батьку!.. Господи, невже не сон це?! Григорій Савич, господи!..

Григорій гладив його гарячу голову і від хвилювання не міг сказати й слова. Все, що беріг у серці лише для цієї зустрічі, для цих хвилин, для цієї миті, кудись безслідно зникло. Натомість — щем у серці та сльози в горлі грудкою.

Ридван помалу рушив, минув ворота і зупинився вже у дворі, побіля ганку.

— Пане, куди поставити коней? — спитав візник.

— Заждіть, я швидко, зараз, — прошепотів Михайло ніжно й зник у темряві.

Сковорода зібрав усю свою могутню волю, аби отямитися, перебороти смертельну втому й зустріти друга весело. Коли прийшов зціляти...

Прибіг Михайло. Узяв під руки старого вчителя, зсадив на землю й, не випускаючи, повів у дім.

— Намучилися? Така дорога... Багнука, дощ...
— Нічого, то все пусте,— таки спромігся подати голос Скворода.— Охота гірш неволі.

— Коли б ви знали, який я радий, батьку!

— Я знаю.

— То ж звідкіля?

— Бо радий сам.

— У вас цікава логіка... Тут сходинки — не упадять.

— Я не такий старий, як ти гадаєш.

— Ось, зараз ми побачимо! — і розчинив широкі двері. В очі бризнуло яскраве світло великих трьох свічок.

— Ну, здрастуй, здрастуй,— обняв Григорій друга й поцілував.— А ти заріс, немов розкольник. Голитись лінишся?

— Немило, батьку,— сказав Михайло. Й заметушився: — Чого ж ми стали та й стоїмо? Прошу, прошу! Ось — крісло, віна... З дороги вам не завадить.

— Спасибі, сяду... Сідай і ти.

— Я зараз. Знайду ось тільки щось повечеряти.

— Ми не голодні. А де візник?

— Пішов на сіно спати. Просив у хату, так він не хоче, боїться — коней вкрадуть...

— Сідай, сідай, Михайлику.

— Я простелю вам.

— Потім.

Михайло сів навпроти, налив собі вина. Він постарів, посивів і схожий був не на гвардійця із Петербурга, а на по-парозстригу.

— Ти сам живеш? — спитав Григорій тихо.

— Сам аки перст.

— Дружина там лишилася?

— Там, батьку...

Дощ стукотів у чорні вікна. Через розбиту й так-сяк за-тулену велику шибу в покій вривався вітер, гойдав за-кляк-лі тіні. Десь шаруділи й пищали миші, гуло у комині чи на горіщі.

— А де ж твої челядники?

— Розлізлися... А може, сплять у флігелі.

— Із Петербурга вигнали чи сам утік?

— Було всього,— зітхнув Михайло і мовив гірко: — За-напастив я, вчителю, своє життя... Вже на порозі старість, а на душі пустеля. Ні деревця, ні кущика, ані билинки... Умреш — і все, мов і не жив... Згадати, батьку, нікому!

А ще страшніше — ні за що. Як ту смоковницю, що не да-вала плоду.

— Почни спочатку.

— Пізно.

— Не треба міряти життя аршином років, ділами міряй. Проживши мало, зроби багато — ось мудрість мужа.

— І рада б душа у рай... Немає сили, батьку.

— Ти обірвав коріння. Тобі вернутись треба й врости у землю.

— Прагнув, хотів купити маєток десь біля Харкова, а, бачте, де купив.

— Продай.

— Запущений. І половини ніхто не дасть.

— Тоді покинь.

— Та що ви! Чим же я житиму?

— Вчителюватимеш. Підеш у школу або в колегіум.

— Я все забув.

— Згадаєш.

— А як же ґрунт, будівлі?

— Роздай.

— Кому?

— Селянам.

— А їх куди подіну? Вони ж мої.

— Повідпускай.

Спливали свічі. Вітер розгойдував довгасті їхні вогники, й здавалося, що то тополі огненні в степу на трьох моги-лах.

Михайло випив келих, одкоркував нову заморську пляш-ку, налив і випив знову.

Відтак сидів, похнюпившись, упершись поглядом кудись у кут покою. Нарешті звів на гостя очі, всміхнувся страд-ницьки:

— Ходімо спати, батьку! Вже скоро ранок. Чуєте, спі-вають другі півні...

Удень Григорієві стало зле. Сухий дряпучий кашель і не-ймовірна слабкість хоч не примусили лягти у ліжку, та при-кували його до крісла. Навіть не міг провести кучера, що повертався до Пан-Іванівки. Не підкорялось тіло, благало спокою, спочинку, тиші.

Дощ не вгавав. То сіяв дрібно-дрібно, то припускав як із відра, то налітав тугою хвилею і потрясав будинок. Так без кінця й просвітку. День, два... сімнадцять.

На вісімнадцятий Сковорода не витримав. Поклав рукопис книжки, яку читав Михайлові, і попросив:

— Михайле, відправ мене додому.

— Бог з вами, батьку,— злякався той.— Куди ж вам їхати? Ось ваша дома! — розвів широко руки.— Живіть хоч двісті років.

— Не про життя я нині думаю. Прийшла пора згадати, що всі ми тільки гості на цій землі...

— Навіщо, батьку, ще й тим сушити голову. Бог добре знає, кому, коли і де призначено скінчити вік свій.

— Я тут не зможу вмерти,— сказав Григорій твердо.

Михайло хтів щось розважне мовити, але, згадавши вчасно, хто перед ним сидить, лише зітхнув. Від тої бесіди, що відбулася в ніч приїзду Сковорода, пан Ковалинський почав боятися свого учителя, його очей пронизливих, його думок, що б'ють, як молоти. Для нього все так просто — покинь, роздай, повідпускай...

Григорій бачив, що велій друг страждає, ждучи розмови-муки, й за всі ці дні ні разу не роз'ятрив його душі доко-рами.

— Григоре Савичу, ви невгамовні,— сказав Михайло згодом.

— Умру — вгамуюся.

— Ой ні! А твори й слава житимуть. Вас знають люди, люблять. Є, що ненавидять. Але нема байдужих.

Сковорода судомно втягнув у плечі голову і замахав руками:

— Не треба, годі! Я не зробив і чверті того, що міг зробити. Напевно, я міг би бути Сократом чи Цицероном. Хто ж я сьогодні? Старець, що написав десятків зо два книг, в яких полови більше, аніж зерна.

— Ні, батьку, ні! — гукнув Михайло палко.— Всі ваші книги цнотливі й мудрі, благочестиві й праведні.

— До біса! Всім цим народ наш ситий по саму зав'язку. Від благочестя й праведності давно вже нудить. Я півжиття відавав би, щоб бути грішним, буйним!

— Що з вами, вчителю?

— Твоя «пустеля». Я міг би виростити діброву, бір, а залишаю кущики.

— Така вже доля.

— Може... Ми уникали сітей, а рвати будуть інші. Я ду-хом чую, бачу — вони грядуть! Ти — чуєш?

— Ні. Я вже оглух, мені до всього байдуже.

— У тебе вуха заліті золотом,— промовив жорстко. Й пошкодував: Михайло зблід, покрився потом.— Вибач. Я не хотів образити...

— Ти правду кажеш, батьку. У мене все понівечене — і серце, й вуха, й очі...

— Михайле, їдьмо звідси!

— Не можу: в грудях пуста.

— Душа людська, немов жива криниця: до краплі вичер-паєш, а вранці — знову повна.

— Моя замулилася.

— Розчистимо.

— Не мучте, батьку! — схопився Михайло з крісла.— Я чесно й тихо житиму, не кривдитиму своїх людей, ділитимуся останнім куснем із бідними. Я вас за приклад ставитиму, якщо осилю, то напишу з вас житіє, але піти за вами і вас наслідувати я вже не можу! Й не міг ніколи...

— Правда.— Григорій теж підвівся.— Мені пора.

— Зостаньтеся!

— Ні. Дух велить мені негайно їхати.

— Нехай хоч випогодиться.

— Негоден ждати. Ще не доїду...

— Батьку, на чому ж я вас випроводжу?

— Коняку маєш?

— Маю. Нема коляси!

— Нема того, що не потрібне. Візок знайдеться?

— Звісно.

— Скажи, ласкав будь, хай запрягають.

— Добре... Та ви ж недужі.

— Приїду — видужаю.

Михайло важко вийшов. Сковорода одягся, знайшов свою напівпорожню торбу та журавля й побрів помалу слідом. На танку сів, радіючи: дощ перестав, подекуди виднілось чисте небо. Село стояло чорне, чуже, похмуре, вбоге. Ніде ні тину, ні деревця, ні квітки... Либонь, дійшли до ручки... Раби... Раби Михайлові... Яка ганьба! Схопився й попростував до стайні, де запрягали коней. Мерщій, мерщій додому, у рідний край!

Прощалися аж за селом. Михайло тицьнув рукою куче-ра й зіскочив із воза.

— Я вже вертатимусь,— промовив хрипко.

— Добре.

Григорієві якась камінна туга лягла на серце.

— Прощай... — промовив журно. — Можливо, ми вже не побачимся. Не забувай ніколи того, про що ми говорили. Будь милосердним, мудрим, тримайся завжди правди. Шукай невтомно істину і жди месію нашого. Він незабаром прийде й своїми муками спасе народ і волю. Я вірю — він народиться!

Поцілувалися, потисли руки.

Рушили. Візок котився споро. Все далі й далі. Меншала самотня постать друга, зникала в мреві далечі, ставала щемним спогадом.

Цей день був тихий, сонячний. Вся Пан-Іванівка втопала в жовтій листі. Воно осіпалося за ночі перших заморозків і вкрило змерзлу землю м'яким барвистим коцом. Окрім дубів та сосен, дерева в панському парку стояли голі, чорні, немов застигли привиди, здіймаючи до неба вкляклі руки в якійсь страшній печалі. Про що вони молилися, чого благали в господу? Весни, рясної брості, веселих теплих злив? А може, бурі й грому, коли всі фібри тіла проймає дощ?!

Хто їх збагне і хто почує німотні їхні крики...

Григорій вийшов із дому, де по приїзді він жив у затишній, з вікном у сад, кімнаті, й, допомагаючи собі високим костуром, спустився сходами в залитий сонцем парк. Постояв трохи, мружачися од зливи барв та променів, і побрів осіннім золотом.

Не мав сьогодні спокою: понаїжджало панів-сусідів, гуляють, п'ють, до нього лізуть, просячи побути з ними, випити. Та це не все. Найгірше, що терпне тіло й серце за-ледве чути в грудях; коли б не біль, подумав би, що вже його немає. Так, час настав закінчувати свої життєві мандри. От тільки шкода мислі, вона прозора, як це високе небо. Бадьорий дух, а тіло немічне...

Лист шарудів, розсовувався од кволих ніг, і за Григорієм тяглися всюди дві борозни. Вони засмучували, але й наводили на роздуми про сенс життя, про шлях людини. Хто залишив свій добрий слід на світі, тому не страшно вмерти...

Курінь стояв самотній, всіма забутий, кинутий, прикритий бляклим листям. І все ж від нього віяло прив'ялим цвітом, медом, грушками, яблуками і просто літом, яке було

останнім і про яке він ще не встиг назгадуватися... Ах, що тужити всує! Колись же мусить бути межа, кінець-початок. Життя кінчається і починається... та сама вічність, з якої ми приходимо і до якої знов повертаємося. Все просто, мудро... й моторошно.

До куреня тулився забутий кимось заступ. Сковорода підняв його, оглянув і, взявши жменю листя, обер іржу. На сонці зблиснуло старе залізне вістря... Ну що ж, Великий Заступе, ти не дарма так стерся. Ти маєш гарний досвід, коли не свій, то предків — могил мільйони, безліч... Сьогодні стане більше.

Узяв під руку заступ, окинув парк спокійним, пильним поглядом й пішов униз, до двох могутніх ведетнів. Дуб збронзовів, але не скинув шати. Побіля нього шулилася нага, мов скеля, липа... Ген-ген ставок, тополі, верби... Гарно.

Чудове місце!

Поклав на землю костур, розгріб траву та листя й почав копати. Ступілий заступ йшов неохоче у віковичний дерн, і від того мліли руки, боліли ноги, спина. Не знав, чи стане сили завершити своє останнє діло, та все ж старався, прагнув.

Пани гуляли й досі. Кричали, грали, пробували співати псалми, канти.

Отак усе на світі: добро і зло, п'їтьма і світло, печаль і радість... Велика єдність! Як у народі кажуть, одна половина світу скаче, а друга плаче...

Стомлений, сідав на край могили і, трудно й часто ди-хаючи, прощався з небом і сонцем, з водою ставу й верба-ми, з вогнем калини й ніжністю стрімких тополь... Сьогодні, завтра і через рік тут буде все, як нині. Лише його не буде...

Був і нема. Химерно...

Вставав і знову вергав важку і мокру землю.

За цим трудом, уже надвечір, його й застав Андрій Іва-нович.

— Григоре Савичу, що це ви робите? — спитав зчудо-вано.

— Копаю.

— Що?

— Могилу.

— Кому?

— Собі.

Господар дістав хустинку і витер піт на лобі. Відтак промимрив:

— Жарти... Ви берете мене на кпини.

Григорій виліз, обтер травною чоботи й, передихнувши, мовив:

— Я не жартую, пане... Коли умру, то поховайте мене у цій могилі.

Андрій Іванович одразу витверезів. Утерши знову піт, спитав стурбовано:

— Вам зле? Ви чуєте, що скоро вмерете?

— Цієї ночі...

— Господи! — перехрестився Андрій Іванович. — То я пошлю по батюшку...

— Не поспішайте, — спинив його Сковорода. — Я ще не вмер.

— А висповідатися і причаститися, як за обрядом личить?

— Пусте, — сказав Григорій. — Обряди вигадали попи й ченці.

— Ви вмерти хочете без відпущення? — спитав, жахнувшись, Андрій Іванович. — А як же бог? Як світ, громада?

— Хто не грішив, тому не треба каятися.

— Всі грішні.

— Правильно. Й попи не виняток.

— Хіба вони не люди...

— То як же можуть грішники відпускати комусь гріхи?

— Вони ж посвячені.

— Такими ж грішниками.

— Ви щось таке говорите, — прошепотів Андрій Іванович, — що в мене аж мурашки по спині... Ходімо краще в хату та повечеряємо собі удвох, любесенько...

— А гості ж як?

— Роз'їхалися.

Пішли помалу вгору.

Сідало сонце. Тіні стелились довгі, чорні. Багрове листя зблякло й лежало вбогим шматтям, якому вже ніколи не мліти в ласках вітру, не пити тринку променів і не злітати з віття ясними диво-птицями...

Андрій Іванович щось казав, доводив, але Григорій його не чув. Це був останній вечір, і він прощався з вечором, червоним сонцем, тінями, опалим листям, з усім веселим світом. Не жаль було нічого — воно ж усе лишається. Вмирає він, одмухився.

З-за клуні вибігла не молода уже паньматка і закричала:

— Він тут б'є байдики, а я вже все оббігала, його шукаючи! Ходи мерщій, Андрію, та щось роби!..

— Й чого ти ото здіймаєш гвалт?

— Єпископ іде, бовдуре! — взялася в боки пані. — Ночус в Золочеві, а завтра буде тутечки!

Андрій Іванович оторопів, мов проковтнув язик. Стояв, щось мимрив, поглядаючи то на дружину, то на Григорія. Нарешті він отямився і гаркнув, наче перед полком козацтва:

— Збери всю челядь та всіх жінок слобідських і щоб до ранку будинок був, як церква!

Коли паньматка зникла, він повернувся, украй збентежений, до пожильця й розвів руками:

— Вибач, Григоре Савичу, я мушу йти. Такий-бо гість, така ж бо честь для мене!

Сковорода всміхнувся:

— Ідіть, ідіть. Прощайте!.. Одне я вас проситиму: як поховаєте, то напишіть на камені чи там на чому такі слова: «Світ ловив мене, але не спіймав». Запам'ятали? Можете їх повідомити й преосвященному.

— Гаразд, гаразд. Все виконаю! — гукнув Андрій Іванович. — Ми завтра ще продовжимо цікаву нашу бесіду!..

Сковорода ледве дістався ганку. Спочив на лавці і, подолавши всі одинадцять сходинок, зайшов у дім, де починався великий шарварок.

В його кімнаті було спокійно й темно. Поставивши вже не потрібний костур, добув вогню і запалив недогарок. Кімната враз ожила, наповнилася густими тінями, а за вікном, надворі, стало іще темніше. Світ потонув у темряві, зник, відійшов кудись у невість, і залишилося його в Григорія тільки маленька часточка, окреслена холодним муром стін. Стіл, ліжка, скриня і вогник свічки...

Зняв у порозі чоботи й поставив їх до костура. Піднявши віко скрині, переодягся в чисте. Не відчувачи ногами холоду ані підлоги, пішов до столу, зібрав книжки, рукописи й поніс до ліжка. Ніс обережно, сторожко, боявся дуже, щоб не впустити і не розсипати, бо вже не знав, чи стане сили зібрати. Поклав під голови, накрив свитиною й, перехрестившись, ліг.

Зітхнув з полегкістю, хотів дмухнути на свічку, та пере-

думав: нехай горить, зосталося всього на палець воску, сама погасне хутко...

Ну, от і все. Прожито останній день. На часі смерть, логічний кінець шляху людського, сумний фінал трагедії...

Поволі терпне тіло, стає чужим, холодним. Відмучилося, щоб повернутися назад у землю і перейти в щось інше і знов зробити коло в якомусь образі — трави, калини, дуба...

Згадав калину в березі, з якої вирізав йому дідусь сопілку. Оту, найкращу, першу... О, як вона співала!..

Спочатку тихо-тихо, а потім усе настирливіше приплив з дитинства той калиновий голос і задзвенів, розлився по всій душі. Перед очима пішли поволі Чорнухи, Многа, батько й чомусь заплакана, завжди весела мати... Йй, певно, жаль, що вмерла, не попрощавшись зі своїм улюбленцем... Не плачте, мамо! Скоро він дожене вас, мамо, він уже йде...

Самого душать сльози...

Небавом ще дві жінки пройшли над ним хмарками — Мар'яна першою, відтак Олена... Чи то живі, чи вже чекають там?..

Сопілка грає, журиться, немов душа калини вселилася у цю нехитру музику.

Ой коню мій коню,
Золотая грива...

Так і не сів, не виїхав у чисте поле з кобзою, не заспівав такої, щоб світ стенився з подиву, щоб воля в сонці зблиснула, неначе гостра криця. Либонь, судився іншому золотогривий вітер...

Калина плаче, тужить... Печаль стискає серце: десь у Михайла, в Якова, ось тут, під головами, і хтозна-де лежать його творіння, його рукописи, яким не вийти в люди... Нема пророка в рідному краю... Пророки є, та їх бояться!

Холонуть руки, ноги... Григорій бачить вітер, криницю, верби, явора... Дзюрчить вода, туркоче в хаші горлиця... Йй сопілка грає пісню, ще й промовля словами:

Ой ти птичко жовтобоко,
Не клади гнізда високо!
А клади його на травці,
На зелененькій муравці...

Не так, не так! О господи... Це кобзарі переіначили, зробили просто... Боже!..

І раптом зринула страшна, мов буря, думка: він, він не так писав!

Рвонувся з ліжка — пізно... Розплющив очі. Свічка вже ледве-ледве блимала.

Гойдалися похмурі, кволі тіні, мов заколисували, щоб вгамувати останній біль у грудях...

Нараз погас тремтливий тьмяний вогник, й не стало болю... Темрява...

Заграла знов сопілка... Тужливо, голосно... А потім — тихше, тихше...

ВАСИЛЬ АНДРІЙОВИЧ ШЕВЧУК

(Біографічна довідка)

Василь Андрійович Шевчук народився 30 квітня 1932 року в селі Барашах, Смільчинського району на Житомирщині в сім'ї селянина.

Закінчивши десятирічку, В. Шевчук 1950 року вступає на відділ української мови та літератури філологічного факультету Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. Після закінчення університету працював у редакції журналу «Піонерія», редактором сценарного відділу Київської кіностудії ім. О. П. Довженка. Зараз працює в редакції газети «Літературна Україна».

У 1951 році в «Альманасі молодих» надрукував перші ліричні поезії. Окремими виданнями вийшли збірки віршів для дітей «У труді зростаємо» (1953), «Гілка яблуні» (1955), «Довгоногі косарі» (1959), «На зеленому роздоллі» (1968); науково-популярний нарис «Синочок сонця», повість «Горобиної ночі» (1960), збірка оповідань «Як Андрійко біди позбувся» (1965), збірка лірики «Ходімо весну зустрічати!» (1958), повісті «Зелений шум» (1963), «Вітрила» (1964), «Трублять лебеді над Славутичем» (1967) і роман «Предтеча» («Григорій Сковорода», 1969).

ЗМІСТ

Сіть перша 5

Сіть друга 22

Сіть третя 41

Сіть четверта 66

Сіть п'ята 86

Сіть шоста 106

Сіть сьома 127

Сіть восьма 149

Сіть дев'ята 174

Сіть десята 195

Сіть одинадцята 216

...1 сіть остання 235

Василь Андрійович Шевчук
(Біографічна довідка) 254

ВАСИЛИЙ АНДРЕЕВИЧ ШЕВЧУК
ПРЕДТЕЧА

Роман
(На українском языке)

Видавництво «Дніпро»,
Київ, Володимирська, 42.

Редактор Н. М. Петрушевська
Художник В. Губенко
Художній редактор І. М. Гаврилюк
Технічний редактор О. І. Дольницька
Коректор Л. С. Каткова

Виготовлено на Київському
поліграфічному комбінаті
Комітету по пресі
при Раді Міністрів УРСР,
вул. Довженка, 3.

Здано на виробництво 8/І 1971 р.
Підписано до друку 7/V 1971 р.
Папір № 1 Формат 84 × 108^{1/32}
Фізичн. друк. арк. 8. Умовн. друк. арк.
13,44. Обліково-видавн. арк. 14,6.
Ціна 61 коп. Замова. 1—100.
Тираж 30 000.